

En ny standard

When the enemy comes in like a flood, The Spirit of the LORD will lift up a standard against him.

Arild Teikari

Nytt Liv Bibelsenter

Copyright Arild Teikari
Utgitt av Nytt Liv Bibelsenter, Sandnes
Første opplag, 2017
Korrekturlest av Birger Elstrøm
Trykt av
ISBN 978-82-93072-02-7

Innhold:

When the enemy comes in like a flood...

Et profetisk varsel	Side 5
Som en flod	Side 9
En tid av trengsel og vanære	Side 11
En flom angriper grunnen og får huset til å falle	Side 14
Stor forvirring blant Guds folk	Side 16
For nidkjærhet for Ditt hus har fortært meg	Side 19
Mer enn bare skiftende sesonger	Side 23

The Spirit of The Lord will lift up a standard against it...

Tilbakegangen er ikke varig	Side 28
Gud vil godtgjøre for årene som gresshoppen har fortært	Side 29
Guds rikes natur er vekst	Side 31
En ny tid av liv og legedom	Side 33
Gud spiller ikke på samme bane som Satan	Side 35
Gud har startet med å reise opp en ny standard	Side 38
En tid av etablering	Side 40
Barnas hjerter blir vendt tilbake til fedrenes hjerter	Side 49

Den nye standarden

Gud gjør alltid noe nytt	Side 52
Ny vin i nye skinnsekker	Side 54
Tilbake til de gamle brønnene og de gamle stiene	Side 55
Et profetisk samlingspunkt til strid	Side 60
Gud er i ferd med å samle sin hær til motangrep	Side 62

Hva inneholder den nye standarden?

Alt flyter ut fra kjærlighetsrelasjonen med Herren	Side 68
En ny standard av lederskap	Side 71
Ny pionerånd	Side 73
En menighet som reiser seg i Guds stråleglans	Side 76
En hel menighet i funksjon	Side 80
Menigheter bygget etter Guds ordninger	Side 84
En ny standard av hellighet og lengsel etter helliggjørelse	Side 90
Ny lengsel etter Guds nærvær	Side 95
Et sant brudeherte	Side 97
Erkjennelse av et desperat behov av Gud	Side 100
Profetisk sunnhet og sannhet	Side 104
Sann forståelse av å ære sine fedre og mødre	Side 108
En ny standard av alltid voksende tro	Side 117
En ny standard i forkynnelsen	Side 118

Gud forbereder sitt folk for tider som kommer

Gud vil bygge inn styrke i sitt folk	Side 124
Stå rede og ombundet på den onde dag	Side 126
Strid den gode strid	Side 128
Liv i de døde beina i dalen	Side 130

Take heed

Take heed, vær aktsom, vær nøye, følg nøye med på	Side 134
En avgjørende tid	Side 138

Del 1:

**When the enemy comes in
like a flood**

Et profetisk varsel

Budskapet i denne boken er først og fremst et budskap inn i den konkrete situasjonen som norsk kristenhet befinner seg i nå og har vært i siden stortingsvalget i 2005. Selvfølgelig vil du finne mye Guds ord her, som gjelder til alle tider, men dette er først og fremst et profetisk budskap inn i vår tid, som jeg opplever at Den Hellige Ånd har lagt på meg.

Gud er ingen passiv tilskuer til hva som skjer på jorden. Nei, han er aktivt interessert i at hans menighet og hans folk skal ha framgang og vekst. Han er historiens Herre, og han sender sitt ord ut for å gjøre sin vilje. Gud har ikke glemt Norge eller sluttet å handle med oss her oppe i nord. Nei, han har en vei gjennom alt, til seier for oss. Vi må bare lytte til hans ord til oss i denne tiden, og gå i lydighet på hans veier. Nå er ikke tiden for å prøve ut alle mulige gode eller mindre gode ideer som vi måtte ha om hvordan vi på nytt skal få kirkevekst. Nei, vi kommer oss ikke ut av krisen som norsk kristenhet er i, ved nye fantastiske aktiviteter eller ved å gjøre tersklene inn i våre kirkebygg enda lavere enn de alt er. Nei, nå er det tid for å søke Gud, og få hans nøkkel for denne tiden.

Jeg har opplevd hvordan Gud har kalt meg til å være med å etablere denne nye standarden som Gud er i ferd med å reise opp her i landet. Det hele startet med at jeg gikk og bad hjemme i vår leilighet en dag våren 2005. Mens jeg gikk der og ba, opplevde jeg at Den Hellige Ånd la det på meg at jeg skulle blåse i shofaren som vi har. Dette er ikke noe jeg gjør i tide og utide, men jeg har opplevd ved flere anledninger hvordan Den Hellige Ånd har bedt meg blåse i shofaren, og da gjør jeg det alltid. Og det har alltid ført med seg et eller annet

gjennombrudd. For eksempel fikk vi solgt en leilighet til den prisen vi hadde fått i hjertet, rett etter at Den Hellige Ånd ba meg blåse i shofaren da jeg var i bønn for salget. Da hadde allerede megleren vår begynt å snakke om at kanskje vi måtte skru ned prisen vi ønsket, etter en lang periode nesten uten noen interesserte på visningene vi hadde. Så når Den Hellige Ånd legger på meg å blåse, så blåser jeg.

Mens jeg gikk der og ba denne vårdagen i 2005, sa Den Hellige Ånd i mitt indre: ”Blås i shofaren.” Da jeg blåste slo det ned i meg et profetisk budskap. Jeg hørte en del av Jesaja kapittel 59, vers 19 fra New King James på engelsk bli talt ut:

When the enemy comes in like a flood, The Spirit of the LORD will lift up a standard against him. (Isaiah 59,19)

Samtidig som jeg hørte dette verset, ble jeg som mettet med informasjon. Det hele gikk veldig fort, men jeg satt igjen med en slik fylde av informasjon om de årene som skulle komme. Det jeg opplevde at Den Hellige Ånd la inn i meg var at fra stortingsvalget i september i 2005 ville det skje et skifte i ånden over Norge, og det som dette verset taler om i sin første del ville begynne å skje. Den Hellige Ånd talte klart og tydelig om at fra stortingsvalget ville det komme en tid hvor fienden ville komme inn over Norge og menighetene i Norge som en flod. Budskapet kom med en slik tyngde at jeg følte meg helt oppfylt av det. Jeg så at angrepene ville komme på mange områder samtidig og ville avløses av nye angrep i rask rekkefølge, slik at det ville oppleves som en flodbølge av angrep.

Nå er det selvfølgelig lett å være profet i ettertid og si at en hørte eller så noe før det skjedde, men jeg talte ut dette profetiske budskapet da jeg forkynte i menigheten Levende Ord Jæren i mai 2005. Hva vi har

sett under årene etter stortingsvalget i 2005 har vært en tragisk oppfyllelse av det som Den Hellige Ånd varslet om der i leiligheten vår på Hommersåk etter at jeg blåste i shofaren.

Hvorfor skjedde skiftet med stortingsvalget? Har det noen betydning? Ja, jeg tror det har stor betydning. Som vi vet ble det et skifte av regjering etter stortingsvalget i 2005. Den borgerlige Bondevik 2 regjeringen måtte gå av, og ble erstattet av den rødgrønne flertallsregjeringen til Stoltenberg. Vi kan gang på gang se hvordan Israel og Juda i Det gamle testamentet enten lever i velsignelse og fremgang eller i forbannelse og nederlag etter hvordan deres konge levde og styrte landet. Regjeringen til Stoltenberg hadde en klart mer antikristelig og mye mer antiisraelsk politikk enn hva regjeringen til Bondevik hadde. Regjeringen i landet er på et vis satt til å være ”The gatekeeper” for landet. Dette har gjort at Satan har fått en helt annen og større tilgang til Norge enn under Bondeviks styre.

Nå er det selvfølgelig slik at det er vi som Guds folk som er først og fremst er kalt til å være dem som stiller seg i gapet for folket, men fienden har nå hatt en mye større tilgang på grunn av den ugudelige regjeringen som styrte landet. En kan på en måte si at angrepet til fienden følger de hierarkiske strukturene i landet. Hvis ikke statsminister og regjering stopper noen av fiendens angrep og planer, fortsetter angrepet innover og nedover i organisasjonskartet. Angrepet kan da stoppes av den enkelte på det neste leddet, men da er det alt blitt spredt utover, slik at om du stopper det i ditt liv, vil angrepet fortsatt kunne lykkes i din sidemann på ditt nivå av strukturen. For hvert nivå angrepet til fienden lykkes i å forsere, blir angrepet videre og videre, og når flere og flere. Beskyttelsen i å stå under noen faller da bort om den som er over deg ikke stanser angrepet. Fienden vil alltid prøve å slå hyrden, så fårene blir spredd.

Men nå er ikke dette en bok, hvor vi skal grave oss ned i hvor dårlig alt står til i Norge og i den norske kristenheten. Nei, dette budskapet som jeg opplever at Gud har lagt på meg er et budskap om framtid og håp. En trenger ikke være profet for å se alle de døde og tørre beina i dalen, men en trenger å være profet for å se den store hæren Gud vil reise opp av de tørre beina. Derfor skal vi ikke dvele lenge ved hvordan situasjonen er nå, men bruke det meste av tiden på hva Gud vil gjøre for å stanse denne floden fra fienden.

Jeg opplever det som betydningsfullt at Den Hellige Ånd talte verset fra Jesaja ut på engelsk. Ikke for at engelsk skulle være noe mer hellig eller bedre enn norsk. Nei, fordi det blir brukt et annet ord i den norske oversettelsen enn i den engelske New King James.

¹⁹ Så skal de frykte Herrens navn i vest, Hans herlighet i øst. Når fienden kommer inn som en flodbølge, skal Herrens Ånd løfte et banner midt i den. (Jes. 59,19)

I den norske oversettelsen står det at Herrens Ånd skal løfte et banner midt i den flodbølgen som fienden kommer med. Dette er selvfølgelig en helt rett oversettelse, ettersom standard som blir brukt på engelsk eller Standard som det heter på tysk, er et militært banner. Men grunnen til at Den Hellige Ånd talte på engelsk var nettopp for å legge den andre betydningen av ordet standard inn i verset. Gud kommer til å reise opp en ny standard imot denne floden av angrep fra fienden. Gud vil etablere en høyere kvalitet, en høyere standard i sin menighet som et motsvar til fiendens planer. Dette er hva denne boken handler om: Den nye standarden som Gud er i ferd med å etablere. Hva den består i, hvordan vi skal komme inn i den, og hva den kommer til å bringe med seg av velsignelse.

Før vi går inn på det som har med den nye standarden, og det som Gud vil etablere i sin menighet i tiden fremover, skal vi se litt mer på hva som har skjedd etter stortingsvalget i 2005, og hvordan det står til med kristenheten i Norge nå.

Som en flod

When the enemy comes in like a flood, The Spirit of the LORD will lift up a standard against him. (Isaiah 59,19)

Guds ord sier her i dette verset: "...når fienden kommer inn som en flod...". Dette sier noe om hvordan angrepet fra fienden vil utarte. Dette er ikke den samme typen angrep som det står om i efeserne kapittel 6, hvor det står om den ondes brennende piler. Nei, når fienden kommer som en flod er det noe helt annet enn når han skyter en pil, som i seg selv kan være alvorlig nok for den som blir truffet. En pil vil gjøre skade, men skaden vil være begrenset til der pilen treffer, mens en flod som veller inn over et landområde, vil gjøre stor skade over et stort område. Mange vil bli berørt og mye vil bli ødelagt. I moderne krigføring er det mye snakk om at en ønsker mest mulig kirurgiske angrep, hvor en bruker laserstyrte raketter for å treffe spesifikke og avgrensede mål, for å skjerme sivilbefolkningen. Dette bryr ikke Satan seg om, når han kommer som en flod. Nei, da rammes både "stridende og sivile" om en kan si at noe slikt finnes i den åndelige striden mellom Guds rike og Satan.

Nå er det selvfølgelig ikke slik at dette er snakk om en fysisk flod, som veller fram og legger landområder fysisk øde. Nei, hva Den Hellige Ånd taler om her er intensiteten og omfanget av Satans angrep.

Det jeg opplevde at Den Hellige Ånd talte om når jeg blåste i shofaren der våren 2005, var nettopp hvordan dette da kommende angrepet ville utarte. Det ville som tidligere sagt starte med stortingsvalget i 2005, og det kom til å bli et bredt angrep, som ville treffe kristenheten på mange forskjellige områder og fra mange forskjellige vinkler. Det ville komme i form av nye ugudelige lover, politiske angrep på kristnes rett til å drive kristent arbeid. Falske lærer og ugudelige praksiser ville oppstå i menighetene, og strid og splittelse ville oppstå innad i Guds forsamling.

Det meste av dette har vi alt sett mye av i årene etter 2005. Vi har sett hvordan store kraftfulle menigheter har fått store problemer og har krympet inn til en skygge av seg selv, eller helt har måttet stenge dørene. Et tragisk eksempel på hvordan djevelen har lykkes i sin strategi er menigheten Levende Ord i Bergen. Nå skal ikke jeg sette meg til noen dommer over den konflikten som oppstod i Levende Ord mellom pastor Enevald Flåten og lederskapet i menigheten, men når en ser på frukten av det som skjedde, kan en ikke si at den har vært god. Generelt har det alltid vært djevelens plan å slå hyrden, så han kan få spre fårene.

Videre opplevde jeg der i 2005 at Den Hellige Ånd talte om at angrepene, som i og for seg er separate hendelser og angrep, vil komme med så tett rekkefølge at det til tider vil oppleves som en sammenhengende strøm av angrep. Dette ser vi også i at det skal være som en flod som veller fram. Der det ikke er som en tsunamibølge, som er en stor bølge som slår inn over land og så trekker seg tilbake.

Nei, en flom er mye mer langvarig enn som så. Det kan komme som en bølge som bryter fram nedover et vassdrag. Den store vannstanden vedvarer mye lenger enn tsunamien, før den synker tilbake til sitt normale nivå. Dette avhenger da om hvor mye nedbør eller snøsmelting det er.

Alt dette har vi opplevd i kristenheten i Norge de siste årene. Men halleluja! Den Hellige Ånd har lovet at han i en slik situasjon vil reise et banner, en ny standard midt i den floden, for å stanse den.

En tid av trengsel og vanære

1 *Nehemjas, Hakaljas' sønns ord: I måneden kislew, i det tjuende året, da jeg var i borgens Susa,*

² *skjedde det at Hanani, en av mine brødre, kom sammen med noen menn fra Juda. Jeg spurte dem om jødene, om dem som ble utfridd, som var igjen etter fangenskapet, og om Jerusalem.*

³ *De svarte meg: «Resten, de som var igjen etter fangenskapet og som er der i området, er i stor nød og vanry. Jerusalems mur er også revet ned, og portene er brent med ild.»*

⁴ *Da jeg hørte disse ordene, skjedde det at jeg satte meg ned og gråt og sørget i mange dager. Jeg fastet og bad for himmelens Guds åsyn.*

⁵ *Jeg sa: «Jeg ber Deg, Herre, himmelens Gud, Du store og fryktinngytende Gud, Du som holder pakten og holder fast på barmhjertigheten mot dem som elsker Deg og holder Dine bud:*

⁶ *La Ditt øre lytte og Dine øyne være åpne, så Du kan høre bønningen fra Din tjener, den jeg ber for Ditt åsyn, dag og natt. For Israels barn, Dine tjenere, bekjenner Israels barns synder, som vi har syndet mot Deg. Både jeg og min fars hus har syndet.*

⁷ *Vi har handlet ondt mot Deg, og vi har ikke holdt budene, forskriftene og lovene som Du befalte Din tjener Moses.*

⁸ *Jeg ber Deg: Husk det ordet Du bød Din tjener Moses da Du sa: «Hvis dere er troløse, skal Jeg spre dere blant folkene.*

⁹ *Men dersom dere vender om til Meg, holder Mine bud og gjør etter dem, da skal Jeg - selv om noen av dere ble drevet bort til den fjerneste randen av himmelen -, samle dem derfra og føre dem til det stedet Jeg har valgt ut til bolig for Mitt navn.»*

¹⁰ *Disse er Dine tjenere og Ditt folk, det som Du har forløst ved Din store kraft og med Din sterke hånd.*

¹¹ *Herre, jeg ber Deg, la Ditt øre lytte til Din tjeners bønn og til bønnene fra Dine tjenere som har sin lyst i å frykte Ditt navn. La Din tjener ha framgang i dag, jeg ber Deg, og gi velvilje hos denne mannen.» For jeg var kongens munnskjenk. (Neh. 1,1-11)*

Som under Nehemjas dager, har den seneste tiden i Norge vært en tid av trengsel og vanære. Vi har gått fra det ene nederlaget til det neste, og menighetene er blitt presset fra skanse til skanse.

På samme måte som under Nehemjas tid skyldes alle våre nederlag at murene er blitt revet ned og portene oppbrente. Der hvor det tidligere fantes et vern mot fiendens angrep finnes det ikke lenger noe vern. Vi har neglisjert murene og forsvarsverkene i det åndelige og latt fienden få svekke dem litt etter litt, og i noen tilfeller har vi selv aktivt gått inn for å rive ned muren selv.

Jeg satt for en tid siden i et lunsjmøte sammen med alle pastorene og prestene i Sandnes og hørte på hvordan en av pastorene nærmest skrøt av at de i hans menighet nå var inne i en ”avkristnings-periode”. En periode der de ønsker å flytte grensene for hva som en som kristen

kunne gjøre. Jeg følte meg helt nummen etter det møtet, over hva jeg hadde hørt.

Vi neglisjerer de våpnene som Gud har gitt oss i vår kamp mot Satan og hans rike. Og når vi ikke får seier over synden i vårt liv, blir løsningen å legalisere synden, og si at vi ikke synder.

⁵ Dette er det budskapet som vi har hørt av Ham og som vi forkynner dere, at Gud er lys, og i Ham finnes det ikke noe mørke.

⁶ Hvis vi sier at vi har samfunn med Ham, og vandrer i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten.

⁷ Men hvis vi vandrer i lyset, slik Han Selv er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu Kristi, Hans Sønnns blod renser oss fra all synd.

⁸ Hvis vi sier at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.

⁹ Hvis vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig, så Han tilgir oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.

¹⁰ Hvis vi sier at vi ikke har syndet, gjør vi Ham til en løgner, og Hans ord er ikke i oss. (1.Joh. 1,5-10)

Men da bedrar vi oss selv, som Johannes sier det, og vi er ikke av lyset. Vi blir svake og blir levende i en åndelig vanære. Nei, nå må vi gjøre som Nehemja, vi må gå inn for Gud i bønn for vårt land, og begynne å bygge opp igjen murene og sette på plass igjen portene, slik at vi igjen kan komme ut av nederlaget og vanæren. Skal vi som Guds rike på ny begynne å innta nytt land, må vi først og fremst lære oss å beskytte det vi alt har fått. Det er nødvendig i enhver krig å ha en sterk hjemmebase for deretter og derfra, å kunne angripe fienden effektivt.

En flom angriper grunnen og får huset til å falle

46 Men hvorfor kaller dere Meg Herre, Herre, og gjør ikke det Jeg sier?

47 Hver den som kommer til Meg og hører Mine ord og gjør etter dem, Jeg skal vise dere hvem han er lik:

48 Han er lik et menneske som bygde et hus, som gravde dypt og la grunnmuren på fjellet. Og da vannflommene steg og vannstrømmen brøt voldsomt mot huset, kunne den ikke rukke det, for det var grunnlagt på fjellklippen.

49 Men den som hører og ikke gjør etter det han hører, er lik et menneske som bygde et hus på jorden uten grunnvoll. Og vannstrømmen brøt voldsomt mot det, og straks falt det. Og dette husets fall var stort.» (Luk. 6,46-49)

Satans ønske og plan ved sitt angrep er å få huset til å falle. Vi har i løpet av disse årene sett hvordan flere menigheter har falt. Flere har stengt dørene, eller sitter igjen som en liten skygge av seg selv.

I det naturlige har vi de siste årene ved det stadig mer ekstreme været sett hvordan elver har flommet over sine bredder og gjort stor skade. Dyrket mark har blitt skyllet vekk, slik at den ikke vil bringe frukt på mange år. Elver har gravd vekk grunnen under hus, til hele huset har falt i elven og blitt totalt ødelagt. Flommen i Lærdal er et slikt eksempel.

Flommen som fienden har sendt mot oss kristne de siste årene har fungert på akkurat samme måte. Marker som tidligere bar frukt, er blitt totalt ødelagt, og ligger tilbake uten et lag av fruktbar jord. Gud ba oss

be om regn i senregnets tid, slik at hver mann får grøde på sin mark. Dette er Guds plan for våre liv, men floden fra fienden har ødelagt mange av disse markene. Hvor det før var rikt med frukt, som en kornåker, er all den fruktbare jorden blitt vasket vekk og kun stein og grus er tilbake.

Flommen har også angrepet fundamentet til menigheter rundt om i landet. Flomvannet har vasket bort grunnen for menighetene, og flere har falt, eller fått deler av huset skyllet bort. Vi har sett hvordan den profetiske og apostoliske tjenesten har blitt angrepet, slik at den grunnleggende tjenesten disse tjenestgavene skal utføre har blitt borte eller svekket. Videre har flomvannet angrepet de mest fundamentale sannhetene som skal bygge Guds menighet. Bølgen av seeker friendly church, har gjort at Den Hellige Ånds kraft og gaver er blitt borte eller sterkt nedtonet i menighetslivet. Guds overnaturlige menighet er blitt frarøvet sin overnaturlige dimensjon, og tilbake står en kraftløs snill liten ubetydelig organisasjon, som riktignok ikke opplever forfølgelse, for den er blitt så tannløs at ingen bryr seg om den mer. Tilbedelsen er blitt byttet ut med snill kristen underholdningsmusikk, vekkelsesbudskapene er byttet ut med kronikker om tvil, og skulle en stakkars enfoldig driste seg til å komme med et budskap i tunger i et møte, bruker møteleder 15 minutt på å unnskyldes og å forklare hva dette rare er.

13 Dere er jordens salt. Men hvis saltet mister sin saltkraft, hvordan skal det da kunne bli salt igjen? Da er det ikke godt for noe annet enn å kastes ut og bli tråkket ned av menneskene. (Matt. 5,13)

Vi har mistet dette stinget som skal finnes i saltet, vi er blitt tannløse og kraftløse. Vi har byttet ut det som vi ikke har kunnet kontrollere: Guds kraft, med det vi kan kontrollere: vår fortreffelighet, veltalenhet

og evne til å organisere. I vår søken etter å bli relevante, er vi i stedet blitt kraftløse og ikke lenger i stand til å bety en forandring for de vi har vært så opptatte av å være relevante for: de ufrelste. De ufrelste har ikke behov for en ny sosial, kulturell eller religiøs arena, men de trenger å få oppleve Guds kraft til helbredelse og utfrielse, og å få kjenne Guds nærvær og lære Herren å kjenne. De trenger liv i fra Himmelen, så de kan tro og bli frelst.

Stor forvirring blant Guds folk

³ *Da Han nå satt på Oljeberget, kom disiplene til Ham. Og mens de var alene, sa de: «Si oss, når skal dette skje? Og hva skal tegnet på Ditt komme være, og på verdens ende?»*

⁴ *Jesus svarte og sa til dem: «Se til at ingen forfører dere!*

⁵ *For mange skal komme i Mitt navn og si: «Jeg er Kristus.» Og de skal forføre mange.*

⁶ *Og dere skal høre om kriger og rykter om kriger. Se da til at dere ikke blir skremt! For alt dette må skje, men enden er ikke ennå.*

⁷ *For folkeslag skal reise seg mot folkeslag, og rike mot rike. Og det skal bli hungersnød, pest og jordskjelv på forskjellige steder.*

⁸ *Men alt dette er bare begynnelsen til veene.*

⁹ *Da skal de utsette dere for trengsel og drepe dere, og dere skal bli hatet av alle folkeslag for Mitt navns skyld.*

¹⁰ *Og da skal mange ta anstøt, og de skal angi hverandre og hate hverandre.*

¹¹ *Mange profeter skal da stå fram og forføre mange.*

¹² *Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos mange.*

¹³ *Men den som holder ut til enden, skal bli frelst.*

¹⁴ Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt i hele verden, som et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.

(Matt. 24,3-14)

Se til at ingen forfører dere. Dette er en av de viktigste tingene som Jesus sier til disiplene sine inn for de siste tider. Hvorfor? Fordi det vil være en tid av stor forvirring og Satan vil sette mye inn på å prøve å bedra menigheten til å tro løgnen. For en del år siden talte Gud til tidligere pastor i Livets Ord, Ulf Ekman at i de siste tider vil alle de forskjellige vranglærer som har oppstått under kirkehistorien, gjenoppstå for på ny prøve å lede de kristne på avveie. Dette sammenfaller selvfølgelig helt med hva Paulus profeterer i 2. Timoteus brev.

² Forkynn ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og undervisning.

³ For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster hoper de seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

⁴ De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr. (2. Tim. 4,)

Vi har i løpet av de siste årene innen den pinse/karismatiske delen av kristenheten i Norge sett hvordan to nye strømninger har fått komme inn i menighetene. Begge disse strømmene representerer lærer som klør i ørene, og de har dessverre fått god grobunn i Norge.

Den første nye strømmen, som jeg alt har nevnt tidligere og som har skylt inn over den pinse/karismatiske kristenheten er læren eller praksisen til hva en kaller ”seeker friendly chuch” eller “seeker sensitive church”. Denne har gått ut på at en skal senke terskelen inn

i menighetene for ikkekristne. Dette høres fint og flott ut, men har gitt seg utslag i at menigheter har tonet kraftig ned den overnaturlige delen av menighetslivet. En har brukt mindre tid på tilbedelse og lovsang, sluttet å bruke nådegavene i møtene, og talene har vært blottet for formaning eller kall til omvendelse fra synd. En har prøvd med alle mulige midler å ta bort enhver ting som kunne vekke anstøt hos ikkekristne. En har i stedet prøvd å bli velsett av folket, ved for eksempel bruke tienden til å sponse det lokale fotballaget eller sette opp revy i menighetslokalet. En har byttet ut vekkelsespredikanten med en lokal kunstner eller fotballtrener som kan holde et snilt foredrag om all sin tvil og sin glemte barnetro.

Den neste strømmen som har kommet i kjølvannet av den ”seeker friendly”-strømmen er hva vi kaller ”ekstrem nådeforkynnelsen”. Dette er en gjenoppstandelse av en gammel vranglære fra kirkehistorien, dog med noen modifiseringer. Den gamle versjonen ble forkynt av Marcion fra Sinope mens den nye versjonens store forkynner er Joseph Prince fra Singapore. Her har en dratt det at vi lever i nåden, som selvfølgelig er helt sant for langt, slik at en forkaster vårt behov av å omvende oss fra vår synd. Helliggjørelsen blir kun et produkt av at Den Hellige Ånds frukter vokser frem i ens liv, mens en selv ikke trenger å ta noen viljesbeslutning om omvendelse eller tukting av kjødet. Det blir da intet fokus på å leve et ærbart liv, ettersom en mener seg hevet over dette behovet fordi en lever i nåden. En skal ikke, som Joseph Prince uttaler det, som kristen ha noen bevissthet av synd. Behovet for omvendelse og å arbeide på sin frelse, finnes ikke. Videre har dette gitt seg utslag i at en nærmest har forkastet Det gamle testamentet og evangeliene ettersom disse ble skrevet før korset. Det blir nesten som med Marcion, som forkastet alle skriftene utenom Lukas evangeliet og brevene til Paulus. Alt det andre var for lovisk.

For nidkjærhet for Ditt hus har fortært meg

13 Jødenes påske var nær, og Jesus gikk opp til Jerusalem.

14 I templet fant Han dem som solgte okser, sauer og duer, og pengevekslerne som satt der.

15 Etter å ha lagd seg en pisk av snorer, drev Han dem alle ut av templet, sammen med sauene og oksene, og Han tømte ut pengevekslernes penger og veltet bordene.

16 Og Han sa til dem som solgte duer: «Ta dette bort! Gjør ikke Min Fars hus til en handelsbod!»

17 Da husket disiplene Hans at det er skrevet: «Nidkjærheten for Ditt hus har fortært Meg .» (Joh. 2,13-17)

En lørdag i januar 2015 mens jeg skrev på denne boken, jobbet jeg i garasjen til huset mitt. Mens jeg drev og ryddet der, talte Den Hellige Ånd et ord i mitt indre: «Nidkjærhet for Ditt hus har fortært meg». Og Den Hellige Ånd begynte å tale til meg om da Jesus rensset tempelet. Og han dro parallellen til hvordan vi har det nå i mange av menighetene i Norge. I Markus evangelium, når det står om da Jesus rensset tempelet, står det at han sier: «Min Fars hus skal være et bønnens hus, men dere har gjort det til en røverhule.» Nå er det ikke først og fremst salg av offergaver og lignende som er det store problemet i dag, men at vi har beveget oss bort fra at Guds hus skal være et bønnens hus. I dette ligger det relasjon med Gud, avhengighet til Gud, og tro og forventning til at Gud kan og vil gripe inn. Alt det som vi har fylt Guds hus med, som tar fokuset bort fra dette, gjør Guds hus til en røverhule. Jeg opplever at den samme nidkjærheten som Jesus hadde da for tempelet, har han nå for sin menighet.

Når jeg hadde funnet hvor det ordet som Den Hellige Ånd talte i mitt indre stod, kjente jeg hvordan han drev meg til å finne hvor det stod i Det gamle testamentet, og studere det som stod der.

1 Til sangmesteren. Til «Liljene». Av David.

2 Frels meg, Gud! For vannene har nådd meg til sjelen.

3 Jeg synker ned i dyp gjørme, og jeg har ikke fotfeste. Jeg er kommet ut i dype vann, hvor vannstrømmen skyller over meg.

4 Jeg er trett av å rope. Min strupe brenner. Mine øyne tæres bort mens jeg håper på min Gud.

5 Flere enn hårene på mitt hode er de som hater meg uten grunn. De som ville ødelegge meg, er mektige. På falskt grunnlag er de mine fiender. Selv om jeg ikke har røvet, må jeg gi tilbake.

6 Gud, Du kjenner min uforstand. Og mine overtredelser er ikke skjult for Deg.

7 La ikke dem bli til skamme for min skyld, Herre, hærskares Gud, dem som venter på Deg. La ikke dem bli vanæret for min skyld, dem som søker Deg, Israels Gud!

8 For Din skyld har jeg båret spott. Skamrødme dekket mitt ansikt.

9 Jeg er blitt en fremmed for mine brødre og en ukjent for min mors barn.

10 For nidkjærhet for Ditt hus har fortært meg, og spotten fra dem som spotter Deg, har falt på meg.

11 Da jeg gråt og tuktet min sjel med faste, førte det til at de spottet meg.

12 Jeg gjorde sekkestrie til mitt klesplagg. Jeg ble et ordtak for dem.

13 De som sitter i porten, morer seg over meg, og jeg er emnet i drankernes viser.

14 Men jeg, jeg vender min bønn til Deg, Herre, i nådens tid. Gud, i Din rike trofasthet, svar meg i Din frelses sannhet!

15 Fri meg ut fra gjørmene, så jeg ikke synker. La meg bli fridd ut fra dem som hater meg og ut fra de dype vann!

16 La ikke vannstrømmen skylle over meg, og la ikke dypet oppsluke meg! Og la ikke avgrunnen lukke sitt gap over meg!

17 Svar meg, Herre, for Din miskunn er god. Vend Deg til meg etter Din store barmhjertighets rikdom!

18 Og skjul ikke Ditt ansikt for Din tjener, for jeg er i trengsel. Skynd Deg å svare meg!

19 Kom nær min sjel og forløs den! Fri meg ut for mine fienders skyld!

20 Du kjenner spotten jeg får, min skam og min vanære. Fram for Deg står alle mine motstandere.

21 Spott har knust mitt hjerte, og jeg tynnes av sykdom. Jeg ventet på en som kunne ha medlidenhet, men det var ingen, og på noen som kunne trøste, men jeg fant ingen.

22 Og de ga meg galle til føde, og for min tørst ga de meg eddik å drikke.

23 La deres bord bli en snare for dem og deres velstand en felle!

24 La deres øyne bli formørket, så de ikke ser. Og la deres hofter alltid svikte!

25 Utøs Din vrede over dem, og la Din brennende harme og vrede innhente dem!

26 La deres leir legges øde! La ingen bo i deres telt!

27 For de forfølger den Du har slått, og forteller om lidelsen til dem Du har gjennomboret.

28 Legg skyld til deres skyld, og la dem ikke komme inn i Din rettferdighet!

29 La dem strykes ut av De Levendes Bok, og la dem ikke bli skrevet opp sammen med de rettferdige!

30 Men jeg er elendig og lider. La Din frelse, Gud, sette meg høyt opp i trygghet!

31 Jeg vil prise Guds navn med sang, og jeg vil opphøye Ham med lovprisning.

32 Dette skal behage Herren mer enn okse eller ungstut, med horn og klover.

33 De ydmyke skal se det og glede seg. Og dere som søker Gud, deres hjerter skal leve.

34 For Herren hører de fattige, og Han forakter ikke de fanger som hører Ham til.

35 La himmel og jord prise Ham, de store hav og alt som rører seg i dem.

36 For Gud vil frelse Sion og bygge byene i Juda, så de kan bo der og ta det i eie.

37 Også etterkommerne av Hans tjenere skal arve det, og de som elsker Hans navn, skal bo i det. (Sal. 69,1-37)

David kjenner her i denne salmen på hvordan han føler at vannet er i ferd med å sluke han. Han kjenner på fortvilelsen over tilstanden til Guds hus, men det eneste han høster av den nidkjærheten han har til Guds hus, er å bli foraktet og spottet. Slik er det mange steder i Norge nå. De stakkars få, som har løftet røsten om at ikke alt står bra til, har blitt isolert, latterliggjort og de som sitter i porten, (lederskapet) rister på hodet av disse bakstreverske få.

David ber videre om at en regnskapets time skal komme over de som spotter han. På samme vis vil det komme en regnskapets time over dem som i dag leder menigheten på avveie. Nå er Gud nådig, og gir mange muligheter til omvendelse, hvor av denne boken er en. Men, om en ikke omvender seg, vil det komme en forherdelse og tilslutt en dom.

Videre viser David oss veien til å gjenreise byene og til å sette landet i stand igjen. For Gud vil snu nederlagene til seier, og reise opp sin menighet i herlighet, styrke og kraft. Han vil gjøre seg en brud, uten flekk eller lyte, kledd i herlighet, hellighet og kraft. Veien til denne gjenopprettelsen går gjennom at de som er nidkjære for Guds hus begynner og prise Gud navn med sang, og opphøyer Ham med lovprisning. Da skal de ydmyke se det og glede seg. Og de som søker Gud, deres hjerter skal leve. For Herren hører de fattige, og Han forakter ikke de fanger som hører Ham til.

Du som hører til blant de ydmyke, de fattige, Herrens fanger, som i dag gråter i bedrøvelse over hvordan det står til med menigheten i Norge. Løft din røst og ditt hjerte i lovsang og tilbedelse til Gud. La oss ta tilbake det som fienden har stjålet fra våre gudstjenester og menigheter. La oss få bort denne tidsbegrensede, møtefyllende og strømlinjeformede performance-kulturen, og igjen gå tilbake til å tilbe Gud i ånd og sannhet, hvor fokuset blir å tilbe Gud for den han er, ikke å få fylt 9 minutt og 37 sekunder av et møte.

Mer enn bare skiftende sesonger

7 Vær derfor tålmodige, brødre, helt til Herrens gjenkomst. Se hvordan bonden venter på jordens dyrebare grøde! Han venter tålmodig på den til den får tidligregn og senregn.

8 Vær også dere tålmodige! Styrk hjertene deres, for Herrens gjenkomst er nær. (Jak. 5,7-8)

²⁴ Han la også fram en annen lignelse for dem og sa: «Himlenes rike er likt en mann som sådde godt såkorn i åkeren sin.

²⁵ Men mens menneskene sov, kom fienden hans og sådde ugress blant hveten og gikk så bort.

²⁶ Men da kornet hadde vokst opp og gav avling, kom også ugresset til syne.

²⁷ Eierens tjenere kom så og sa til ham: Herre, var det ikke godt såkorn du sådde i åkeren din? Hvor kommer da ugresset fra?

²⁸ Han sa til dem: En fiende har gjort dette. Tjenerne sa til ham: Vil du da at vi skal gå og samle det sammen?

²⁹ Men han svarte: Nei, dere kunne også komme til å dra opp hvete når dere samler sammen ugresset.

³⁰ La begge vokse sammen inntil høsten. Når tiden for å høste kommer, vil jeg si til høstarbeiderne: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter og brenn det! Men hveten skal dere samle inn i låven min.»

(Matt. 13,24-30)

³⁶ Deretter sendte Jesus folkemengden bort og gikk inn i huset. Og disiplene Hans kom til Ham og sa: «Forklar lignelsen om ugresset i åkeren for oss!»

³⁷ Han svarte og sa til dem: «Den som sår det gode såkornet, er Menneskesønnen.

³⁸ Åkeren er verden, det gode såkornet er rikets barn, men ugresset er den ondes barn.

³⁹ Fienden som sådde det, er djevelen. Høsten er tidens ende, og høstarbeiderne er englene.

⁴⁰ Som når ugresset blir samlet sammen og brent på ilden, slik skal det være ved denne tidens ende.

⁴¹ Menneskesønnen skal sende ut englene Sine, og de skal samle sammen og ta ut av riket alt som er til anstøt og dem som driver med lovløshet.

⁴² Og de skal kaste dem i ildovnen. Der skal det være gråt og tenners gnissel.

⁴³ *Da skal de rettfærdige stråle som solen i sin Fars rike. Den som har ører å høre med, han må høre! (Matt. 13,36-43)*

Guds ord sammenligner innhøstingen av mennesker, menneskers frelse, med høståret. Høståret inneholder forskjellige sesonger, noe som en også kan se i det åndelige livet i en menighet, et land og i det personlige livet hos hver enkelt kristen. Det vil være sesonger av såtid, modning og tider der en opplever høst på det en har sådd. Det kan også oppleves tider av tørke eller vinter i en slik år-syklus. Dette er normalt og en del av det å vokse enten som person eller menighet.

Det vi derimot har opplevd i disse årene etter stortingsvalget i 2005 er mer enn bare normale sesongvariasjoner. Sesonger skifter, mens vi har opplevd en kontinuerlig nedgang og ødeleggende angrep. Hadde det vært naturlige variasjoner det var snakk om, kunne vi avskrevet alt det som har skjedd, som nødvendige variasjoner inn for fremtidig vekst. Her er det avgjørende å kunne skille i Ånden.

Under svangerskapet til mitt første barn, hadde vi en lege som var veldig avbalansert. Uansett hva min daværende kone kom med av forskjellige symptomer, var hennes standard svar: «Det er helt normalt.» Det er jo greit når det faktisk er normalt. En trenger ikke ta helt av, om det en opplever er normale variasjoner, eller tider av modning. Men når fødselen var i gang og hjertelyden til min sønn, som da lå i seteleie, etter over 24 timer med fødsel, og fødselslegen fortsatt ville la det gå en time til, var det godt at det fantes en gammel jordmor som kunne skille hva som er normalt og hva som ikke er normalt. Hun krevde et hastekeisersnitt, noe som var helt på sin plass, siden sønnen min ikke pustet da de fikk han ut. Nå endte heldigvis alt godt med han, men det ble en mye tøffere opplevelse enn det jeg satte pris på.

På samme måte er det viktig nå å ha profetisk klarsyn, slik at vi kan kjenne tiden. Vi må se at dette er en tid hvor vi er under angrep, og ikke en tid hvor Gud har ført oss inn i en tid av konsolidering eller modning. For ser vi at det er et angrep fra fienden, må vi reagere på et annet sett, enn om det er en tid av konsolidering, villet av Gud.

Her har Den Hellige Ånd advart før angrepene startet. Videre sier Guds ord at vi skal kjenne treet på fruktene. Fruktene av det som har skjedd i kristenlivet i Norge disse årene, har ikke vært gode. I kjølvannet av det som skjedde i Levende Ord i Bergen, ligger Norges største menighet tilbake som en liten skadeskutt flokk. Mange menigheter har lukket dørene de siste årene, og mye forvirring har kommet inn i de menighetene som fortsatt består.

Men Halleluja!!! Historien ender ikke her, med nederlag og vanære. Nei, pendelen er på vei til å snu. Vi skal ved Guds nåde og i Den Hellige Ånds kraft igjen gå over på offensiven, og ta tilbake alt det fienden har stjålet og mye mer til.

Del 2:

**The Spirit of The Lord will
lift up a standard against it...**

Tilbakegangen er ikke varig

⁸ Gled deg ikke over meg, du min fiende! Når jeg faller, skal jeg reise meg igjen. Når jeg sitter i mørke, skal Herren være mitt lys.

(Mika 7,8)

Betyr alt dette som har skjedd de siste årene at vi bare må grave oss ned, og at «The only way is down» Nei, Halleluja!!!, det finnes en del to i det ordet som Den Hellige Ånd talte om. Fienden har vunnet noen slag, men vi skal snu dette. Gled deg ikke over meg, min fiende! Vi kommer atter til å reise oss som Guds mektige, kraftfulle, seirende og overnaturlige menighet.

When the enemy comes in like a flood, The Spirit of the LORD will lift up a standard against him. **(Isaiah 59,19)**

Midt i den floden som fienden kommer med, vil Den Hellige Ånd reise opp en ny standard, som et banner for å stoppe fiendens fremrykking, og drive fienden tilbake.

Livets Ord hadde en herlig sang i den første tiden menigheten bestod. De sang: «Seger er regel, nederlag er undantag!» Dette skal vi igjen få oppleve i Norge. Men etter en lang tid med nederlag er dette ikke noe vi kan organisere oss til. Det finnes ikke en metode en G12 eller G43 modell, som vil gi oss denne forvandlingen.

Nei, det er Den Hellige Ånd som vil reise opp denne nye standarden, som et motsvar til Satans mange angrep. Jeg opplever det slik at det vil starte som et profetisk eksempel som Den Hellige Ånd reiser opp,

gjærne en menighet, eller gjennom en tjeneste, som blir som dette profetiske banneret som blir løftet opp midt i floden av nederlag.

Gjennom dette profetiske eksempelet vil Den Hellige Ånd begynne å endre menighetens tankesett, fra å være tynget av alle de angrepene vi har fått de siste årene. Fra forvirringen som har kommet inn ved falske lærer og tradisjoner, vil Gud på ny plante en tro på seier og fremgang i sitt folk.

2 Og bli ikke dannet lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. (Rom. 12,2)

Gud kommer til å vise en bedre og høyere vei enn de veiene vi har prøvd oss på i vår egen visdom de siste årene. Gjennom disse nye eksemplene, vil han forandre tankesettet til sin menighet, fra nederlagstanker til seierstanker, fra sorg til jubel, fra tilbaketrekking til fremrykking.

Gud vil godtgjøre for årene som gresshoppen har fortært

25 Slik skal Jeg gi dere godtgjøring for de årene den store gresshoppen har ett, gresshoppelarven, den fortærende gresshoppen og den tyggende gresshoppen, Min store hær som Jeg sendte blant dere. (Joel 2,25)

Gud har gjenopprettelse for sitt folk. Alltid har Gud gjenopprettelse for oss, enten som land, som enkeltstående menigheter eller som

personer. Gjenopprettelse er selve DNA-et i hvordan Gud handler med oss. Jesus kom for å gjenopprette vårt samfunn med Gud. Og hele kirkehistorien i stort er en eneste lang historie om hvordan Gud gjenoppretter sannhet etter sannhet i sin menighet etter at Martin Luther startet det hele med gjenopprettelsen av sannheten, rettferdighet av tro alene. Vi har sett hvordan Gud har gjenopprettet sannhetene om det hellige livet, troendes dåp i vann, helbredelse, dåpen i Den Hellige Ånd, nådegavene, tjenestegavene, troens funksjon, bekjennelsens makt, under og tegn og mange andre sannheter.

Selv om disse forskjellige sannhetene har kommet inn i menigheten i stort, finnes det store variasjoner mellom de forskjellige lokale menighetene og de forskjellige kirkesamfunnene. Ofte har det kirkesamfunnet som stod i en vekkelse hvor en ny sannhet har blitt gjenopprettet, ikke greid å gå videre når den neste bølgen fra Gud kom. Vi har alle falt i fellen å se på oss selv, som de som har sett alt. Men Gud har i sin nåde fortsatt å jobbe med oss, og kaller oss alle videre i hans store prosjekt med å skape seg en fullkommen menighet, en brud uten spott eller lyte, kledd i herlighet og kraft.

Vi her i Norge har opplevd flere år med tilbakegang, med mange som har falt fra troen, mange menigheter som har stengt dørene. Svakheter og forvirring har kommet inn i menighetene som fortsatt består. Vi har opplevd hvordan gresshoppen og gresshoppe larven har fortært mye av det som var blitt bygget opp i kristenheten i Norge gjennom 1980-, 1990- og 2000-tallet. Men Guds ord til oss er at han vil gødtgjøre for alle de tapte årene.

Når Gud kommer med gjenopprettelse, blir alltid sluttresultatet etter gjenopprettelsen bedre enn det som en mistet. Da Gud gjenopprettet

alt som Job hadde mistet, ga han Job dobbelt tilbake av det han hadde mistet. Gud blir aldri noen noe skyldig.

Guds rikets natur er vekst

31 Han la fram en annen lignelse for dem og sa: «Himlenes rike er likt et sennepsfrø som en mann tok og sådde i åkeren sin.

32 Det er det minste av alle frø. Men når det har vokst opp, er det større enn hagevekstene og blir til et tre, slik at himmelens fugler kommer og bygger reir i grenene på det.»

33 Han fortalte dem en annen lignelse: «Himlenes rike er som en surdeig som en kvinne tok og gjemte i tre mål mel til alt var gjennomsyret.» (Matt. 13,31-33)

Guds rikets natur er vekst, på samme måte som det er for sennepsfrøet. Det ligger i sennepsfrøets DNA at når det blir sådd i jorden, skal det vokse opp til et stort tre. Slik sier Jesus at det er med Guds rike også. DNAet til Guds rike er med andre ord vekst. Det er derfor det mest normale som finnes, at menighetene og hele Guds rike i stort skal vokse og utbre seg. Tiden vi har bak oss er derfor ikke normal. Stagnasjon og tilbakegang er unormalt. Gud vil derfor føre oss tilbake til normalen.

Problemet i årene som er gått er at vi har beveget oss bort fra det som er livet og kraften i Guds rike. I stedet har vi gått våre egne veier. Vi har gjemt bort det som har å gjøre med kraften i Den Hellige Ånd, og i stedet stolt på våre egne idéer om hvordan vi skal få kirkevekst. Dette har gjort at vi har kuttet tilførselen av liv, eller det som skulle bringe veksten til våre menigheter. Veksten kommer fra Gud. Vi kan så og

vanne, men Gud er den som gir vekst. Gud velsigner ikke våre menneskelige metoder. Han opererer gjennom sin kraft.

20 For Guds rike består ikke i ord, men i kraft. (1. Kor. 4,20)

Vi må igjen gå tilbake til vår kilde. Vi er totalt avhengig av Den Hellige Ånds kraft hvis vi ønsker å se vekst og forandring. Dette er ikke noe vi kan produsere selv eller organisere oss til. Alle våre fine ord og all vår visdom imponerer ingen, men Guds kraft vil bryte gjennom all motstand.

Of the increase of his government and peace there shall be no end, upon the throne of David, and upon his kingdom, to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth even for ever. The zeal of the LORD of hosts will perform this. (Jes. 9,7 King James Version)

Of the increase of his government and peace there shall be no end... I dette ligger det at Jesu innflytelse og regjering, makt og myndighet vil alltid øke. Nå har Jesus fått all makt i himmel og på jord, men her ligger det at Guds rike utbrer seg mer og mer på jord. Denne utbredelsen skal ikke ha noen ende. Tiden med tilbakegang og nederlag vi har vært igjennom her i Norge, er i høyeste grad et unntak fra det som er normalen. Dette er et herlig løfte til oss: at vi igjen skal få oppleve vekst og fremgang. Når vi nå vender oss bort fra våre egne veier, og igjen begynner å søke Herrens veier, vil vi igjen komme inn i denne erobrende strømmen fra himmelen.

En ny tid av liv og legedom

1 Så førte han meg tilbake til døren til huset. Og se, det kom vann strømmende fram under dørterskelen til huset, mot øst. For forsiden av huset vendte mot øst. Vannet strømmet fram under den høyre siden av huset, sør for alteret.

2 Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoren i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over.

6 Han sa til meg: «Menneskesønn, har du sett dette?» Så tok han meg med og førte meg tilbake langs elvebredden.

7 Da jeg kom tilbake, se, da var det svært mange trær både på den ene og den andre siden av elvebredden.

8 Så sa han til meg: «Dette vannet renner mot området i øst, det går ned i dalen og renner ut i havet. Når det kommer ut i havet, blir vannet der friskt.

9 Det skal skje: Hver levende sjel som det vrimler av, skal leve, overalt hvor de to elvene renner. Det skal bli svært mange fisker der, fordi disse vannene renner dit. For de skal bli lagt, og alt skal leve, overalt der elven renner.

10 Det skal skje at det skal stå fiskere ved den fra En-Gedi til En-Eglajim. Det skal være tørkeplasser for fiskegarn. Fisken der skal være av samme slag som fisken i Storhavet, i store mengder.

11 Men sumpene og myrområdene skal ikke bli friske. De skal bare være til å utvinne salt av.

12 Langs elvebredden, både på den ene siden og på den andre, skal det vokse alle slags trær som skal gi føde. Bladene på dem skal ikke visne, og frukten skal ikke ta slutt. De skal bære ny frukt hver måned, for vannet renner til dem fra helligdommen. Frukten fra dem skal være til mat og bladene til legedom. (Esek. 47.1-12)

Jeg opplever at det som Den Hellige Ånd vil komme med som et motsvar til alle Satans angrep, er en frisk strøm av liv og legedom inn i sin menighet. Svaret på alt presset fra fienden vil bli at de som lengter etter Herren, og søker hans nærhet, vil oppleve at flyten fra himmelen vil øke på. Strømmen i dobbeltbekken blir sterkere, og Den Hellige Ånd tar oss ved hånden og leder oss ut på et større dyp. Når politikere, media og verden raser mot Guds menighet, og prøver å marginalisere, latterliggjøre, hetse og presse oss, til å trekke oss tilbake, og ta fra oss frimodigheten, vil Gud svare på en måte som disse motstanderne ikke kan motsi eller tilbakevise. Gud vil la sitt liv, sin herlighet, sitt nærvær, sin kraft til helbredelse og utfrielse flyte inn i sin menighet på en måte som vi ikke har sett før.

9 Herligheten til dette siste huset skal bli større enn det første, sier hærskares Herre. På dette stedet skal Jeg gi fred, sier hærskares Herre. (Hagg. 2,9)

Dette er et herlig løfte om at herligheten skal øke på Guds menighet ettersom vi nærmer oss Herrens dag. Samtidig med dette vil vi også se at presset fra fienden vil øke. Det er nettopp dette vi skal få oppleve

en forsmak på i tiden som ligger foran oss her i Norge. Vi har at opplevd hvordan Satan har angrepet på flere områder, men nå skal vi få oppleve hvordan Den Hellige Ånd går til motangrep.

Gud spiller ikke på samme bane som Satan

Dette var en del av det profetiske ordet som jeg fikk der i leiligheten på Hommersåk våren 2005. Jeg opplevde da Den Hellige Ånd viste de forskjellige angrepene som ville komme fra Satan etter stortingsvalget, så kom ikke Gud til å svare på samme bane som det Satan spilte på, om du følger den fotball metaforen. Satans angrep har kommet gjennom politikere i form av press på lover, press mot forkynnelse i søndagsskolene, og boikotttrusler mot Frelsesarmeen og andre som har valgt å stå støtt i homofilidebatten. Videre har Satan gått etter hyrder i menigheten, og angrepet ekteskapet til flere, og hyrdene personlig. Menigheter har opplevd indre stridigheter og splittelse, som igjen har vært et av de områdene hvor Satan har satt inn sitt angrep.

En skulle tro at et motangrep fra Gud ville skje på de områdene hvor Satan har angrepet. Selvfølgelig vil det være et forsvar mot angrepene, men motangrepet fra Gud vil komme på et uventet hold. Der politikerne hyler og truer vil ikke Gud komme med et fantastisk politisk motsvar. Nei, vi kommer i stedet til å se at Guds gjensvar kommer i form av en utgyting av liv inn i hans menighet. Jeg opplever at det vil være ved at Gud reiser opp en eller noen få menigheter, som fyrtårn for de andre å følge. Det ligger jo også i ordet fra Jesaja 29,11,

hvor Gud sier at han vil reise opp et banner, som motsvar på floden fra fienden.

1 Etter dette skjedde det at folket i Moab, sammen med folket i Ammon og noen fra ammonittene kom for å stride mot Josjafat.

2 Så kom det noen til Josjafat og sa: «Det kommer en stor mengde mot deg fra den andre siden av sjøen, fra Syria. De er i Haseson-Tamar», som er En-Gedi.

3 Josjafat ble redd og vendte ansiktet mot å søke Herren. Han ropte ut en faste over hele Juda.

4 Så samlet Juda seg for å be om hjelp fra Herren. Fra alle byene i Juda kom de for å søke Herren.

5 Da sto Josjafat fram i forsamlingen av dem fra Juda og Jerusalem, i Herrens hus, rett foran den nye forgården,

6 og han sa: «Herre, våre fedres Gud, er ikke Du Gud i Himmelen, som hersker over kongedømmene til alle folkeslagene? I Din hånd er kraft og makt, så ingen er i stand til å stå imot Deg.

7 Er ikke Du vår Gud som drev dem som bodde i dette landet, bort fra Ditt folk Israels ansikt, og ga det til din venn Abrahams slekt for all tid?

8 De bosatte seg der, og der har de bygd Deg en helligdom for Ditt navn. De har sagt:

9 «Hvis noe ondt kommer over oss, sverd, straffedom, pest eller hungersnød, skal vi stå framfor dette huset og for Ditt ansikt, for Ditt navn bor i dette huset, og vi skal rope til Deg i vår trengsel, og Du skal høre og frelse.»

10 Se nå, her er folket fra Ammon, Moab og Se'irfjellet, dem Du ikke ville la Israel gå imot da de kom ut av landet Egypt. I stedet vendte de seg bort fra dem og utryddet dem ikke.

11 Se, her er de og belønner oss med å komme hit for å drive oss ut fra Din eiendom, den Du har gitt oss til arv.

12 Vår Gud, skal Du ikke dømme dem? For vi har ingen kraft til å stå imot denne store hæren som kommer mot oss, og vi vet ikke hva vi skal gjøre, men våre øyne er vendt mot Deg.»

13 Hele Juda ble stående for Herrens ansikt, også deres små barn, deres koner og deres sønner.

14 Midt i forsamlingen kom da Herrens Ånd over Jahasiel, sønn av Sakarja, sønn av Benaja, sønn av Je'iel, sønn av Mattanja, en levitt av Asafs sønner.

15 Han talte: «Hør nøye etter, hele Juda og dere som bor i Jerusalem, og du, kong Josjafat! Så sier Herren til dere: Frykt ikke og bli ikke forferdet på grunn av denne store hæren, for dette er ikke deres strid, men Guds.

16 I morgen skal dere gå ned mot dem. For se, de skal dra oppover stigningen ved Hassis, og dere skal finne dem ved enden av bekken foran Jeruel-ødemarken.

17 Men det er ikke opp til dere å føre denne striden. Dere skal bare stille dere opp, stå stille og se Herrens frelse som er med dere. Å, Juda og Jerusalem! Frykt ikke og bli ikke forskrekket. I morgen skal dere gå ut rett foran dem, for Herren er med dere.»

18 Josjafat bøyde hodet med ansiktet mot jorden, og hele Juda og de som bodde i Jerusalem, bøyde seg for Herrens ansikt og tilba Herren.

19 Levittene av kehatittenes barn og av korahittenes barn sto da fram for å love Herren Israels Gud med høy og kraftig røst.

20 Så sto de tidlig opp neste morgen og gikk ut i Tekoaørkenen. Da de dro ut, sto Josjafat fram og sa: «Hør på meg, Juda og dere som bor i Jerusalem: Tro på Herren deres Gud, så skal dere være trygge. Tro på Hans profeter, så skal dere ha framgang.»

21 Da han hadde rådført seg med folket, utnevnte han dem som skulle synges for Herren og dem som skulle love Hellighetens skjønnhet mens

de gikk ut foran hæren. De sa: «Pris Herren, for Hans miskunnhet varer evig.»

22 Da de begynte å synge og love, satte Herren ut et bakhold mot folket fra Ammon, Moab og Se'irfjellet, dem som var kommet imot Juda. Og de ble slått. (2. Krø. 20,1-22)

Her ser vi et eksempel på hvordan det vil bli også her. Fienden angriper og presser, og tror at de har Guds folk trengt opp i et hjørne, men så lar Gud et bakholdsangrep ødelegge hele den angripende hæren. Her ser vi også hvordan Guds folks lovsang er det som utløser Guds bakholdsangrep. Dette er også en nøkkel for oss her i Norge. Vi må finne tilbake til den sanne og ubegrensede lovsangen og tilbedelsen av Herren, dette er vårt beste våpen i den striden som vi står i.

Gud har startet med å reise opp en ny standard

8 Jeg er Herren, det er Mitt navn. Min ære gir Jeg ikke til noen annen, Min pris gir Jeg ikke til utskårne bilder.

9 Se, de første tingene inntreffer, og de nye ting kunngjør Jeg nå. Før de spirer fram, lar Jeg dere høre om dem.

10 Syng for Herren en ny sang, og Hans pris fra jordens ender, dere som drar ned til havet, og alt som fyller det, dere fjerne kyster og dere som bor der.

11 Løft deres røst, du ødemark og dere byer som er der, dere landsbyer der Kedar bor. Juble, dere som bor i Sela, rop høyt fra fjelltoppene.

12 Gi Herren ære, og forkynn Hans pris ved fjerne kyster!

13 Herren skal gå ut som en mektig mann. Han vekker sin nidkjærhet som en stridsmann. Han skal rope, ja, rope høyt. Han viser sin makt over sine fiender. (Jes. 42,8-13)

Se de første tingene inntreffer, og de nye tingene kunngjør Jeg nå. Før de spirer fram, lar Jeg dere høre om dem. Dette er hva Den Hellige Ånd nå gjør. Han lar oss få høre hva han er i ferd med å la spire fram. Han kunngjør de nye tingene han vil reise opp. Gud er nidkjær for sitt folk, og har ikke tenkt å sitte å se på det som fienden har fått gjøre her i Norge. Nei, Gud vekker sin nidkjærhet som en stridsmann, og han vil vise sin makt over fienden.

Nå i kunngjøringsfasen er det mange som kjenner at Den Hellige Ånd vekker en lengsel etter noe mer enn det vi i dag ser i Norge. Det kommer en slags hellig utilfredshet med tingenes tilstand. Dette kan da bli misforstått som kritikk, men det er det i utgangspunktet ikke. Selvfølgelig kan en slik utilfredshet ende opp i kritikk, eksklusivitet og sekterisme om en ikke behandler utilfredsheten på en riktig måte. Fienden vil prøve å lure deg inn i en kritisk holdning til dine brødre og søstre, og få deg til å trekke deg vekk fra menighetslivet. Men hva Den Hellige Ånd ønsker er å vekke en lengsel i deg etter å søke mer av hva Gud har for oss nå. Hvis vi kommer inn i en tilfredshet og er fornøyde med hvordan ting står til, vil vi ikke søke Gud med den samme iveren som når vi lengter etter han.

2 En salme av David da han var i Judaørkenen. Gud, Du er min Gud. Tidlig om morgenen vil jeg søke Deg. Etter Deg tørster min sjel. Min kropp tæres av lengsel etter Deg, i et land med tørke og tørst, hvor det ikke er vann.

3 Derfor har jeg sett etter Deg i helligdommen, for å få se Din kraft og Din herlighet.

4 Fordi Din nåde er bedre enn liv, skal mine lepper prise Deg.

5 Slik vil jeg love Deg så lenge jeg lever. I Ditt navn vil jeg løfte mine hender.

6 Som med marg og fedme mettes min sjel, og min munn skal love Deg med jublende lepper. (Sal. 63,2-6)

«Min kropp tæres av lengsel etter Deg, i et land med tørke og tørst, hvor det ikke er vann.» David kjente på en fortærende åndelig lengsel etter Gud, selv om han var i et land med tørke og tørst, i Judaørkenen. Han var i et land med fysisk tørke, men vi er i et land med åndelig tørke og tørst, og vi burde da kjenne en enda større lengsel etter Gud.

Denne lengselen ser vi alt at Den Hellige Ånd er i ferd med å tenne i mange i Norge. Flere og flere kjenner på at vi ikke opplever det vi ønsker oss, eller som vi hadde bare for 10 til 20 år siden. Dette er de første stegene på veien mot at Den Hellige Ånd reiser opp banneret, den nye standarden, midt i fiendens angrepsflod.

En tid av etablering

¹⁴ Og da vi alle hadde falt til jorden, hørte jeg en stemme som talte til meg og sa på hebraisk: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg? Det blir hardt for deg å stampe mot broddene.»

¹⁵ Da sa jeg: «Hvem er Du, Herre?» Og Han sa: «Jeg er Jesus, Han som du forfølger.»

¹⁶ Men reis deg og stå på føttene dine. For Jeg har åpenbart Meg for deg med den hensikt å gjøre deg til tjener og vitne, både om det du har sett og om det Jeg ennå skal åpenbare for deg.

¹⁷ Jeg vil fri deg ut fra folket og fra hedningene som Jeg nå sender deg til.

¹⁸ Du skal åpne øynene deres så de vender seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, så de kan få syndenes forlatelse og en arv blant dem som er helliget ved troen på Meg.»

¹⁹ Derfor, kong Agrippa, ble jeg ikke ulydig mot det himmelske syn,
(Apg. 26,14-19)

Flere av dere har opplevd å få herlige profetiske ord uttalt over dere. Dette er i seg selv herlig. Men det at Gud talte til deg var med en hensikt. Han vil etablere alt det han har talt om deg i ditt liv. Slik er det også når Gud taler om noe som gjelder for en hel menighet eller kristenheten i et område, land eller kontinent.

Det er herlig når Gud taler inn i ditt liv, men når han har gjort det, kommer en tid til å etablere det Gud har talt om. Gud talte til Noah en gang og ba han bygge en ark, og ga han tegningen av arken. Men så kom en tid for å etablere hva Gud hadde talt om. Vi ønsker ofte bare å høre og høre fra Gud, men tar oss ikke tid til å gjøre det han har talt om. I den lange byggeperioden til Noah, var det ikke slik at Gud kom og talte til han gang på gang om arken han skulle bygge. Nei, da var det en tid av etablering, de ordene Gud hadde talt skulle etableres i det synlige. Da var det en tid for å lydig bygge arken til den var ferdig. Da han endelig etter mye slit og arbeid var ferdig, talte Gud på nytt.

Nå er det tid for å etablere de ordene du har fått fra Gud, og de ordene Gud har talt ut over kristenheten i Norge. Bli ikke en som bare springer etter nye profetiske ord. Nei, bli en ordets gjører. La Gud få etablere

alle de herlige ordene han har gitt deg i ditt liv, og vær en som går i lydighet på alle de gode ordene Gud har gitt til sin menighet.

² For evangeliet ble også forkynt for oss slik som det ble for dem. Men ordet som de hørte, ble ikke til noen nytte for dem, fordi det ikke ble knyttet sammen med troen i dem som hørte det.

(Heb. 4,2)

Det er viktig for oss i denne tiden av etablering at vi gir akt på det profetiske ordet vi har fått talt ut over oss. La det ikke bare bli et ord som vi hørte i et møte eller leste i en bok, for så å glemme. Nei, vi må holde det høyt i våre liv. Skal ordet bli til noen nytte for oss, eller med andre ord bli etablert i det synlige i våre liv, må det uttalte profetiske ordet bli knyttet sammen med troen i vårt hjerte. Det holder med andre ord ikke bare å ha kunnskap om ordet Gud har talt. Nei, ordet må gå fra bare være hodekunnskap, til å komme ned i våre hjerter og knytte seg med vår tro. Det må bli hjertets tro.

¹⁴ Så bygde jødernes eldste videre, og de hadde framgang ved profetbudskapet til profeten Haggai og Sakarja, Iddos sønn. De bygde og fullførte arbeidet etter Israels Guds forordning, og etter forordningen fra Kyros, Dareios og Artaxerxes, Persias konge.

¹⁵ Huset ble ferdig på den tredje dagen i måneden adar, som var i det sjette året av regjeringstiden til kong Dareios.

¹⁶ Israels barn, prestene, levittene og de andre etterkommere av dem som ble bortført, feiret så innvielsen av dette Guds hus med glede.

(Esr. 6,14-16)

Det uttalte profetiske ordet er som byggematerialer i ditt liv. Ordene fra Gud som kommer inn i ditt liv, vil kunne snu opp ned på deg, de vil kunne gi deg gjennombrudd tross all motstand fra fienden, og

stagnasjonen vil bli brutt, slik som vi kan se i dette skriftstedet fra Esras bok om Tempelets gjenoppbygging i Jerusalem etter jødernes fangenskap i Babylon. Arbeidet på tempelet hadde stoppet opp, men ved det uttalte profetiske ordet til profetene Haggai og Sakarja ble arbeidet gjenopptatt og fullført. Derfor er det profetiske ordet så betydningsfullt. Når Gud har talt om en ny standard, er det ikke for moro skyld han gjør det. Nei, det er fordi han har til hensikt å etablere denne nye standarden i kristenheten i Norge. Han har talt det ut, og det er alt som trengs for at det vil skje, for Gud skaper med sitt ord. Nå er det bare opp til oss om vi vil være med på det som Gud vil gjøre. Vi kan velge å være som de ti speiderne som hadde hørt ordet om at Gud ville gi dem Kanaan, men som ikke lot ordet bli knyttet til troen i deres hjerter. De fikk ikke oppleve det ordet talte om. Eller vi kan velge å være som Josva og Kaleb, som trodde ordet og fikk se det oppfylt i sine liv.

¹⁸ Dette påbud overgir jeg til deg, min sønn Timoteus, ifølge de profetier som tidligere er kommet om deg, slik at du ved dem kan kjempe den gode strid,

¹⁹ idet du har tro og en god samvittighet, den som noen har forkastet og dermed har lidd skipbrudd på troen. (1. Tim. 1,18-19)

De profetiske ordene som du har fått, har i seg Guds kraft til seier. Derfor: Tro på Herren deres Gud, og tro på hans profeter, så skal dere ha framgang. Ved at vi tror og går ut på det profetiske ordet fra Himmelen vil vi få oppleve på ny å komme inn i en tid av seier.

37 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein.

² Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

³ Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.»

⁴ Igjen talte Han til meg: «Profetér til disse beina og si til dem: Dere tørre bein, hør Herrens ord!

⁵ Så sier Herren Gud til disse beina: Sannelig, Jeg skal la det komme ånd inn i dere, og dere skal leve.

⁶ Jeg skal feste sener på dere og la det komme kjøtt på dere, dekke dere med hud og la det komme ånd i dere, og dere skal leve! Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.»

⁷ Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapring. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

⁸ Jeg så, og se det kom sener og kjøtt på dem, og det kom hud som dekket dem. Men det var ikke ånd i dem.

⁹ Da sa Han til meg: «Profetér til Ånden, profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vindretningene, Du Ånd, og pust på disse drepte, så de kan leve.»

¹⁰ Så profeterte jeg slik Han befalte meg. Da kom Ånden inn i dem, og de ble levende, og de stod på føttene, en hær som var meget, meget stor. **(Esek. 37,1-10)**

Gud vil bygge sin menighet stødig og sterk. Derfor taler han gjennom profetene for å føre beina til sin rette plass. Gud er i ferd med å legge et sterkt fundament og reise opp søylene som skal bære den nye standarden som han etablerer. Dette gjør Gud ikke bare fordi han er en ordens Gud. Nei, han gjør sin hær rede. Gud er ikke først og fremst ute etter enkeltstående tilfeller av gjennombrudd eller enkelte herlige møter. Nei, han reiser opp en hær som skal innta landet.

Gud er i ferd med å styrke og utvide den kanalen som menigheten er for hans kraft og salvelse. Derfor setter han på plass sine ordninger og

setter den enkelte inn i den tjenesten og den plassen den enkelte er bestemt å ha. Da blir ikke det bare som en mengde små eksplosjoner av kraft. Nei, da blir kraften kanalisert som i en raket, slik at Guds kongerike kan gå frem og ekspandere.

Hvordan etablerer man det Gud har talt om?

⁵ *Josva sa til folket: «Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre underfulle gjerninger blant dere.» (Jos. 3,5)*

⁴ *Ingen som fører krig, blander seg inn i de oppgavene som hører dette livet til, slik at han alltid kan gjøre hærføreren til lags.*

⁵ *Og, om noen driver idrett, får han ikke seierskransen uten at han deltar etter reglene.*

⁶ *Den bonden som gjør seg flid i arbeidet, skal være den første til å få del i fruktene. (2. Tim. 2,4-6)*

Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre under. Det finnes en pris å betale om du ønsker å bli etablert i det som Gud har for deg, og om vi som Guds folk vil komme inn i den nye standarden fra Gud.. Det vil ikke komme flytende til oss på en fjøl. Nei, vil vi ha varene, finnes det en pris å betale, men betaler vi prisen, vil også Gud stille opp og føre oss inn i det han har for oss. Det å hellige seg har med å være atskilt fra verden, og innviet for Gud. Derfor: Om du skal bli etablert i hva Gud har for deg, må du i ånden gå opp i fjellet og hente ned tømmer for å bygge Herrens hus.

I I det andre regjeringsåret til kong Dareios, i den sjette måneden, på den første dagen i måneden, kom Herrens ord ved profeten Haggai til Serubabel, Sjealtiels sønn, Judas stattholder, og til Josva, Jehosadaks sønn, ypperstepresten. Det lød slik:

² Så sier hærskares Herre: Dette folket sier: «Tiden er ennå ikke kommet, tiden da Herrens hus skal bygges.»

³ Da kom Herrens ord ved profeten Haggai, og det lød slik:

⁴ Er det tid for dere å bo i deres bordkledde hus, mens dette huset ligger i ruiner?

⁵ Derfor sier hærskares Herre: Legg dere på hjertet hvordan det går dere!

⁶ Dere har sådd mye, men høster lite. Dere spiser, men blir ikke mette. Dere drikker, men blir ikke utørste! Dere kler dere, men ingen blir varm. Den som får lønn som leiekar, legger lønnen i en pung med huller i.

⁷ Så sier hærskares Herre: Legg dere på hjertet hvordan det går dere!

⁸ Gå opp i fjellet, hent ned tømmer og bygg huset, så Jeg kan ha behag i det og herliggjøre Meg, sier Herren. **(Hag. 1,1-8)**

Hvorfor måtte de hjemvendte jødene gå opp i fjellet for å hente ned tømmer til å bygge Herrens hus med? Kunne de ikke bare finne tømmeret i dalen? Nei, for det første koster det noe å gå opp i fjellet og dra ned tømmer derfra. Det er ikke slik at om du ønsker å leve sterkt med Gud, og oppleve hans nærvær i ditt liv, så vil dette komme uten at du søker han og innvier deg inn for han. Vi her i Vesten har en slik nytelseslyst i oss at vi helt har glemt hvordan en ber seg gjennom, faster og er utholdende i bønn, osv. Nei, vi ønsker at det skal komme til oss uten noen form for anstrengelse fra vår side, for det er jo av bare nåde. Ja, det er av bare nåde, men ikke på det settet. Vi vil at vekkelsen i Norge skal komme mens vi sitter i sofaen og drikker cola og spiser chips og ser på big bang theory. Men de gode nyhetene er at slik fungerer det ikke. Det finnes en pris å betale av innvielse, helliggjørelse og bønn, som vi må betale om vi ønsker å se det som Gud har for oss. Det betyr at vi som Guds folk i Norge faktisk må

endre på en hel del av våre prioriteringer, hvis vi ønsker å se forandring. Er du derimot fornøyd med hvordan alt går nå, kan du bare fortsette med det du holder på med nå. Er du derimot ikke fornøyd og går du med denne hellige utilfredsheten i deg, må du endre den kursen du holder nå. Vi kan ikke tro at vi skal få nye og bedre resultater med å gjøre de samme tingene som vi i norsk kristenhet har gjort de siste årene. Nei, vi må endre kursen, og begynne å gå på Guds veier, ikke våre egne veier.

Den andre grunnen til at jødene måtte gå opp i fjellet for å hente ned tømmeret til Herrens hus, var: Fjell står for åpenbaring og Herrens nærvær. Skal vi få etablert denne nye standarden som Gud vil reise opp i blant oss, må vi lære oss å søke inn i Guds nærhet, og få åpenbaring fra han om hva vi skal gjøre. Tiden for å finne alle mulige gode menneskelige ideer om hvordan en skal få kirkevekst ut fra en bok, må være over. Du må selv gå inn for Jesus og høre hva han som er menighetenes hode, har planlagt for deg og din menighet. Du må selv gå opp i fjellet, opp på åpenbaringsberget og få ledelse for ditt liv og for din menighet om du er pastor. Du må hente tømmeret ned, for å bygge Herrens hus.

¹¹ Se, Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din. (Åp. 3,11)

Det nye som Gud gir deg av land å innta, må du holde fast på. Du har fått landet til eiendom, derfor vil Gud at du skal gjøre krav på det og bosette deg der. Og når fienden prøver å presse deg tilbake, skal du holde fast på det. Gud ønsker ikke bare at vi skal i et og annet møte eller bare for en kort periode presse oss inn i den nye standarden han har for oss. Nei, han ønsker å etablere oss i den. Du blir kun etablert i noe om du holder fast på det etter at du har inntatt det. Satan vil prøve

å presse deg tilbake, men da skal du stå han imot, og holde fast på det du har fått innta.

Etablering tar tid

2 *Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irettesettes.*

² *Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.*

³ *For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli! (Hab. 2,1-3)*

Vi som lever i dag, i et samfunn som er preget av at alt skal gå fort, med all vår fastfood, våre nettbanker og mobiltelefoner er blitt trent fra barnsben av i å være utålmodige. Dette tar vi ofte med oss inn i Guds rike også. Vi ønsker at alt skal gå raskt. Vi vil at det skal fungere i Guds rike, som det gjør med cola-automaten. Hvis vi ikke får brusen vår rett etter vi har stappet på våre penger, blir vi rasende og går til angrep på automaten. Men slik fungerer det ikke i Guds rike. Og slik fungerer det heller ikke når Gud nå vil etablere en ny standard i sin menighet i Norge. Gud vil forandre vår måte å tenke på og vår måte å handle på. Dette er ikke gjort på et øyeblikk.

² *Og bli ikke dannet lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. (Rom. 12,2)*

Skal Gud få etablere den nye standarden i oss, som vil stoppe den flodbølgen av angrep fra fienden som vi nå står midt oppe i. Må han få fornye vårt sinn!

Barnas hjerter blir vendt til fedrenes hjerter

5 Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer.

6 Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann. (Mal. 4,5-6)

Vi kommer til å se at barnas hjerter vendes til fedrenes, og fedrenes til barnas, som en del av denne nye standarden som Den Hellige Ånd reiser opp, som et motsvar til floden fra fienden.

Dette vil bli mer og mer synlig ettersom tiden går og vi kommer nærmere og nærmere Herrens dag. Men hva ligger i dette?

Dette gjelder selvfølgelig det som det står: Hjertene til de unge vil smelte sammen med hjertene til de eldre eller foreldregenerasjonen. Det kan da gå på graden av opprørskhet fra barna til sine foreldre, men også på hvordan foreldrene forholder seg til sine barn. Jeg opplever at det handler mest om, at når de forskjellige generasjonene får Jesus som sitt fokus, vil de finne hverandre i sin felles lengsel etter Herrens nærhet. Samtidig vil alle generasjonene på en enda sterkere måte få høsten på sitt hjerte. De vil brenne etter å se mennesker frelst. Dette vil forene generasjonene i en felles kjærlighet og lengsel etter Jesus, og en felles nød for de ufrelste.

Det jeg også opplever er at dette betyr mer enn bare at generasjonene finner hverandre i sin lengsel etter Jesus og nød for de ufrelste. Jeg opplever at dette også handler om forholdet mellom de åndelige fedrene og deres åndelige barn.

1 Dere barn, vær lydige mot deres foreldre i Herren, for det er rett.

2 Hedre din far og din mor, dette er det første budet med et løfte,

3 for at det kan gå deg godt og du kan leve lenge i landet.

4 Og dere fedre, egg ikke barna deres til vrede, men oppdra dem i Herrens tukt og formaning! (Ef. 6,1-4)

Å hedre sin far og sin mor er et viktig åndelig prinsipp. Dette gjelder først og fremst for dine fysiske foreldre, men det gjelder også dine fedre og mødre i Herren. Det vil komme en større forståelse for dette, og en respekt mellom generasjonene og en hedring av de fedrene og mødrene i Herren, som har gått foran og banet vei for oss, eller som har gitt oss åndelige goder opp gjennom livet. Dette kommer jeg tilbake til i et senere kapittel.

Del 3:

Den nye standarden

Gud gjør alltid noe nytt

18 Husk ikke på de første ting, tenk ikke på det som var før.

19 Se, Jeg gjør noe nytt, nå skal det spire fram. Skal dere ikke kjenne det? Ja, Jeg skal sannelig lage vei i ødemarken og strømmer i ørkenen.

20 Villdyret på marken skal ære Meg, også sjakalene og strutsene, fordi Jeg gir vann i ødemarken og strømmer i ørkenen, så Jeg kan gi drikke til Mitt folk, Mine utvalgte.

21 Dette folket har Jeg formet for Meg. De skal forkynne Min pris.

(Jes. 43,18-21)

Ofte hører vi fra forskjellige menigheter at de vil organisere seg på en bestemt måte, etter et mønster som de har fått fra en bok, eller har blitt opplært i, eller som de har sett har fungert i en annen menighet. Her finnes det både noe som er godt og sunt, men det finnes også en kime til selvbedrag. Guds ord snakker om at Gud vil senke en loddesnor ned blant sitt folk, som et eksempel til etterfølgelse, noe som denne boken handler om, et profetisk eksempel som Gud reiser opp for en bestemt tid. Men selv her med slike profetiske eksempler er disse ikke ment til å kopieres ned til den minste detalj. Gud gjør alltid noe unikt på ethvert sted.

Selvbedraget ligger i dette å tro at bare ved å organisere seg på en bestemt måte, vil en få de samme resultatene som de en kopierer. Paulus sier at vi kan plante og vi kan vanne, men det er alltid Gud som gir vekst. Ved å tro at vi skal ordne oss vekst bare ved å organisere oss på et bestemt sett, er det å flytte troen fra Gud over på vår egen fortrefelighet i organisering. Dette vil Gud aldri velsigne. En kan selvfølgelig dra lærdom fra hvordan andre har lyktes, en kan finne prinsipper på hvordan Gud handler med oss, og lignende. Men vi kan

aldri finne vår vei bare ved å kopiere noen andre. Dette er grunnen til at vi ofte ender opp feil hvis vi blir mer opptatt med et system, enn å kaste oss på Gud i bønn, for å finne vår vei. Her ligger faren og selvbedraget i alt som heter kirkevekstkongresser, DAWN eller G12.

Guds ord til oss er: Tenk ikke på det som var før, eller på det som ligger bak, se jeg gjør noe nytt!!! Gud gjør alltid noe nytt. Det eneste vi alltid kan være sikre på, er at det nye Gud gjør, ikke blir likt det han gjorde sist. Det vil bygge videre på det han gjenopprettet sist, men det vil gå videre. Derfor om vi vil være med på det som Gud gjør, må vi ikke stivne til, eller se på gårdsdagens måter å organisere seg på, men søke Den Hellige Ånds ledelse for å finne hva Gud gjør i dag, og hvordan han gjør det.

8 Dyp kaller på dyp ved lyden av Dine brenninger. Alle Dine bølger og brottsjøer har skylt over meg. (Sal. 42,8)

Den Hellige Ånd kaller oss alle inn i en dyp til dyp relasjon med han. I en slik dyp relasjon vil vi alltid kjenne hvor Den Hellige Ånd flyter nå. Vi vil kjenne og høre lyden av hans brenninger, og vi vil kunne plassere oss slik at alle hans bølger og brottsjøer skyller over oss. Vi vil da være flyttbare og bevegelige for Gud, slik at vi får være med på alt det Gud gjør. I dette finnes det ikke rom for å se bakover for å kopiere gamle systemer. Nei, vi må stadig se fremover, og lytte etter hvor Den Hellige Ånd beveger seg nå.

Ny vin i nye skinnsekker

21 Ingen syr et stykke ukrympet tøy på et gammelt plagg. Ellers drar den nye lappen med seg et stykke fra det gamle plagget, og riften blir bare verre.

22 Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker. Ellers får den nye vinen skinnsekkene til å sprekke, vinen renner ut, og skinnsekkene blir ødelagt. Ny vin må fylles i nye skinnsekker.» (Mark. 2,21-22)

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn,

20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere .

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder.

(Apg. 3,19-21)

Når Gud har gått videre og gitt ny åpenbaring av gamle sannheter, har han gjort det på stadig nye måter. Selv om jeg ikke tror at Guds plan har vært at det skulle oppstå et nytt kirkesamfunn for hver av de sannhetene som er blitt gjenopprettet, så har dette oftest vært hva som har skjedd. Når Luther fikk sin åpenbaring om rettferdighet av tro alene, oppstod protestantismen, ikke fordi dette var Guds plan, men fordi de gamle skinnsekkene (den katolske kirken) ikke ville ta den nye åpenbaringen til seg.

Ofte følger det med ny åpenbaring av Guds ordninger samtidig som en får en sannhet gjenopprettet. Slik flyter den nye vinen i form av den

gjenoppdagede sannheten, i nye sekker i form av nye eller endrede ordninger.

Nå finnes det ingen anledning for dem som lever nært Den Hellige Ånd, og som får være med på de nye tingene Gud gjør, til å ha en slik oppblåst holdning overfor de brødrene og søstrene som ikke går videre, som Ari Behn viste på Teaterkafeen i sin tid, der han stilte seg frem og ropte ut at han var den nye vinen, og dermed stemplet alle andre som den gamle. All ny åpenbaring bygger videre på de sannhetene som Gud alt har gjenopprettet. En skal derfor alltid kun ha respekt, kjærlighet og takknemlighet til dem som har gått foran og banet veien for det som vi nå kan gå inn i.

Tilbake til de gamle brønnene og de gamle stiene

18 Isak gravde opp igjen de brønnene de hadde gravd i hans far Abrahams dager, for filisterne hadde kastet dem igjen etter Abrahams død. Han kalte dem med de samme navn som hans far hadde gjort.

(1. Mos. 26,18)

11 Herren skal alltid lede deg. På tørre steder skal Han mette din sjel, og Han skal styrke dine bein. Du skal bli som en vannrik hage, som et kildevell, der vannet aldri svikter.

12 De som kommer fra deg, skal bygge opp igjen de gamle, ødelagte stedene. Du skal reise opp igjen de grunnvollene som har tilhørt slekt etter slekt. Du skal kalles den som setter bruddet i stand, den som bygger veiene opp igjen så det blir mulig å bo der.

(Jes. 58,11-12)

Gud gjør alltid noe nytt, har vi slått fast i de siste to kapitlene, men samtidig opplever jeg at Den Hellige Ånd kaller oss til å grave opp igjen de gamle brønnene og gå opp igjen de gamle stiene. Dette kan høres ut som en selvmotsigelse, at Gud skal gjøre noe nytt, samtidig som vi skal grave opp gamle brønner, og gå opp igjen gamle stier. Men, det er ingen selvmotsigelse i dette.

Alt det nye Gud vil gjøre bygger videre på det han alt har gjort opp gjennom historien. Det er ikke slik at når Gud gjør noe nytt, så kaster han vrak på tidligere åpenbaring. Nei, betoning kan skifte med tiden, men alt Guds ord og alt Guds råd står fast til evig tid. Når han gir menigheten en ny åpenbaring, er dette for det første i tråd med hans skrevne ord i Bibelen, og det bygger videre på all den åpenbaring av sannhetene i Guds ord, som han alt har gitt til sin menighet.

La oss se litt på kirkehistorien.

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn,

20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder.

(Apg. 3,19-21)

Frem til ca år 300 levde menighetene i de forskjellige sannhetene som Guds ord taler om. Vi ser i løpet av den tiden som Apostlenes gjerninger beskriver, at de stadig gikk fremover i større hengivelse, større kraft, større frimodighet. Stadig ble flere og flere frelst og tillagt

menighetene. Men så ble kristendommen statsreligion i Romerriket, og sannhet etter sannhet ble vannet ut, byttet ut eller forsvant fra menighetene, inntil vi når et bunnpunkt med avlatshandel og lignende. Da var det tid for *“inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes,...”* De tider begynte med Jan Hus og Martin Luther.

Sannheten om rettferdighet av tro alene, var ikke noen ny oppfinnelse som Martin Luther kom på. Nei, dette var den sannheten som stod i Guds ord, og som alt var blitt praktisert av de første kristne, men som var blitt ødelagt av fienden. Sannheten måtte gjenopprettes. Dette ligger i selve konseptet med gjenoprettelse. Ordet betyr at noe har vært, men er ikke, men skal komme igjen. Derfor kan vi frimodig tro at alt det som de første kristne levde i, vil være noe som igjen kommer til å finnes i sin fylde i tiden før Jesu andre komme. Det er ikke nye ting som aldri er blitt hørt om, det som Gud gjenoppretter. Nei, alt fungerte i den første tiden.

Når da Charles Wesley senere fikk åpenbaringen om det hellige liv, var ikke dette en isolert åpenbaring. Nei, den bygde videre på åpenbaringen som Den Hellige Ånd ga til Luther om rettferdighet av tro.

På samme måte var det også med Parham på hans bibelskole i Topekas, Kansas. De hadde fått åpenbaringen om at en skulle søke det å bli døpt i Den Hellige Ånd. Når da Agnes Ozman mottok åndsåpen nyttårsnatten til 1901, noe som ble starten på den verdensvide pinsevekkelsen, så bygde dette på all den gjenoprettede åpenbaringen som Gud hadde gitt til da, og selvfølgelig på Guds ord.

Gud hadde altså ikke kastet vrak på de tidligere åpenbaringene ved noen av disse tilfellene, eller noen andre for den saks skyld. Nei, han bygde bare videre på dem.

Hvor vil jeg med alt dette? Hva har dette med den nye standarden å gjøre? I løpet av de årene som har gått siden stortingsvalget i 2005, har vi som menigheter vannet ut, forvrengt eller helt gått bort fra flere av de sannhetene som var blitt gjenopprettet på 1970-, 80- og 90-tallet. Trosbevegelsen kom med en herlig forløsning av lovsangens funksjon og plass, men mye av dette har blitt mistet til et altfor stort fokus på stramme tidsskjema. Følsomheten som lovsangsledere skulle ha til Den Hellige Ånd, er blitt byttet ut med stram regi, både på sangvalg og hvor lenge en skal synge. Og sang i Ånden er blitt bannlyst.

Videre er også bønnen i menighetene ikke lenger like høyt prioritert, og vi er ikke lenger like offensive i vår bønn. For vi har glemt hvilke våpen Gud har gitt oss i bønnen. Bønnebruset fra våre menigheter, der vi kom sammen i én ånd og ropte til Gud, har stilnet hen. Den kollektive og profetiske bønnen, som er selve motoren i menighetslivet, har i mange menigheter nærmest blitt liggende brakk.

Trosforkynnelsen har også stilnet. I stedet har vi drevet med allmenn coaching, og har forkynt et utvannet evangelium, uten verken salt eller kraft.

Her kunne jeg ramset opp mange sannheter som vi har nedtonet eller mistet i løpet av disse årene, men det skal vi ikke ta oss tid til her. Poenget er at her er det mange brønner, som de som gikk før oss har gravd opp og gitt navn, som fienden har fått fylt igjen. Disse må vi på nytt grave opp, og ta i bruk igjen.

Alt det nye Gud gjør bygger videre på de åpenbaringene som han alt har gitt oss. Derfor om vi vil være med på det nye som han gjør, må vi også leve i det som han alt har gitt oss. Derfor blir det viktig å ta tilbake det som vi har mistet. Lovsangen må igjen flyte salvet og ledet av Den Hellige Ånd. Bønnen må igjen prioriteres, og brukes som det våpenet til gjennombrudd som det er. Og forkynnelsen må igjen være fylt av tro, og ha både salt og kraft. Vi kan ikke forvente å få komme inn i det nye Gud vil gjøre, om vi ikke står i det han alt har gjort.

11 Se, Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din.

12 Den som seirer, ham vil Jeg gjøre til en søyle i Min Guds tempel, og han skal aldri mer gå utenfor. Jeg vil skrive Min Guds navn på ham og navnet på Min Guds by, det nye Jerusalem som kommer ned fra Himmelen, fra Min Gud. Og Jeg vil skrive Mitt nye navn på ham.

13 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

(Åp. 3,11-13)

I den striden som vi står i, er det like viktig å holde fast på det som vi alt har fått, som det å innta nytt land. Satan vil alltid prøve å presse oss tilbake fra områder vi har inntatt. Han vil prøve å stjele vår krone. Gud har gitt oss åpenbaring, for at vi skal kunne ved de åpenbaringene råde og regjere med Kristus, og se i det synlige at han har satt oss over alt fiendens velde. Bruker vi derimot ikke de våpnene han har gitt oss åpenbaring om, lar vi Satan stjele vår krone, vår autoritet.

21 Den rettferdiges lepper metter mange, men dærer dør av mangel på forstand. (Ord. 10,21)

Ved at vi ikke lenger har forkynt de åpenbaringene som Den Hellige Ånd har gitt oss de siste 50 årene, blir vi til dårene som forgår på grunn

av mangel på kunnskap. Dette må vi gjøre noe med om vi vil komme inn i det som Gud har for oss.

Et profetisk samlingspunkt til strid

19 Så skal de frykte Herrens navn i vest, Hans herlighet i øst. Når fienden kommer inn som en flodbølge, skal Herrens Ånd løfte et banner midt imot den. (Jes. 59,19)

Da kongene i middelalderen red ut i strid med sine riddere og soldater, hadde de med et banner der hvor kongen befant seg. Dette banneret var lett synlig på slagmarken. Om det da ble gitt signal om at ridderne skulle samle seg om sin konge, enten for å beskytte denne eller for å få nye ordrer til striden, var det lett å vite hvor kongen var.

Banneret var da et samlingspunkt i striden, og en kilde til ny inspirasjon, ny retning, ny kraft, og ny gjennombruddsevne. Hæren ble da samlet til en enhet. Fra å ha vært spredd, ble den igjen en enhet. Banneret ville ofte også være i front av et angrep, som en kilde til inspirasjon og pågangsmot under et slag.

Jeg opplever at det Den Hellige Ånd taler om innfor den nye standarden er at han på samme måte vil løfte opp et banner, som et profetisk samlingspunkt til strid.

På samme måte som inspirerte generaler og hærførere, blant andre Cesar og Napoleon, bare ved sitt blotte nærvær på et kritisk punkt og et kritisk tidspunkt under et slag har greid å inspirere soldatene sine nok til at de har snudd noe som gikk mot et nederlag til å bli en seier,

slik vil Den Hellige Ånd snu fiendens flodbølge om til en herlig seier. Dette profetiske banneret som Den Hellige Ånd vil reise opp, vil gjøre at vi som hans folk her i Norge på ny vil samle oss, få fokus, retning, fornyet kraft, og gå over på offensiven. Vi kommer til å trenge fienden tilbake, og ta tilbake alt han har stjålet og mye mer enn det.

7 Så viste Han meg dette: Se, Herren sto på en mur lagd etter loddsnoren, med en loddsnor i hånden.

8 Herren sa til meg: «Amos, hva ser du?» Jeg sa: «En loddsnor». Da sa Herren: «Se, Jeg senker en loddsnor midt ned iblant Mitt folk Israel. Jeg skal ikke lenger bære over med ham.

9 Isaks offerhauger skal legges øde, og Israels helligdommer skal legges i ruiner. Jeg skal stå fram med sverdet mot Jeroboams hus.»

(Amos 7,7-9)

Jeg opplever det slik at det banneret som Den Hellige Ånd vil reise opp i den floden av nederlag som vi har opplevd de siste årene i Norge, vil være et profetisk eksempel på den nye standarden som han vil etablere. Så ordet i Jesaja 59,19 vil bli oppfylt både ut fra ordet banner som det står i den norske oversettelsen og ordet standard, som det står i den engelske.

Gud kommer til å senke sin loddsnor ned blant sitt folk i Norge, og bygge en mur etter sin standard. Dette vil bli det profetiske eksempelet som han vil reise opp, av sin nye standard av menighetsliv. Dette profetiske eksempelet vil bli dette banneret som Den Hellige Ånd løfter opp midt i floden fra fienden. Eksempelet vil bli et profetisk “rally point” eller samlingspunkt, hvor hæren på ny blir samlet, forfrisket, gitt kraft og sendt ut i seierrik strid for Herren.

Det at Gud kommer slik til å senke loddsnoren ned og bygge en mur (menighet) som et eksempel, er både veldig gledelig men også veldig alvorlig. Det er fantastisk at Gud griper inn og går imot fienden ved å løfte dette profetiske eksempelet opp, men på samme tid er dette veldig alvorlig for oss som Guds folk her i Norge. For som ordet i Amos sier, så finnes det et domsaspekt ved det at Gud senker ned loddsnoren. Han forventer da at vi samler oss som hans hær og følger eksempelet som han reiser opp. Dette vil bli vår besøkestid, og vi må kjenne den igjen og handle deretter.

Vi må reise oss når Den Hellige Ånd løfter banneret, for å samle oss til strid. Og vi må gå ut i tråd med det eksempelet og den standarden som Gud reiser opp. Da vil vi oppleve hvordan fiendens angrep blir brutt og vi kommer igjen på offensiven som er det normale for Guds arme.

Gud er i ferd med å samle sin hær til motangrep

10 Hvem er hun som stråler som morgenrøden, vakker som månen, klar som solen, fryktinngytende som en hær under banner? Bruden (Høy. 6,10)

Når du ble frelst, ble du en del av Kristi brud, men samtidig ble du også innrullert i Guds arme. Den Hellige Ånd er opptatt med å klargjøre bruden for Jesu andre komme. Han vil stille oss frem for Jesus kledd i hvitt, uten flekk eller lyte, strålende som morgenrøden, vakker som månen og klar som solen. En strålende, vakker og hellig brud. Men vi kommer også til å ha en annen karakter, vi kommer til å

være fryktinngytende som en hær under banner. Kledd i kraft, herlighet og styrke. Dette med at vi er Guds arme, kommer det til å bli større betoning på i tiden som kommer.

Vi kommer til å se hvordan Gud klargjør sin hær mer og mer i tiden som kommer. Han gjør oss rede for motangrep på fienden. Når Den Hellige Ånd nå løfter banneret midt i floden fra fienden, er det et tegn til oss som Herrens hær at nå er det tid for motangrep. Alt det landet som fienden har presset oss tilbake fra, skal vi på nytt innta, og mer til.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

(1. Kor. 12, 28)

Den Hellige Ånd kommer først å ta tak i tjenestegavene, og sette dem i rett stand og i rett posisjon. Dette gjelder alle de fem, men spesielt vil vi se det med apostel- og profetttjenesten. Disse er satt lengst frem, på grunn av den gjennombruddskraften de har. De har også på en helt spesielt måte blitt utrustet med evnen til å etablere det som Gud har for en bestemt tid. Disse kraftfulle tjenestene har dessverre ikke fått det rommet eller den anerkjennelsen som de burde ha i menigheten i Norge. Men, noe nytt er på gang. Gud er i ferd med å gjenopprette disse tjenestene i menighetslivet i Norge.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammen-føyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4, 11-16)

Tjenestegavene er gitt til menigheten for å utruste de hellige til tjeneste, til å oppbygge Kristi kropp, føre menigheten fram til troens enhet, inn i modenhet og inn i den vekst som rommer hele Kristi fylde. Vi har litt å gå før vi er der, så alle de fem tjenestegavene har med andre ord fortsatt en funksjon å fylle. De er satt inn i embeter av Jesus for å være offiserene i den hæren som han samler og reiser opp. De skal bygge inn styrke og fasthet i menighetene, slik at vi ikke blir kastet hit og dit og ikke lenger er som barn, men i alle ting vokser opp til Ham som er hodet - Kristus.

Når nå Den Hellige Ånd kaller oss over på offensiven, vil han først måtte gjøre et verk i de tjenestegavene som Jesus har gitt til menigheten. Han vil endre vår innstilling, fra nederlagstanker til seierstanker. Han vil reise opp apostler og profeter som kan ta tak i de andre tjenestegavene og igjen få dem på rett kurs.

17 For tiden er kommet da dommen skal begynne med Guds hus. Men hvis den begynner med oss først, hva blir da avslutningen for dem som er ulydige mot Guds evangelium? (1. Pet. 4, 17)

1 Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier Han som har de sju Guds ånder og de sju stjernerne: Jeg vet om gjerningene dine, at du har navn av å leve, men du er død.

2 Våkn opp og styrk det som ennå er igjen, det som er i ferd med å dø, for Jeg har ikke funnet gjerningene dine fullkomne for Gud.

3 Husk derfor på hvordan du tok imot og hørte! Hold fast på det og omvend deg! Derfor, hvis du ikke vil våke, skal Jeg komme over deg som en tyv, og du skal ikke vite i hvilken time Jeg kommer over deg.

4 Du har noen få navn også i Sardes, som ikke har flekket til klærne sine. Og de skal vandre omkring med Meg i hvite klær, for de er verdige til det.

5 Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær, og Jeg skal slett ikke stryke navnet hans ut av Livets Bok. Men Jeg skal bekjenne hans navn for Min Far og for Hans engler.

6 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

(Åp. 3, 1-6)

I det at Den Hellige Ånd kaller oss over på offensiven, ligger det også en alvorlig side. I slike tider av omstilling og omgruppering finnes det et domsaspekt. Når Den Hellige Ånd gjør oss rede til motangrep, vil det innebære at han omgrupperer på styrkene. Det vil også skje utskifting av offiserer i en hær som går over fra defensiven til offensiven. Dette vil vi også komme til å se i menighetslivet i Norge. De som ikke vil svare på kallet fra Den Hellige Ånd i tiden som kommer, vil bli flyttet på. Dommen starter med Guds hus, og i tider av besøkelse fra Herren er dette spesielt tydelig.

10 Til slutt, mine søsken, bli sterke i Herren og i Hans veldige kraft!

11 Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens listige knep.

12 For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdensherskerne i denne tidsalders mørke, mot ondskapens åndelige herskarer i himmelrommet.

13 Ta derfor Guds fulle rustning på, for at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag og å bli stående etter å ha vunnet seier i alle ting.

14 Stå derfor fast, med sannheten ombundet om livet, iført rettferdighetens brynje

15 og ombundet på føttene med den beredskap til kamp som fredens evangelium gir.

16 Ta framfor alt troens skjold; med det er dere i stand til å slokke alle de brennende pilene fra den onde.

17 Og ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds Ord.

18 Og be hver tid og stund med all bønn og påkallelse i Ånden! Og slik skal dere være våkne med all utholdenhet og påkallelse for alle de hellige, (Ef. 6, 10-18)

Igjen vil Den Hellige Ånd vise oss de våpen som vi har fått i striden, og lære oss igjen å bruke dem. Spesielt vil vi se at Den Hellige Ånd på ny leder oss som et folk inn i bønn. I bønn skal vi binde den sterke, og så skal vi plundre hans hus.

Bønnen har stilnet i mange menigheter i Norge. Dette er dypt tragisk, ettersom bønnen er selve motoren i enhver menighet. Vi trenger på samme måte som de første kristne å komme sammen i én ånd og én tanke, og be igjennom alt det som ligger på Faderens hjerte for våre byer og vårt land. Vi trenger igjen å lære hva det vil si å stride i bønn.

Del 4:

Hva inneholder den nye standarden?

Alt flyter ut fra kjærlighetsrelasjonen med Herren

1 Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, er jeg blitt en lydende malm eller en klingende bjelle.

2 Og om jeg har profetisk gave og forstår alle hemmeligheter og har all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, er jeg ingenting.

3 Og om jeg gir bort alt det jeg eier, til mat for de fattige, og om jeg gir min kropp til å brennes, men ikke har kjærlighet, gagnar det meg ingenting.

4 Kjærligheten er tålmodig, og den er vennlig. Kjærligheten er ikke misunnelig. Kjærligheten skryter ikke, er ikke oppblåst.

5 Den oppfører seg ikke umoralsk, søker ikke sitt eget, lar seg ikke opphisse, tenker ikke ut noe ondt.

6 Den gleder seg ikke over urett, men gleder seg i sannheten.

7 Den tåler alt, tror alt, håper alt, utholder alt.

8 Kjærligheten faller aldri bort. Men om det er profetiske gaver, så skal de ta slutt. Om det er tunger, skal de opphøre. Om det er kunnskap, skal den bli borte.

9 For vi kjenner stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis.

10 Men når det fullkomne kommer, da skal det som er stykkevis, ta slutt.

11 Da jeg var barn, talte jeg som et barn, og jeg forsto som et barn og tenkte som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige.

12 For nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se ansikt til ansikt. Nå kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg erkjenne slik som jeg også fullt ut er kjent.

13 Så blir de da stående, disse tre: tro, håp og kjærlighet. Men den største av dem er kjærligheten. (1. Kor. 13,1-13)

Den nye standarden som Den Hellige Ånd reiser opp som et motsvar til den floden som har kommet fra fienden over oss som kristenhet i Norge, vil flyte ut fra en kjærlighetsrelasjon til Jesus. Uten kjærlighet blir alt vi gjør bare tomhet. Om vi gjør det ut av plikt eller tvang, er det ikke av verdi. Den Hellige Ånd kaller oss derfor først og fremst tilbake inn i Herrens nærhet, hvor vi igjen kan få kjenne hans kjærlige hjerteslag. Når vi får bade oss i hans uforbeholdne kjærlighet, vil dette skape grobunn for vår egen kjærlighet.

18 Det er ingen frykt i kjærligheten. Men den fullkomne kjærligheten driver frykten ut, for frykten har straffen i seg. Men den som frykter, er ikke gjort fullkommen i kjærligheten.

19 Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først. (1. Joh. 4, 18-19)

Hans kjærlighet produserer vår kjærlighet og Hans fullkomne kjærlighet driver frykten ut. Den nye standarden kommer ikke til å være drevet frem av at vi frykter straff. Den kommer til å ha i seg en sunn Guds frykt, men den kommer til å være drevet frem av at vi elsker Herren, og lengter etter hans nærhet. Kjærlighetsrelasjonen til Jesus er selve utgangspunktet for alt det vi gjør for han. I hans nærhet, som vi lengter etter når vi elsker han, får vi del i det som ligger på hans hjerte. Ut fra dette hjerteforholdet, vokser det frem en lengsel etter å gjøre det som ligger på Jesu hjerte, ikke av tvang eller ut fra frykt, men fordi vi elsker Jesus, og har vært sammen med han, og vi lengter etter de samme tingene som han gjør.

36 «Mester, hva er det største budet i loven?»

37 Jesus sa til ham: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, og av hele din sjel, og av all din forstand.

38 Dette er det første og største budet.

39 Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.

40 Hele loven og profetene henger på disse to budene.»

(Matt. 22, 36-40)

Kjærligheten til Jesus er selve utgangspunktet og startpunkter, men det stopper ikke med det. Kjærlighetsrelasjonen til Jesus produserer kjærlighet som går ut til de som lever rundt oss. Det holder ikke å bare elske Gud, du må også elske menneskene rundt deg.

21 Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre,» skal komme inn i Himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.

22 Mange skal si til Meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?»

23 Men da skal Jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet!» **(Matt. 7,21-23)**

Dette er et veldig alvorlig og edrueliggjørende avsnitt. Vi blir ofte opphengt i alle gjerningene vi skal gjøre, alle aktivitetene. Men for Jesus er det helt avgjørende at vi kjenner han, at vi har en kjærlighetsrelasjon til han, ikke bare at vi har lest om han, men at vi har en levende og pulserende relasjon til Jesus.

I tiden som kommer vil vi se hvordan Den Hellige Ånd på ny vil dra oss som hans folk bort fra det overfladiske og inn i inderligheten. Dette vil bli et kjennetegn på det nye som Den Hellige Ånd reiser opp. Her vil det gå et skille mellom de som velger å høre og gjensvare på

Den Hellige Ånds kall i denne tiden, og de som velger å gå sin egen vei.

En ny standard av lederskap

2 «Menneskesønn, profetér mot Israels hyrder, profetér og si til dem: Så sier Herren Gud til hyrdene: Ve Israels hyrder, de som røkter seg selv. Er det ikke flokken hyrdene skulle røkte?

3 Dere eter fett og kler dere med ullen. Dere slakter gjøfeet, men dere røkter ikke flokken.

4 De svake har dere ikke styrket, den syke har dere ikke legt, den sønderbrutte har dere ikke forbundet, det bortdrevne har dere ikke ført tilbake, og den fortapte har dere ikke søkt etter. Men med makt og råskap har dere hersket over dem.

5 Slik ble de spredt fordi de var uten hyrde. De ble til føde for alle markens ville dyr da de ble spredt utover. (Esek. 34,2-5)

Selv om dette er en profeti til datidens lederskap i Israel, stemmer den like godt til lederskapet i den menigheten som har gått sine egne veier og bort fra Gud i tiden før Jesus kommer tilbake. Det er mest opptatt av sin egen framgang og prestisje. Det er ikke opptatt med å bygge Guds rike, men det er opptatt med å bygge monumenter over sin egen fortrefelighet. Dette er noe vi alt ser flere steder i Norge. Men halleluja! Noe nytt er på gang!

Gud er i ferd med å reise opp en ny type pastorer og ledere. Han reiser opp et lederskap som har sin lengsel etter å glede Herren Jesus mer enn mennesker. De kommer til å tale sannheten om et hellig liv og omvendelse fra synd, selv om de blir kalt for mørkemenn. De taler

ikke budskap for å glede de som sitter i salen. Nei, de kaster seg på Herren for å få et ord i fra Himmelen, som kan bringe liv, selv om ordet kan opprøre de religiøse.

26 For se på deres kall, søsken, at ikke mange vise i det menneskelige, ikke mange mektige, ikke mange av høy ætt ble kalt.

27 Men Gud har utvalgt det dåraktige i verden, for å gjøre det vise til skamme. Og Gud har utvalgt det svake i verden, for å gjøre det som er mektig til skamme.

28 Og det som står lavt i verden, og det som blir foraktet, har Gud utvalgt, og det som ikke er noe, for å gjøre det som er noe, til ingenting,

29 for at ingen skapning skal rose seg for Ham. (1.Kor. 1,26-29)

Vi kommer til å bli forundret over hvem Gud utvelger seg til å tjene ham i den kommende vekkelsen. Det vil ikke lenger bety noe hvilket navn en har, hvilke skoler en har tatt, eller om ens far er forstander eller pastor. Gud kommer ikke til å utvelge de tjenestegavene han kommer til å bruke i den nye standarden som han reiser opp, etter kjødet eller det ytre. Nei, de kommer til å bli utvalgt etter hva Gud har lagt ned i dem, og etter hvordan de flyter i Den Hellige Ånds salvelse. Vi kommer ikke lenger til å kjenne hverandre etter kjødet, men etter ånden.

Det å bli en tjenestegave er ikke noe en kan ta seg til, eller utdanne seg til. Jesus er den som gir tjenestegavene som en gave til menighetene, og han kaller den han vil. Kallet er dermed en forutsetning for å være en tjenestegave. Utover det er det selvfølgelig en fordel med utdanning, men utdanning er ikke nok. Videre er det en modningstid fra en ble kalt til at en faktisk trør inn i sin tjeneste.

På grunn av dette kommer ikke tjenestegavene som Gud bruker i den siste tiden til å kunne la seg bli stolt. De kommer til å se at i seg selv ville de ikke kunne gjøre noe, men Gud som virker i dem, skal ha all ære. Tjenestegavene kommer heller ikke til å bygge opp enmannsshow rundt seg, men i stedet konsentrere seg om å gjøre de hellige i stand til tjenestegjering.

Disse tjenestegavenes lengsel etter å se mennesker frelst grunner på deres medynk til mennesker på vei mot fortapelse. De kommer til å lengte etter å kunne fremstille en hellig og ulastelig brud for Herren når han kommer.

En ny pionerånd

1 Etter at Moses, Herrens tjener, var død, skjedde det at Herren talte til Josva, Nuns sønn og Moses' medhjelper, og sa:

2 «Min tjener Moses er død. Derfor skal du nå bryte opp og gå over denne Jordanelven, du og hele dette folket, til det landet som Jeg gir dem, Israels barn.

3 Hvert sted dere setter foten på, gir Jeg dere, slik Jeg sa til Moses.

4 Fra ørkenen og fra Libanon helt til den store elven, elven Eufrat, hele landet til hetittene, og helt til Storhavet mot solnedgangen skal landområdet deres være.

5 Ikke noe menneske skal være i stand til å stå seg mot deg alle dine levedager. På samme måten som Jeg var med Moses, slik skal Jeg være med deg. Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg.

6 Vær sterk og modig, for det landet som Jeg sverget for deres fedre at Jeg ville gi dem, skal du skifte ut som arv til dette folket.

7 Vær bare sterk og overmåte modig, så du tar deg i vare så du gjør etter hele den loven som Min tjener Moses bød deg. Vik ikke fra den, verken til høyre eller venstre, for at du kan ferdes viselig overalt hvor du går.

8 Denne Lovboken skal ikke vike fra din munn, men du skal grunne på den dag og natt, så du tar deg i vare så du gjør etter alt det som er skrevet i den. For da skal du ha framgang på din vei, og da skal du ferdes viselig.

9 Har Jeg ikke befalt deg? Vær sterk og modig! Vær ikke redd og bli ikke forferdet, for Herren din Gud skal være med deg overalt hvor du går.» (Jos. 1,1-9)

Gud vil på ny føre oss som hans menighet over på offensiven. Han vil på ny tenne opp pionerånden i oss. Han vil gjøre oss modige og sterke, fulle av tro på hans ord, og ledet av Den Hellige Ånd ut i seierrik strid for han.

Vi kommer til å se en eksplosjonsartet vekst i visjoner og syner, der Den Hellige Ånd legger sine planer ned i dem som han utvelger. Den nye standarden kommer til å være noe som Den Hellige Ånd driver frem, gjennom at han gir drømmer, visjoner og syner. Det er ikke den enkeltes dyktighet, nettverk eller kunnskap, som kommer til å være suksesskriteriet, men om Den Hellige Ånd har gitt en visjon eller ikke. På samme måte som Josva hadde seier på grunn av det ordet som Gud talte til han, så er det ordet, visjonen eller synet fra Himmelen som er det som kommer til å gi deg seier.

15 I en drøm, i et syn om natten, når dyp søvn faller over menneskene, mens de slumrer på sitt leie,

16 da åpner han menneskenes ører og besegler rettledningen de får,

17 så Han kan vende mennesket bort fra sin gjerning og skjule stoltheten for mannen,

18 og holde hans sjel tilbake fra avgrunnen og hans liv fra å forgå ved spydet. (Job. 33, 15-18)

Det at Den Hellige Ånd gir oss drømmer, visjoner og syner er for å rettlede oss inn på den veien som han har banet for oss. Men, de har også til hensikt å vende oss bort fra våre egne gjerninger. Guds veier er høyere enn våre veier, og om vi skal få se det som Gud har for oss her i Norge, må vi begynne å gå hans veier og ikke lenger gå på våre egne idéer og tanker. Videre gir Den Hellige Ånd oss rettleiding for å holde stolthet borte fra oss. Når vi får oppleve at alt det Gud har vist oss lykkes, finnes det ikke noe rom for egen stolthet. Ettersom vi vet at det var Gud som ga oss visjonen, og det var han som gjorde verket gjennom oss, da er det også Gud som tilhører all æren for det han har gjort.

18 Dette påbud overgir jeg til deg, min sønn Timoteus, ifølge de profetier som tidligere er kommet om deg, slik at du ved dem kan kjempe den gode strid,

19 idet du har tro og en god samvittighet, den som noen har forkastet og dermed har lidd skipbrudd på troen. (1. Tim. 1, 18-19)

18 Uten åpenbaring kommer folket på villspor, lykkelig er den som holder loven. (Ord. 29, 18) (The Bible in Norwegian 1978/85)

Det er de ordene eller den visjonen som Gud har gitt deg som er hele grunnlaget for at du kan utføre det Gud har kalt deg til. Gud sender ut sitt ord, og våker over det til det er skjedd. Det er ikke din dyktighet det kommer an på, men om Gud har talt eller ikke. Har Gud talt, vil han også gjøre det, og finansiere det. Derfor kunne Timoteus kjempe

den gode strid ved de profetiene som var kommet om han. Det blir som når Peter gikk på vannet. Han gikk egentlig ikke på vannet, men på ordet: “KOM” fra Jesu munn. På ditt ord vil jeg gå.

Når Gud har gitt det et ord, en drøm, et syn eller en visjon, så er det alt du trenger. Du har fått ditt “KOM” fra Jesu munn. Og ordet vil bære deg. Gud har da vist deg hvor han har banet en vei for deg. Det motsatte er tilfellet om det ikke finnes visjon eller åpenbaring. Da vil vi komme på villspor. Det er hva vi har sett mye av disse siste årene. Men, Halleluja! Det vil snu. Vi kommer til å se flere og flere som går ut på de visjonene og drømmene som Den Hellige Ånd har lagt ned i dem. Og vi kommer til å se hvordan Gud reiser opp nye pionerer, som vil etablere hans nye standard.

Vi trenger virkelig en ny Josva- og Kaleb-generasjon, som er fylt av tro på Gud, og som har fått et ord fra Himmelen. Vi skal over på offensiven i Jesu navn. På ny skal en pionervind blåse over landet.

En menighet som reiser seg i Guds stråleglans

1 Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer! Herrens herlighet stiger opp over deg.

2 For se, mørket dekker jorden, og dypt mørke er over folkene. Men Herren stiger opp over deg, Hans herlighet åpenbares over deg.

3 Hedningefolkene skal komme til ditt lys, og konger til glansen som er steget opp over deg.

4 Løft dine øyne og se deg omkring: De samler seg alle sammen; de kommer til deg. Dine sønner skal komme langt borte fra, og dine døtre skal hvile på hoften.

5 Da skal du se det og stråle av fryd. Ditt hjerte skal skjelve og utvide seg. For havets rikdom skal bringes til deg, hedningefolkenes rikdom skal komme til deg. (Jes. 60, 1-5)

Dette er et herlig profetisk ord som først og fremst er til Israel og jødene, men det har også en herlig oppfyllelse i menigheten. Dette er Guds oppskrift til vekkelse. Han sier: “Reis deg i stråleglans, for nå kommer ditt lys!” Når vi reiser oss i hans herlighet og lar hans stråleglans skinne fram, vil det dra mennesker til Herren. Guds herlighet er attraktiv. Folk lengter etter å se Guds kraft, oppleve Guds nærvær, kjenne hans kjærighet, se mennesker bli helbredet og satt fri, og merke at Gud rører ved dem. Gud har lagt ned en lengsel i menneskenes hjerter etter seg, og når Gud får lov til å vise seg som Gud midt i blant oss, er dette hva folket lengter etter.

Dette har vi fått se i praksis på enkelte steder i begrensede perioder. Et eksempel er vekkelsen i Pensacola, Florida. Da kom Guds herlighet og folk kom i strømmer for å komme seg på møte i menigheten. Da var det som noe som pågikk over en tid, men som tok slutt. Jeg tror ikke det er meningen at det skal ta slutt, eller være noe som er unormalt. Dette er ment å være normalen i Guds menighet. Gud lengter etter at vi skal reise oss og bli lys. Dette er mer hva de opplever i Bethel Church i Redding, California. En kontinuerlig strøm som de får leve i. Det er ikke ment å være noe som kun er isolert til en menighet, men er for alt Guds folk. Men vi må reise oss.

Vi har altfor lenge tenkt at vi ikke kan reise oss ennå, for lyset er ikke kommet ennå. Vi sitter og venter på at Gud skal komme med en

vekkelse til oss, at den skal ramle i hodet på oss. Dette har gjort oss til passive tilskuere, som kun venter og ber om at vekkingen skal komme. Men Guds ord til oss er: “Stå opp, bli lys!”

6 For Gud som bød lyset å skinne ut fra mørket, Han har latt det skinne i våre hjerter, for å la lyset fra kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt skinne fram.

7 Men vi har denne skatten i leirkar, for at den veldige kraften skal være av Gud og ikke av oss. (2. Kor. 4, 6-7)

Lyset som vi har ventet på skinner alt. Gud har alt latt lyset skinne i våre hjerter. Han har gjort det for å la kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt skinne fram. Gud vil gjøre sin herlighet i Jesus Kristus kjent, og han gjør det gjennom oss. Lyset skinner altså alt, da gjenstår det kun at vi må reise oss og bli lys.

Hva innebære dette i praksis? Hva betyr det at vi skal reise oss i stråleglans, eller stå opp og bli lys? Det betyr flere ting. For det første betyr det at vårt fokus først og fremst må være å få Guds herlighet og hans nærvær inn i våre menigheter og våre møter. Bill Johnson sier om sitt arbeid i Bethel Church i Redding at han ikke bruker noe energi på å få folk inn på møtene, men at han bruker all sin energi på å få Gud inn. Her har vi i Norge gjort stikk motsatt de siste årene, med vår "seeker friendlighet". La oss kaste denne praksisen ut, og igjen søke Guds nærvær med all vår kraft.

Dernest betyr det at vi skal reise oss, at vi må tørre å vise Guds kraft og Guds herlighet. Vi må igjen tørre å legge hendene på syke og helbrede dem i Jesu navn. Vi må igjen tørre å sette mennesker i frihet fra bånd og lenker i Jesu navn. Vi må tørre å ta stegene ut av båten, hvor vi har all kontroll, og trå ut på Guds ord. Så lenge vi skal safe

oss, og beholde kontrollen, vil vi ikke oppleve det vi lengter etter. Vi må tørre å rope ut: “Bli helbredet i Jesu navn!” Vi er ikke kalt til å be fine sympatibønner for de syke. Nei, vi er kalt til å legge hendene på syke og helbrede dem. Når vi våger å ta skrittet ut på vannet, der vi ikke lenger har kontrollen, vil vi få oppleve at lyset fra Guds herlighet alt skinner frem. Gud vil da stå bak sitt ord.

Den nye standarden inneholder dette. men da ikke som noen isolerte sterke tjenester rundt om. Nei, vi kommer til å se menigheter som reiser seg som en menighet i Guds herlighet. Den troendes tjeneste kommer til å komme i funksjon, som vi aldri før har sett det. Med en tro, en visjon, og ett mål kommer menigheter til å reise seg, i sin lengsel etter Guds nærhet, herlighet og kraft. Vi kommer til å se den kollektive salvelsen løfte menigheter til helt nye nivå av fremgang og vekst. Det blir at en slår tusen, mens to slår ti tusen.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammen-føyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som

er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4, 11-16)

Dette er hva Den Hellige Ånd vil reise opp, som en del av denne nye standarden. Vi skal vokse opp til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde. Vi skal komme inn i en sann enhet i troen, og hele menigheten skal komme i tjeneste. For at vi skal få se alt dette, må vi som enkeltpersoner og som menigheter reise oss, søke Herrens nærhet, og bli lys.

Her er det veldig mye å si. Men det får bli i en senere bok.

En hel menighet i funksjon

26 Hvordan er det da, søsken? Når dere kommer sammen, har hver av dere en salme, en lære, en tunge, en åpenbaring, en tydning. Alt må skje til oppbyggelse. (1. Kor. 14, 26)

Hvordan er det da, søsken her i Norge i dag? Har hver av dere en salme, en lære, en tunge, en åpenbaring, en tydning når vi kommer sammen? Nei, det er ikke ofte at det er slik hos oss. Ofte er det 10 - 20 % av menigheten som er aktivt med og betjener i møtene og ellers i menighetsaktivitetene. Det som ligger på Guds hjerte for sin menighet er at alle kommer inn i tjenestearbeid. Betyr det at alle skal bli en eller annen tjenestegave? Nei, selvfølgelig ikke. Men vi har alle den troendes tjeneste.

15 Og Han sa til dem: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hele skapningen.

16 Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

17 Og disse tegn skal følge dem som tror: I Mitt navn skal de drive ut demoner, de skal tale med nye tunger,

18 de skal ta opp slanger, og hvis de drikker noe dødelig, skal det slett ikke skade dem. De skal legge hendene på syke, og de skal bli friske.»

19 Så, etter at Herren hadde talt til dem, ble Han tatt opp til Himmelen, og satte seg ved Guds høyre hånd.

20 Og de gikk ut og forkynte overalt, og Herren virket sammen med dem og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med. Amen.

(Mark. 16, 15-20)

Disse tegn skal følge dem som tror... Den troendes tjeneste inneholder alt det som de forskjellige tjenestegavene er spesialisert innen. Vi skal alle være som evangelisten, som vitner om vår tro og helbreder de syke. Vi skal alle, som profeten, profetere og flyte i nådegavene. Vi skal alle gå ut i all verden og forkynne evangeliet, og være med å etablere Guds rike på hvert et sted, som apostelen spesielt har over seg. Vi skal alle bli grunnfestet i læren og være i stand til å rettlede hverandre, som læren spesielt flyter i. Og til sist men ikke minst, skal vi alle ha omsorg for hverandre og være støttende bånd for hverandre, som flyter spesielt gjennom hyrden. Alt dette og mye mer hører til den troendes tjeneste, som vi alle har.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp, (Ef. 4, 11-12)

Dette er hva som i første rekke er tjenestegavenes oppgave: å utruste de hellige til tjenestens arbeid, få alle i funksjon og å få alle til å

fungere i den troendes tjeneste. Det tragiske som er kommet inn er en misoppfatning om at det er tjenestegavene, og da kun evangelisten, hyrden (pastor) og til nød læreren, som skal gjøre arbeidet, mens menigheten sitter og ser på og gir stilkarakterer på hvor godt tjenestegavene gjør “jobben” sin. Dette har hemmet Guds rikes fremgang og hindret at mengder av mennesker har blitt frelst. Vi har berøvet Guds rike for mye kraft og gjort de som i første rekke skulle gjøre “jobben” til tilskuere.

Dette har vi som tjenestegaver mye av skylden for. Vi har blitt så glad i å høre vår egen stemme, at vi har bygd oss veldig høye plattformer, for at ingen skal få preke utenom meg. Vi har holdt folk vekk fra å komme ut i tjeneste, i stedet for å være den utskyttingsrampen som vi egentlig skulle være.

Videre har også vår menighetsstruktur mye av skylden for at det er blitt slik. Vi har beveget oss bort fra strukturen som de første kristne brukte og bygd oss store, flotte og dyre kirkebygg og megakirker. Tjenestegjeringen har blitt mer og mer profesjonalisert og terskelen opp på plattformen har blitt skyhøy. Nå er det viktig med storsamlinger for hele menigheten, noe også de første kristne hadde blant annet i tempelet. Imidlertid samlet de seg først og fremst i hjemmene til husmøter.

Dette er en menighetsstruktur, som jeg personlig har stor tro på: At menigheten består av et nettverk av husmenigheter, som alle har husmøter, med lovsang og tilbedelse, forkynnelse og betjening, men hvor det er ingen terskel til plattformen, og hvor hele menigheten lettere kommer i funksjon. Dermed i en menighet på ca 300 personer vil det en søndag være 10-15 som forkynner, i stede for en, og en mengde som får være med å betjene i forbønn og nådegaver. Så vil

hele menigheten også samles til store fellesmøter og konferanser, men oftest i husmenighetene.

8 Denne nåde lot Han komme rikelig over oss med all visdom og innsikt,

9 etter at Han hadde gjort sin viljes mysterium kjent for oss, etter sitt gode velbehag som Han hadde bestemt hos seg selv,

10 om en husholdning som hører tidenes fylde til; å sammenfatte alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden – i Ham...

17 Jeg ber om at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd i erkjennelse av Ham,

18 og at deres forstands øyne blir opplyst, slik at dere kan forstå hvilket håp dere fikk ved Hans kall og hvor rik på herlighet Hans arv er blant de hellige,

19 og forstå hvor overveldende stor Hans kraft er for oss som tror, etter virkningen av Hans mektige kraft.

20 Det var den Han lot virke i Kristus da Han reiste Ham opp fra de døde og satte Ham ved sin høyre hånd i den himmelske verden,

21 høyt over all myndighet og makt og kraft og herredømme og over hvert navn som nevnes, ikke bare i denne tidsalder, men også i den kommende.

22 Og Han la alle ting under Hans føtter, og ga Ham til menigheten som hode over alle ting,

23 menigheten som er Hans kropp, fylde av Ham som fyller alt i alle. (Ef. 1, 8-10 og 17-23)

Guds hemmelighet, hans viljes mysterium, var en husholdning som hører tidens fylde til, å sammenfatte alt i Kristus. Gud ga Jesus som hode for menigheten, menigheten som er Hans kropp, og Gud ga menigheten fylde av Ham som fyller alt i alle. Guds store frelsesplan

var altså Jesus Kristus, men også menigheten som er fylden av Ham som fyller alt i alle. Menigheten skulle gå rundt som små Kristuser og gjøre de samme gjerningene og større enn dem som Jesus gjorde, og gjennom menigheten skulle verden bli frelst i kraft av Jesu verk på korset og i oss.

Den Hellige Ånd vil i den nye standarden han reiser opp trykke på, at hele menigheten skal komme i funksjon, slik det var opprinnelig. Han kommer til å endre på gamle strukturer, men også fornye innenfor de gamle strukturene. Men vi kommer i større og større grad til å se hele menigheter i funksjon.

Menigheter bygget etter Guds ordninger

1 For jeg vil dere skal vite hvilken veldig kamp jeg har hatt for dere og for dem i Laodikea og for mange andre som ikke har sett meg personlig,

2 for at deres hjerter kan bli trøstet, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen i den fulle vissheten som kommer av innsikten, til kunnskapen om Guds mysterium, både om Faderen og om Kristus.

3 I Ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult.

4 Dette sier jeg for at ikke noen skal bedra dere med overtalende ord.

5 For selv om jeg er borte fra dere i kroppen, er jeg likevel hos dere i ånden. Og jeg gleder meg over å se den gode orden hos dere og fastheten i deres tro på Kristus.

6 Slik dere altså har tatt imot Kristus Jesus, Herren, så vandre i Ham,

7 rotfestet og oppbygget i Ham, og grunnfestet i troen, slik dere er blitt opplært til, idet dere er rike i den med takksigelse.

8 Se til at det ikke er noen som bedrar dere ved filosofi og tomt bedrag, etter menneskers overlevering, etter verdens makter og ikke etter Kristus.

9 For i Hans kropp bor hele Guddommens fylde.

10 Og i Ham er dere blitt fylt, Han som er hodet for all myndighet og makt. (Kol. 2, 1-10)

Og jeg gleder meg over å se den gode orden hos dere og fastheten i deres tro på Kristus. I disse versene av Kolosserbrevet fremhever Paulus den ordning som finnes i menigheten i Kolossæ. Den er rotfestet og oppbygget i Jesus Kristus og grunnfestet i troen. I Jesus Kristus har kolosser-menigheten fått del i innsikten til kunnskapen om Guds mysterium. I Kristus er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult. Ved denne innsikten, visdommen og kunnskapen i Kristus har kolosserne bygget en menighet med gode ordninger, og blitt rotfestet og grunnfestet i Kristus.

Samtidig advarer Paulus om at de ikke må la seg bedra av filosofi og tomt bedrag, etter menneskelig overlevering, etter verdens makter og ikke etter Kristus.

Dette opplever jeg kommer til å være en viktig del av den nye standarden som Den Hellige Ånd vil reise opp i vårt land de kommende årene, at menighetene kommer til å være bygget etter Guds ordninger, og ikke etter filosofi, tomt bedrag og etter menneskelig overlevering. Alt dette andre står i fiendskap til Kristus. Kristus som betyr den salvede. Det finnes et fiendskap mellom alt dette andre som vi trakter etter, når vi velger å ikke bygge i tråd med Guds ordninger, og Den Hellige Ånds salvelse og Jesus som Kristus den salvede.

5 De tjener etter avbildet og skyggen av de himmelske ting, slik Moses fikk guddommelig befaling om da han skulle til å oppføre tabernaklet. For Han sa: «Se til at du lager alle ting etter det forbildet som ble vist deg på fjellet.» (Heb. 8, 5)

«Se til at du lager alle ting etter det forbildet som ble vist deg på fjellet.» Dette er Guds ord til oss også for den tiden som ligger foran. Dette gjelder både den visjonen som Gud har gitt oss for det spesifikke arbeidet som vi står i, men det gjelder først og fremst for de ordningene som Gud har gitt oss i sitt ord. Om visjonen er fra Gud vil den alltid være i tråd med hans ord. Det vil aldri ligge noen konflikt mellom visjonen og de ordningene som Gud har gitt oss i Bibelen.

Ofte er vi slik at vi tenker og planlegger, og når vi har kommet opp med en plan vi liker, så ber vi Gud om å velsigne den. Det er ikke slik det fungerer.

1 Så førte han meg tilbake til døren til huset. Og se, det kom vann strømmende fram under dørterskelen til huset, mot øst. For forsiden av huset vendte mot øst. Vannet strømmet fram under den høyre siden av huset, sør for alteret.

2 Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoen i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over.

6 Han sa til meg: «Menneskesønn, har du sett dette?» Så tok han meg med og førte meg tilbake langs elvebredden.

7 Da jeg kom tilbake, se, da var det svært mange trær både på den ene og den andre siden av elvebredden.

8 Så sa han til meg: «Dette vannet renner mot området i øst, det går ned i dalen og renner ut i havet. Når det kommer ut i havet, blir vannet der friskt.

9 Det skal skje: Hver levende sjel som det vrimler av, skal leve, overalt hvor de to elvene renner. Det skal bli svært mange fisker der, fordi disse vannene renner dit. For de skal bli lagt, og alt skal leve, overalt der elven renner.

10 Det skal skje at det skal stå fiskere ved den fra En-Gedi til En-Eglajim. Det skal være tørkeplasser for fiskegarn. Fisken der skal være av samme slag som fisken i Storhavet, i store mengder.

11 Men sumpene og myrområdene skal ikke bli friske. De skal bare være til å utvinne salt av.

12 Langs elvebredden, både på den ene siden og på den andre, skal det vokse alle slags trær som skal gi føde. Bladene på dem skal ikke visne, og frukten skal ikke ta slutt. De skal bære ny frukt hver måned, for vannet renner til dem fra helligdommen. Frukten fra dem skal være til mat og bladene til legedom. **(Esek. 47, 1-12)**

Det flyter en elv av salvelse frem, som vi kan få stå midt i, og trives og leve i, hvor friskhet, helse og liv flyter over. Men det er ikke slik at denne herlige elven av Guds liv og salvelse flyter hvor som helst, når som helst, eller på hvilken som helst måte. Nei, det finnes ordninger.

Elven flyter frem fra helligdommen, i fra tempelet. Vi ser det gang på gang i Guds ord at når Israels folket får bygget opp helligdommen etter de ordningene som Gud hadde gitt dem, kom Guds herlighet og fylte tabernaklet eller tempelet.

På samme måte er det nå. Nå er vi blitt et tempel for Den Hellige Ånd, men vi er også levende stener på et større tempel, som er menigheten, først den lokale, dernest den globale. Når vi kommer i rett stilling overfor hverandre og retter oss etter Guds ordninger for vår hellige tempeltjeneste, vil vi oppleve at Gud fyller huset med sin herlighet, og elven av salvelse vil begynne å flyte ut fra menighetene våre.

17 Det skjedde i den første måneden i det andre året, på den første dagen i måneden, da ble tabernaklet reist.

18 Så reiste Moses tabernaklet, han festet soklene på det, satte opp plankene, satte inn tverrbjelkene og reiste opp søylene som hørte til.

19 Han bredte teltet ut over tabernaklet og la teltet over det for å dekke det, slik Herren hadde befalt Moses.

20 Han tok Vitnesbyrdet og la det i arken, satte stengene inn i arken og satte nådestolen opp på arken.

21 Han førte arken inn i tabernaklet, hengte opp forhenget til dekke, og slik dekket han Vitnesbyrdets ark, som Herren hadde befalt Moses.

22 Han satte bordet inn i Åpenbaringsteltet, på nordsiden av tabernaklet, utenfor forhenget.

23 På det la han brødene på plass for Herrens ansikt, slik Herren hadde befalt Moses.

24 Han satte lysestaken inn i Åpenbaringsteltet, rett overfor bordet, på sørsiden av tabernaklet.

25 Og han tente lampene for Herrens ansikt, slik Herren hadde befalt Moses.

26 Han satte det gullkledde alteret inn i Åpenbaringsteltet, foran forhenget.

27 På det brente han velduftende røkelse, slik Herren hadde befalt Moses.

28 Han hengte opp teppet til dør i tabernaklet.

29 Brennofferalteret satte han foran døren til tabernaklet, Åpenbaringsteltet, og bar fram brennoffer og grødeoffer på det, slik Herren hadde befalt Moses.

30 Han satte renseskaret mellom Åpenbaringsteltet og alteret, og helte vann i det til renselsen.

31 Og Moses, Aron og hans sønner vasket hendene og føttene sine med vannet fra det.

32 Når de gikk inn i Åpenbaringsteltet, og når de kom nær alteret, vasket de seg, slik Herren hadde befalt Moses.

33 Han reiste opp forgården helt rundt tabernaklet og alteret, og hengte opp teppet til porten i forgården. Slik fullførte Moses arbeidet.

34 Så dekket skyen Åpenbaringsteltet, og Herrens herlighet fylte tabernaklet.

35 Moses var ikke i stand til å gå inn i Åpenbaringsteltet, fordi skyen hvilte over det, og Herrens herlighet fylte tabernaklet.

(2. Mos. 40, 17-35)

Selv om Gud hadde gitt Moses mønsterbildet på fjellet, visjonen om hvordan Tabernakelet skulle være så var det ikke Moses som gjorde alt arbeidet med å bygge det. Nei, Gud salvet Besalel og Oholiab til å lede byggearbeidet, og hele folket tok del i det. Da alle de forskjellige delene var ferdige, ga bygningsmennene disse til Moses. Moses satte dem deretter på sin rette plass, i sin rette ordening. Da hele bygget var ferdig kom Guds herlighet og nærvær. Moses' tjeneste er et sterkt gammeltestamentlig forbilde på den nytestamentlige apostoliske tjenesten. Apostelen har på samme måte fått en visjon som han

springer med, og som han lengter etter å etablere i det synlige. Han har en sterk åpenbaringstjeneste, selv om den er annerledes enn den som profeten har. En kan si noe forenklet at profeten ser langt og dypt, mens apostelen ser vidt. “Han er tro i hele mitt hus.” sa Gud om Moses. Apostelen har i seg å etablere Guds ordninger, og vi kommer til å se hvordan Gud i den tiden som ligger foran vil gjenopprette den apostoliske tjenesten i menigheten. For at ordningene igjen kan komme på plass, og han kan få fylle huset med sin herlighet, og slik at salvelsen på ny kan flyte fra Herrens hus ut til folket.

20 Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen.

21 I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren.

22 I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden. (Ef. 2, 20-22)

En ny standard av hellighet og lengsel etter helliggjørelse

15 Og hvilken samklang er det mellom Kristus og Belial? Eller hvilken delaktighet har en troende med en ikke-troende?

16 Og hvilken enighet er det mellom Guds tempel og avguder? For dere er Den levende Guds tempel. Som Gud har sagt: «Jeg vil bo hos dem og vandre iblant dem. Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.»

17 Derfor: Kom ut fra dem og vær atskilt, sier Herren. Rør ikke det som er urent, så skal Jeg ta imot dere.

18 Og Jeg vil være Far for dere, og dere skal være Mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.

Kapittel 7

1 Derfor, mine kjære, da vi har disse løftene, så la oss rense oss fra all urenhet på kjøtt og ånd, og fullføre vår helliggjørelse i frykt for Gud.

2 Gi oss bare mer rom! Vi har ikke gjort urett mot noen, vi har ikke ødelagt noen, vi har ikke bedratt noen.

3 Jeg sier ikke dette for å dømme dere, for jeg har allerede sagt at dere er i våre hjerter, slik at vi kan dø sammen og leve sammen.

4 Min tillit til dere er stor, min ros av dere er også stor. Jeg har fått rikelig trøst; jeg er overlykkelig midt i all vår trengsel.

5 For heller ikke da vi kom til Makedonia, hadde vårt sinn noen ro, men vi ble plaget fra alle kanter. Utenfor oss var det stridig-heter, inne i oss var det frykt.

6 Men Gud, som trøster de nedbøyde, trøstet oss ved at Titus kom, 7 men ikke bare ved at han kom, men også ved den trøst som han hadde blitt trøstet med hos dere. Han fortalte oss om den inderlige lengselen dere har, deres nød og deres iver for meg. Det gjorde at jeg gledet meg enda mer.

8 For selv om jeg gjorde dere sorgfulle med brevet mitt, så angrer jeg ikke på det, selv om jeg først angret på det. For jeg ser jo at det samme brevet gjorde dere sorgfulle, selv om det bare var for en kort tid.

9 Nå gleder jeg meg, ikke over at dere ble gjort sorgfulle, men over at dere ble gjort sorgfulle til omvendelse. For dere ble gjort sorgfulle slik Gud ville, for at dere ikke skulle lide tap på grunn av oss i noe.

10 For den sorg som er etter Guds vilje, virker omvendelse til frelse, og det vil en ikke angre på. Men verdens sorg virker død.

11 For se hva nettopp dette førte til, at dere ble sorgfulle etter Guds vilje. Det ble skapt et stort alvor hos dere, ja forsvar, ja harme, ja frykt, ja lengsel, ja iver, ja straff! I alle ting beviste dere at dere selv var rene i denne saken.

12 Derfor, selv om jeg skrev til dere, så gjorde jeg ikke det for hans skyld som hadde gjort urett, og heller ikke på grunn av ham som det var gjort urett mot, men jeg skrev for at vår omsorg for dere for Guds åsyn skulle bli synlig for dere. **(2. Kor. 6, 15 - 7, 12)**

Som jeg tidligere har nevnt har det i årene etter stortingsvalget i 2005 kommet inn forskjellige lærer og tradisjoner i norsk kristenhet som ikke har vært sunne. Jeg tenker da først og fremst på læren som vi ofte kaller for ekstrem nåde eller hyper grace, og på læren som vi kaller for eternal security. Tar en disse lærene til sin ytterste konsekvens, noe som det ofte er blitt gjort av de som har forkynt disse lærene, vil det å leve et hellig og ærbart liv ikke være noe en skal søke, snarere tvert imot ettersom det blir regnet som loviskhet. Dette har da ført til at flere har gått ut i et mer utsvevende liv, og forkynnelsen er blitt tatt som grønt lys til fest og fyll blant kristne.

Dette er den totalt motsatte lengselen som vi kommer til å se vokse frem i den nye standarden som Den Hellige Ånd nå er i ferd med å reise opp. Det kommer til å være en sterk lengsel i oss etter hellighet og renhet, en hellig lengsel etter det som er rent, hellig og aktverdig. Vi kommer til å se en lengsel etter det høye og fullkomne. Det kommer ikke lenger til å være et spørsmål om hvor langt ut i verden en kan komme og fortsatt kalle seg en kristen. Nei, lengselen etter å være i helligdommen, kledd i hellighet og renhet kommer til helt å ta over for dette lovløse som har fått kommet inn.

Denne lengselen er det Den Hellige Ånd som kommer til å tenne i de som velger å høre hans kall, og samle seg under det banneret som han reiser midt i strømmen fra fienden.

16 Men jeg sier: Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjøttets begjær.

17 For kjøttet står imot Ånden og Ånden imot kjøttet. Og disse to står imot hverandre, for at dere ikke skal gjøre de ting dere vil.

18 Men hvis dere blir ledet av Ånden, da er dere ikke under loven.

19 Kjøttets gjerninger er åpenbare. De er: ekteskapsbrudd, hor, urenhet, skamløs utukt,

20 avgudsdyrkelse, trolldom, hat, stridigheter, sjalusi, vrede, selvhevdelse, splittelser, partier,

21 misunnelse, mord, drukkenskap, umoralsk festing og andre slike gjerninger. Om disse gjerningene sier jeg dere nå på forhånd, slik som jeg også sa til dere tidligere, at de som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike.

22 Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet,

23 saktmodighet, selvtukt. Loven er ikke imot slike.

24 Og de som tilhører Kristus, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og lyster.

25 Hvis vi lever i Ånden, så la oss også vandre i Ånden!

(Gal. 5, 16-25)

Denne helliggjørelsen som Den Hellige Ånd legger ned en sterk lengsel etter er først og fremst en frukt av det å leve i Den Hellige Ånds nærhet. Åndens frukter vil bli mer og mer synlige i oss, ettersom vi vandrer i Ånden og ikke i kjødet. Når vi vandrer i Ånden, skal vi slett ikke fullføre kjødets lyst. Ånden hjelper oss å seire over kjødets lyst, og lar sine frukter vokse frem i våre liv. En nøkkel vil derfor i den nye standarden være at vi lever nær Den Hellige Ånd, at vi har samfunn med han daglig, ikke ut av lovisk tvang, men for at vi lengter etter å ha samfunn med han.

12 Derfor, mine kjære, slik dere alltid har vært lydige, ikke bare da jeg var hos dere, men mye mer nå ved mitt fravær, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven!

13 For det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for Hans gode vilje.

14 Gjør alle ting uten klager og innvendinger,

15 slik at dere kan være ulastelige og rene, Guds uklanderlige barn midt i en vrang og fordervet slekt. Blant dem skinner dere som strålende lys i verden,

16 på den måten at dere holder fram Livets Ord, slik at jeg kan glede meg på Kristi dag over at jeg ikke løp forgjeves, eller at jeg arbeidet forgjeves. (Fil. 2, 12-16)

Betyr det at helliggjørelsen kun er noe som kommer innenfra og kun er et verk av Den Hellige Ånd, hvor vi kun er passive leirkar som blir formet av Den Hellige Ånd? Vel, både ja og nei. Helliggjørelsen er først og fremst et verk av Den Hellige Ånd, men vi skal også arbeide på vår frelse med frykt og beven, slik at vi kan være ulastelige og rene, Guds uklanderlige barn midt i en vrang og fordervet slekt. Hvordan arbeider vi da på vår frelse? I lydighet. I lydighet mot Guds gode vilje, den som han virker i oss å både ville og å kunne virke i.

24 Vet dere ikke at alle de som deltar i et kappløp, er med og løper, men bare én får seiersprisen? Løp da slik at dere kan få den!

25 Og hver den som deltar i kappløpet, forsaker alt annet. De gjør det for å oppnå en forgjengelig krans, men vi gjør det for en uforgjengelig.

26 Derfor løper jeg, ikke i usikkerhet. Jeg kjemper ikke som en som slår ut i løse luften.

27 Men jeg legger tvang på min kropp og holder den i trelldom, slik at jeg som har forkynt for andre, ikke selv skal bli forkastet.

(1. Kor. 9, 24-27)

Løp da slik at dere får seiersprisen. Nå er ikke tid for å flørte med verden, og se hvor langt det går å strekke strikken uten at den ryker, eller som en pastor skrøt av for noen år siden, at de i hans menighet var i en tid av avkristning, der de flyttet på grensene om hva som var kristent eller ikke. Løp da slik at dere får seiersprisen. Det handler ikke om å være lovisk, men om å være brennende i sin kjærlighet til Jesus. Hvor mye kan vi få av det som Gud har for oss. Det er hva som kommer til å bli vår lengsel. Men i dette vil det bli med oss som med

Paulus. Vi må være som idrettsmenn som tvinger sin kropp til å yte, gjennom å trene, spise riktig og holde seg borte fra ting som sløver han ned. Paulus sier at han tvinger sitt legeme og holder det i treldom. Dette er et aktivt valg som vi også må ta. Men lengselen som Den Hellige Ånd tenner opp etter hellighet og renhet, vil hjelpe oss å ta de riktige valgene.

En ny lengsel etter Guds nærvær

21 Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre,» skal komme inn i Himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.

22 Mange skal si til Meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?»

23 Men da skal Jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet!» (Matt. 7,21-23)

Noe som vil karakterisere den nye standarden av menigheter, er deres dype lengsel etter å ha samfunn med Jesus deres frelser og Herre. De er ikke fornøyd med å ha kunnskap om Herren. Nei, de ønsker å ha en daglig relasjon med Han som har kjøpt dem fri. Selv om de vet at det er fra samfunnet med Gud at salvelsen flyter, er ikke dette deres motivasjon for å søke hans nærvær. Nei, de søker han fordi de har en dyp kjærlighet til han som ga sitt liv for dem. De vil søke han for bare å få være sammen med han, som bruden lengter etter å være med sin brudgom.

De vil være som Josva som ønsket å bo i Tabernakelet, for å kunne være i Guds nærhet så mye som mulig.

*1 Til sangmesteren. Etter Gittit. En salme av Korahs sønner.
2 Hvor vidunderlig er Dine boliger, hærskares Herre!
3 Min sjel lengter, ja, tæres av lengsel etter Herrens forgårder. Mitt hjerte og min kropp roper etter Den Levende Gud.
4 Selv spurven har funnet et hjem, og svalen et rede, der den kan legge sine unger, Dine altere, hærskares Herre, min Konge og min Gud.
5 Salige er de som bor i Ditt hus. De skal alltid prise Deg. Sela
6 Salig er det menneske som har sin styrke i Deg, de som har fått pilgrimsveien lagt ned i sitt hjerte.
7 Når de går gjennom Bakadalen, gjør de den til en kilde. Selv tidligregn dekker den med velsignelser.
8 De går fra kraft til kraft. Hver og en stiller seg fram for Gud på Sion.
9 Herre, hærskares Gud, hør min bønn! Jakobs Gud, legg øret til!
Sela
10 Se, Gud, vårt skjold, se på Din salvedes ansikt!
11 For én dag i Dine forgårder er bedre enn tusen andre. Jeg har valgt å stå ved døren i min Guds hus framfor å ha bolig i ugudelighets telt.
12 For Herren Gud er sol og skjold. Herren gir nåde og herlighet. Intet godt vil Han spare for dem som vandrer oppriktig.
13 Hærskares Herre, salig er det menneske som stoler på Deg.
(Sal. 84,1-13)*

Dette som Korahs sønner her synger i denne salmen er hva de som hører til den nye standarden har fått erfare som sant, når de har søkt inn i Herrens nærhet for å ha samfunn med han. De har funnet at all deres styrke, salvelse og kraft kommer fra deres samfunn med Jesus.

Det er nettopp på dette området som skillet mellom den frafallende menighet og den gjenopprettede menighet kommer til å være størst og

tydeligst. Den frafallende menighet kommer i stadig mindre grad til å søke Guds nærvær, inntil den er helt blottet for Guds nærvær. Mens de menighetene som har blitt en del av den nye standarden, kommer til å søke mer og mer av Guds nærvær og Guds herlighet, for de vet at de er totalt avhengig av Gud.

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn,

20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder.

(Apg. 3,19-21)

... og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, eller Herrens nærhet eller Herrens ansikt. Når vi som Guds menighet begynner på ny å søke inn i Herrens nærhet for å være sammen med han, vil vi få oppleve at disse fornyelsens tider vil komme over oss. Fornyelsen, kraften og salvelsen flyter ut fra Herrens nærhet, til dem som søker inn i det nærværet.

Et sant brudehjerte

32 Kan vel en jomfru glemme sitt smykke, eller en brud sitt belte? Likevel har Mitt folk glemt Meg i så mange dager at det ikke var tall på dem. (Jer. 2,32)

1 Skriv til engelen for menigheten i Efesos: Dette sier Han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, som vandrer midt iblant de sju lysestakene av gull:

2 Jeg vet om dine gjerninger, arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere.

3 Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.

4 Likevel har Jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet.

5 Husk derfor hvor du er falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal Jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg.

6 Men dette har du, at du hater nikolaittenes gjerninger, som Jeg også hater.

7 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis.

(Åp. 2,1-7)

Det finnes en sorg i Guds hjerte, som vi ser både i den gamle pakt med Israel, og i den nye pakt med menigheten, når vi går bort fra kjærligheten til han. Gud lengter etter vår kjærlighet. Det er dette vi er skapt for: å være et folk som elsker han, og som lengter etter samfunn med han.

Derfor kommer vi til å se hvordan Den Hellige Ånd kommer til å vekke opp en dyp kjærlighet til Jesus i tiden som ligger foran. Dette er en del av den standarden som han reiser opp. Dette blir ikke en standard drevet av ytre motivasjon, eller tvang. Nei, den blir drevet av en enda større kjærlighet og lengsel etter Jesus, vår brudgom.

2 For jeg er nidkjær for dere med Guds nidkjærhet. For jeg har trolovet dere med Én mann, så jeg kan framstille dere som en ren jomfru for Kristus.

(2. Kor. 11, 2)

Den Hellige Ånd jobber med å forberede en brud kledd i renhet, høyhet og herlighet. Men helligheten, høyheten og herligheten vil være ingenting verd om ikke det finnes et sant brude-hjerte, som brenner av kjærlighet og lengsel etter brudgommen. De som blir en del av denne nye standarden kommer til å være merket med en brennende kjærlighet og lengsel etter deres frelser og forløser, Jesus Kristus.

Mange jenter drømmer nesten hele ungdomstiden om det fantastiske bryllupet de skal ha. De forestiller seg hvordan alt skal bli, og hvordan brudgommen skal være, og lengter etter den store dagen. Når de omsider finner sin utkårede og blir forlovet, blir ikke lengselen mindre. Drømmen om brudgommen er noe som ligger dypt i kvinnen. Den samme og større lengsel er det Den Hellige Ånd vil skape i oss alle. Det er dette som Bibelen avslutter med: Ånden og bruden sier kom! Ja, kom Herre Jesus, kom! Det er selve slottsatsen, av hva alt handler om: denne brude-lengselen etter Jesus.

Dette vil være en viktig del av det som Den Hellige Ånd vil føde fram i oss i den nye standarden som han reiser opp. Altså ikke bare ytre manifestasjoner og seire, men en brennende indre kjærlighet og lengsel etter Jesus.

Erkjennelse av et desperat behov av Gud

1 I det året da kong Ussia døde, så jeg Herren sitte på en trone, høy og oppløftet, og slepet av Hans skrud fylte templet.

2 Serafer sto over Ham, hver av dem hadde seks vinger. Med to dekket han ansiktet, med to dekket han føttene, og med to fløy han.

3 En ropte til en annen og sa: «Hellig, hellig, hellig er hærskares Herre. Hele jorden er full av Hans herlighet!»

4 Festene rystet i dørtersklene ved røsten av ham som ropte, og huset ble fylt med røyk. (Jes. 6, 1-4)

Da Kong Ussias døde, så jeg Herren sitte høy og opphøyd, skriver Jesaja. Hvem er denne kong Ussia, og hva har vi å lære av han?

1 Hele folket i Juda tok nå Ussia, som var seksten år gammel, og gjorde ham til konge i stedet for hans far Amasja.

2 Han bygde Eilat og vant den tilbake for Juda etter at kongen hadde lagt seg til hvile hos sine fedre.

3 Ussia var seksten år gammel da han ble konge, og han var konge i Jerusalem i femtito år. Hans mors navn var Jekolja fra Jerusalem.

4 Han gjorde det som var rett i Herrens øyne, og fulgte alt det hans far Amasja hadde gjort.

5 Han søkte Gud i Sakarjas dager, han som hadde forstand på syner fra Gud. Så lenge han søkte Herren, ga Gud ham stor framgang.

6 Han dro ut og gikk til strid mot filisterne, og han rev ned muren i Gat, muren i Jabne og muren i Asjdod. Han bygde opp byer rundt Asjdod og blant filisterne.

7 Gud hjalp ham mot filisterne, mot de araberne som bodde i Gur-Ba'al, og mot meunittene.

8 Også ammonittene kom med gaver til Ussia. Gjetordet om ham spredte seg helt til inngangen til Egypt, for han fikk meget stor makt.

9 Ussia bygde tårn i Jerusalem ved Hjørne-porten, ved Dalporten og ved Vinkelen. Så befestet han dem.

10 Han bygde også tårn i ørkenen. Han gravde ut mange brønner, for han hadde stor buskap, både i lavlandet og ute på sletten. Han hadde også jordbrukere og vindyrkere i fjellene og på Karmel, for han elsket jorden.

11 De ssuten hadde Ussia en hær av stridsmenn som dro ut til strid i bestemte avdelinger, etter det antallet som sto i ru llene, slik det var satt opp av statskriveren Je'uel og tilsynsmannen Ma'aseja, under Hananjas myndighet, en av kongens embetsmenn.

12 Det fulle antallet overhoder for fedrene for de mektige krigerne var to tusen seks hundre.

13 Under deres myndighet sto en hær på tre hundre og sju tusen fem hundre, som gikk til strid med veldig styrke for å hjelpe kongen mot fienden.

14 Så utstyrte Ussia dem. Hele hæren fikk skjold, spyd, hjelmer, rustning, buer og slynger til å kaste steiner med.

15 I Jerusalem lagde han stridsutstyr som var oppfunnet av dyktige menn, som skulle stå i tårnene og i hjørnene og som skulle brukes til å skyte piler og store steiner med. Slik ble hans navn kjent i det vide og brede, for han fikk underfull hjelp slik at han ble mektig.

16 Men da han var blitt mektig, opphøyet han seg i sitt eget hjerte til sin egen ødeleggelse, for han forbrøt seg mot Herren sin Gud ved å gå inn i Herrens tempel og brenne røkelse på røkelsesalteret.

17 Presten Asarja gikk så inn etter ham, og åtti av Herrens prester, djerve menn, var sammen med ham.

18 De sto fram imot kong Ussia og sa til ham: «Det er ikke din oppgave, Ussia, å brenne røkelse for Herren. Det er bare for prestene, Arons sønner, de som er innviet til å brenne røkelse. Gå ut av helligdommen, for du har forbrutt deg, og det blir deg ikke til ære fra Herren Gud.»

19 Da ble Ussia vred, og han hadde et røkelseskar i hånden, til å brenne røkelse i. Mens han sto der i sin vrede mot prestene, brøt det spedalskhet ut i pannen hans, rett foran prestene i Herrens hus, der ved siden av røkelsesalteret.

20 Øverstepresten Asarja og alle prestene så på ham, og se, der i pannen hans var han spedalsk. Så drev de ham ut derfra. Han skyndte seg for å komme ut, fordi Herren hadde slått ham.

21 Kong Ussia var spedalsk helt til den dagen han døde. Han bodde i et hus for seg selv, fordi han var spedalsk. For han ble utestengt fra Herrens hus. Så ble hans sønn Jotam satt over kongens hus for å være dommer for folket i landet. (2. Krø. 26, 1-21)

Kong Ussia var en konge som startet sin gjerning bra. Han var veldig ung når han ble konge, og støttet seg da på gode råd som han fikk at profeten Sakarja. Han hadde da stor fremgang, ettersom han levde i Guds vilje. Fremgangen gikk derimot til hodet på kong Ussia, som begynte å tro at fremgangen hadde noe med han å gjøre. Han ble stolt, og sluttet å høre på rådene fra profeten. På grunn av denne stoltheten endte han opp med å gå utover sitt mandat som konge, og i sin stolthet ville han ikke ta imot rettledning. På grunn av sin stolthet og motvilje mot å omvende seg, endte han opp spedalsk i en hytte utenfor byen.

Det er tragisk om det er en konges død som må til for at Herrens herlighet skal fylle tempelet. La det ikke bli slik at vi som ledere og pastorer blir stående i veien for Guds nærvær i våre menigheter.

Kong Ussia hadde glemt sin totale avhengighet av Gud, og hvor kilden til hans seire og fremgang kom fra. Enhver omstendighet har sin egen fristelse. Lider en nederlag, kan en falle inn i selvmedlidenhet og motløshet. Går alt på det jevne, kan en bli sløv, likegyldig og fornøyd. Lever en i seier og fremgang, kan en bli stolt og hovmodig. Nå er det normale for Guds menighet at vi skal leve i seier, så da er det ekstra viktig at vi vokter oss fra å bli stolte i oss selv.

Blir vi stolte og glemmer at all vår kraft, all vår seier, alle våre gjennombrudd finnes i og flyter fra Den Hellige Ånd, er det den raskeste og sikreste veien tilbake til nederlag og vanære.

*6 Vi vil juble i Din frelse, og i vår Guds navn vil vi løfte våre banner.
Må Herren oppfylle alle dine bønner!*

7 Nå vet jeg at Herren frelser sin salvede. Han svarer ham fra sin hellige himmel med den frelsende kraft fra sin høyre hånd.

8 Noen stoler på vogner og noen på hester. Men vi vil minnes Herren, vår Guds navn.

9 Andre har sunket i kne og falt. Men vi har reist oss opp og står støtt.

10 Frels, Herre! Må Kongen svare oss den dag vi roper!

(Sal. 20, 6-10)

Vi vil ikke være blant dem som stoler på vogner og hester, på våre naturlige tilganger, men vi vil stole på at Gud er den som gir oss seier. Det er så lett å kun planlegge utfra det vi har i det naturlige. Eller kun gå når en er sikker på at en har alt som skal til for å lykkes. Vi ber for syke, på en slik måte at vi får “bønnesvar” uansett hva som skjer, istedet for å helbrede de syke i Jesu navn. Men da gir vi ikke Gud noen mulighet til å vise sin storhet og sin herlighet. Vi er troens folk, og den rettferdige skal leve av tro. Derfor må vi omvende oss fra vår stolthet og igjen se at vi er totalt avhengig av Gud, og la han få være Gud igjen.

Skal vi få se og være med på det som Den Hellige Ånd vil reise opp, nå for å stoppe floden fra fienden, må vi la Den Hellige Ånd få gjøre verket gjennom oss. Vi kan ikke stole på at vi selv skal få det til. Nei, vi må lytte til Den Hellige Ånds ledelse, og stole på at Gud gir oss seier når han ber oss om å gjøre noe.

Profetisk sunnhet og sannhet

25 Så kom Herren ned i skyen og talte til ham. Og Han tok av den Ånd som var over ham, og la på de sytti eldste. Da Ånden hvilte over dem, skjedde det: De profeterte, selv om de aldri gjorde det igjen.

26 Men to menn hadde blitt igjen i leiren. Den ene het Eldad, og den andre het Medad. Og Ånden hvilte over dem. De var blant dem som var skrevet opp, men som ikke hadde gått ut til teltet. De profeterte i leiren.

27 En ung mann sprang da ut og fortalte det til Moses og sa: «Eldad og Medad profeterer i leiren.»

28 Da svarte Josva, Nuns sønn, som var Moses' medhjelper fra sin ungdom. Han sa: «Moses, min herre, stopp dem!»

29 Moses sa til ham: «Er du nidkjær for min skyld? Å, om bare alt Herrens folk var profeter ved at Herren la sin Ånd på dem!»

(4. Mos. 11, 25-29)

Dette avsnittet er fra når Gud ber Moses ta ut sytti eldste som skulle dømme Israel sammen med han. Gud skulle da ta av den Ånd som var over Moses og legge over disse sytti. Det er i denne forbindelsen Moses kommer med sitt store ønske om at alt Herrens folk var profeter

ved at Herren la sin Ånd på dem. Dette ønsket oppfyller Gud på pinsedagen.

1 Da pinsedagen var kommet, var de alle samlet på samme sted med samstemt sinn.

2 Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en stormende, mektig vind, og den fylte hele huset der de satt.

3 Så viste det seg delte tunger for dem, som av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem.

4 Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale.

5 I Jerusalem bodde det jøder, gudfryktige menn, fra hvert folkeslag under himmelen.

6 Da denne lyden hørtes, kom folkemengden sammen og ble forvirret, fordi hver og en hørte dem tale på sitt eget språk.

7 Da ble de alle forskrekket, undret seg og sa til hverandre: «Se, er ikke alle disse som taler, galileere?»

8 Og hvordan kan det ha seg at vi hører, enhver av oss på vårt eget språk, det som vi ble født inn i?

9 Partere og medere og elamitter, de som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontos og Asia,

10 Frygia og Pamfylia, Egypt og de deler av Libya som grenser til Kyréne, besøkende fra Rom, både jøder og proselytter,

11 kretere og arabere, vi hører dem tale på våre egne språk om Guds underfulle gjerninger.»

12 Slik ble de alle både forundret og i villrede, og de sa til hverandre: «Hva kan da dette bety?»

13 Andre spottet og sa: «De er fulle av ny vin.»

14 Men Peter sto fram sammen med de elleve, hevet røsten og sa til dem: «Jødiske menn og alle som bor i Jerusalem, la dette være kjent for dere, og merk dere mine ord.

15 For disse er ikke drukne, slik dere tror. Det er jo bare den tredje time på dagen.

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:

17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.

19 Jeg vil gjøre under på himmelen der oppe og tegn på jorden der nede: Blod og ild og røykskyer.

20 Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige.

21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg. 2, 1-21)

Dette er Guds oppfyllelse av Moses' store ønske om at Herren måtte gjøre alt sitt folk til profeter ved at han la sin Ånd på dem. Dette lovet Gud at han ville gjøre gjennom profeten Joel, og det er nettopp det Gud gjør på pinsedagen. Han utgyter sin Ånd over alt kjød, så deres sønner og døtre skal profetere...

Gud har det profetiske for oss alle. Nå er det dog ikke slik at vi alle er tjenestegaven profet, men vi har alle fått tilgang til det profetiske. Paulus sier det slik: "Vi kan alle profetere." og "Er vel alle profeter?" underforstått: Nei, det er vi ikke. Vi kan alle søke og få nådegaven å tale profetisk, men det er ikke det samme som å være en profet. Det finnes en modning og en utvikling i det profetiske. Det kan vi også se i dette avsnittet fra Joel som Peter siterer på pinsedagen. Deres sønner og døtre skal profetere (fungere i nådegaven profetisk tale). Deres unge menn, altså noe mer modne enn deres sønner og døtre, skal se syner, som da er et mer modnet profetisk uttrykk. Deres gamle menn,

som da igjen taler om enda større modenhet i det å flyte i det profetiske, skal ha drømmer. Drømmer er noe som Gud bruker for å legge ned retning og bestemmelse i et menneskes hjerte, men som det trengs modenhet for å kunne tyde. Til sist står det om mine slaver og slavekvinner. Legg merke til at her har eierskapet endret seg fra deres til mine. Disse er ikke lenger folkets eiendel, men Guds. Dette er tjenestegavene, som er Jesu gave til menigheten. Disse er Guds slaver og slavekvinner. De skal profetere, men da som tjenestegaver, som da har tilgang til den tyngste modenheten av det profetiske. Enten de er apostel, profet, hyrde, evangelist eller lærer, vil de alle flyte i åpenbaringssalvelse som er spesifikk for deres tjeneste.

Vi kommer til å se en stadig større åpenhet for det profetiske, ettersom Den Hellige Ånd gjenoppretter mer og mer av denne siden av menighetslivet. Det er alt blitt mer akseptert i mange sammenhenger at folk flyter i profetiske gaver, men vi kommer i den nye standarden som Den Hellige Ånd reiser opp, til å se en større modenhet i det profetiske. Det vil bli en større åpenhet, slik at stadig flere tar sine første steg inn i det profetiske, men samtidig vil vi se hvordan det også kommer en større modenhet og sunnhet inn i den profetiske praksisen. Etter hvert som erfaringen, kunnskapen og undervisningen om hvordan det profetiske fungerer vil vi få en større modenhet og sunnhet i praksisen av det profetiske.

Betyr det at vi skal vente med å bruke de profetiske gavene inntil de er mer modne? På ingen måte!!!

14 Men fast føde er for dem som er modne, det vil si dem som gjennom bruk har trent opp sansene sine til å skjelne mellom godt og ondt.
(Heb. 5, 14)

Ved bruk trener en opp det å kunne skjelne mellom hva som er hva, når vi bruker våre profetiske gaver. Vi profeterer stykkevis og delt, og i begynnelsen vil gavene være haltende og umodne, men ved bruk blir de øvd opp, rensset og mer lydhøre for det som flyter fra Den Hellige Ånd. Derfor er det viktig å oppmuntre alle til å ta steget inn i det profetiske, selv om noe kommer til å være usunt og til og med falskt. Men det betyr ikke at vi skal slenge ut barnet med badevannet. For at vi skal bli dette folkets av profeter, må vi starte et sted, og godta at alt ikke kommer til å være fullkomment. Det vil modnes etter hvert. Vi er totalt avhengig av den gjennombruddskraften som finnes i det profetiske. Derfor må vi søke med iver å komme inn i alt det Den Hellige Ånd har for oss.

Sann forståelse av å ære sine fedre og mødre

10 David lovet Herren foran hele forsamlingen, og David sa: «Lovet er Du, Herre, Israels Gud, vår Far, i all evighet.

11 Deg, Herre, tilhører storheten, makten og æren, herligheten og majesteten. For alt som er i himmelen og på jorden, er Ditt. Ditt er riket, Herre, og Du har opphøyd Deg selv over alt, for at Du skal være Hodet.

12 Både rikdom og ære kommer fra Ditt ansikt, og Du råder over alle. I Din hånd er kraft og makt. Det ligger i Din hånd å gjøre stor og gi styrke til alle.

13 Derfor, vår Gud, priser vi Deg nå og lover Ditt herlige navn.

14 For hvem er vel jeg, og hvem er mitt folk, at vi skulle være i stand til å ofre så villig som dette? Men alle ting kommer fra Deg, og ut av Din egen hånd har vi gitt til Deg.

15 For vi er fremmede for Ditt ansikt og pilegrimer, slik våre fedre også var. Våre dager på jorden er som en skygge, og det finnes intet håp. (1. Krøn. 29, 10-15)

David er et veldig spesielt eksempel på en som har forstått sin posisjon i Gud, og som gjør det som ligger på Herrens hjerte, og gjennom det får oppleve fylден av Guds velsignelse på sitt liv. Han ser at alt det han har fått oppleve, alt han har fått gjøre, alt han har erobret og bygget, alt er kun på grunn av Gud. “Alle ting kommer fra deg. Hvem er jeg, og hvem er mitt folk.” sier han her i sin lovprisning av Gud. Samtidig ser han at han står i en fortsettelse av det som fedrene sto i. Han er ikke en isolert hendelse. Nei, han er i en fortsettelse av hva fedrene har stått i, kjempet for og etablert. Dette er den innstillingen som har ført David inn i alt det som Gud hadde for han.

Når en ser på Davids liv vil en også merke seg hvor ydmyk han er overfor kong Saul. Selv når Gud hadde tatt salvelsen til å være konge fra Saul, og David i tillegg fikk mulighet til å drepe Saul, valgte David hele tiden å hedre Saul. Han vil ikke løfte sin hånd mot Herrens salvede. Han vet at Gud har utvalgt han til å bli konge etter Saul, men da vet han også at han skal tre inn i en fortsettelse av den tjenesten Saul står i. Derfor ærer David hele tiden Saul og den tjenesten Saul har, for han vil ikke snakke ned det han selv en dag skal tre inn i.

16 Du skal hedre din far og din mor, slik Herren din Gud har befalt deg, så dine dager kan bli mange, og det kan gå deg vel i det landet Herren din Gud gir deg. (5. Mos 5,16)

Gud har kalt og befalt oss til å hedre våre foreldre i det naturlige, og han har festet et løfte til dette budet: at vi skal få bo lenge i landet, og at det skal gå oss vel i det landet som Gud vil gi oss. Dette løftet inneholder både et løfte om et langt liv, men like fullt et løfte om et langt liv i velsignelse. For det landet som Herren gir oss er alltid et land som flyter over av velsignelse.

3 Han svarte og sa til dem: «Hvorfor bryter så dere Guds bud på grunn av deres egne forskrifter?

4 For Gud har befalt og sagt: «Hedre din far og din mor». og: «Den som forbanner far eller mor, skal sannelig dø.»

5 Men dere sier: Den som sier til sin far eller mor: Den hjelpen dere skulle ha fått av meg, er en gave til Gud,

6 så trenger han ikke å ære sin far eller mor. Slik har dere satt Guds bud ut av kraft ved deres egne forskrifter.

7 Hyklere! Jesaja profeterte rett om dere da han sa:

8 «Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg.

9 Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.»» (Matt. 15,3-9)

Ofte har vi mange grunner til ikke å hedre våre foreldre, enten vi har en eller annen religiøs grunn som her, eller det er fordi foreldrene har gjort noe som har såret deg. Men Jesus sier her at ingen av våre menneskelige grunner er gode nok til å sette Guds ordninger til siden. Og det å gå på egne veier på dette feltet er forbundet med store konsekvenser. Den som forbanner sin far eller mor, skal sannelig dø. I tillegg sier Jesus at en da tilber forgjeves om en ikke hedrer sin far eller mor. Dette er meget sterke ord, men de er ikke mine, men fra Jesus. Poenget er at en stiller seg et sted hvor Guds velsignelse ikke flyter når en forbanner sine foreldre. Her blir vi alle testet, på samme

måte som Gud fulgte nøye med på hva David gjorde når Gud la Saul i Davids hender i hulen hvor Saul sov. Hadde David tatt saken i egne hender og drept Saul der, ville han kanskje blitt konge, men uten Guds velsignelse. Slik følger Gud med på oss også. Det kan finnes mange anledninger og gode grunner til å snakke ille om våre fedre, men der finnes det ingen velsignelse.

6 *Dere barn, vær lydige mot deres foreldre i Herren, for det er rett.
2 Hedre din far og din mor, dette er det første budet med et løfte,
3 for at det kan gå deg godt og du kan leve lenge på jorden.
4 Og dere fedre, egg ikke barna deres til vrede, men oppdra dem i Herrens tukt og formaning! (Ef. 6,1-4)*

Paulus knytter her de samme budene om å hedre sin far og mor i det naturlige til det å hedre dine fedre i Herren. Dermed gjelder det samme påbudet og de samme løftene, det å hedre sine åndelige fedre og mødre, som sine naturlige fedre og mødre.

Velger vi å gå vår egen vei, og ikke hedre vår far og mor enten i det naturlige eller i det åndelige, velger vi å gå på en vei hvor Gud ikke kan velsigne oss. Det finnes kun en vei i det landet som er velsignet. Det er den hellige veien, en vei i lydighet.

David hedret hele tiden Saul, og løftet aldri sin hånd mot han, selv om han ikke gikk sammen med Saul inn i Sauls frafall. Vi opparbeider aldri oss en rett til å tale ille om Herrens tjenere, uansett hvor feil de går. Vi skal ikke gå med dem inn i deres feil, men vi skal heller ikke være dem som kaster stein. Nei, vi skal hedre dem og tale vel om dem, og stadig løfte dem frem i bønn.

Nå er det selvfølgelig slik at fedrene i Herren har et ansvar om ikke å egge barna i Herren til vrede, men skulle de likevel gjøre det, er det viktig for barnas velsignelse at de gjør som David: aldri forbanner, kun velsigner og tilgir. Men vi skal vel kreve vår rett? Nei, din rett er å tilgi om du vil bli tilgitt. Holder du noe igjen, vil det bli holdt igjen for deg også.

Nå betyr ikke dette at vi ikke har lov å være uenige med enten våre naturlige eller åndelige foreldre. Nei, Paulus sa klart i fra til Peter når han opplevde at Peter kompromiserte, og Paulus og Barnabas var uenige. David hedret Saul, men kompromiserte aldri med Guds vilje, kun for å tekkes Saul. Det hele avhenger av i hvilken ånd en uttrykker sin uenighet. Jeg hedrer fortsatt Ulf Ekman som den forkynneren som jeg har lært mest av, men jeg blir ikke katolikk av den grunn. Jeg skjønner ikke de valgene som Ulf og Birgitta har tatt, men jeg hedrer dem, velsigner dem, taler vel om dem og ber for dem, uansett.

2 En sang ved festreisene. Av David. Se hvor godt og herlig det er for brødre å bo sammen i enhet!

3 Det er som den kostbare oljen på hodet, som renner ned i skjegget, Arons skjegg, og renner ned på sømmen av hans kjortler.

4 Det er som duggen på Hermon, som faller på Sions berg. For der har Herren tilsagt velsignelsen, livet til evig tid. (Sal. 133, 2-4)

Guds salvelse og velsignelse flyter ned på hodet og derfra nedover kroppen. Dette er et åndelig prinsipp. Salvesen flyter fra hodet ned over kroppen. Jesus som er hode for hele Guds menighet, var og er Kristus, den salvede, og fra han flyter salvelsen ned på oss. Men også i den lokale menigheten er dette et åndelig prinsipp på to plan. Salvelsen flyter først ned på pastor og lederskap, som Arons hode er

et forbilde på, deretter ned på kroppen som er resten av menigheten. Dette betyr at lederskapet kan være kanaler for salvelsen eller hinder for den. Det betyr også om en som kristen velger å kutte relasjonen til sin pastor og lederskap, eller gå ut av den lokale menigheten, vil en gå glipp av den kollektive salvelsen som flyter i menigheten.

Kongene var avgjørende for hvordan Gud handlet med Israel og Juda. Levde kongen etter Guds vilje og rensset landet for avguder, opplevde hele landet velsignelse og fremgang. Om kongen derimot gikk sine egne veier, og enten selv dyrket avguder, eller lot være å rense landet for avguder, levde hele landet i forbannelse og nederlag. På samme måte er pastor og lederskap i den lokale menigheten avgjørende for hvordan det går med menigheten. De kan være en kanal for salvelse og kraft inn i menigheten eller de kan lede den helt på avveie og inn i nederlag og vanære.

5 For selv om jeg er borte fra dere i kroppen, er jeg likevel hos dere i ånden. Og jeg gleder meg over å se den gode orden hos dere og fastheten i deres tro på Kristus. (Kol. 2, 5)

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4, 11-16)

Det finnes en Gudgitt ordning i den lokale kirken, hvor Gud har satt tjenestegavene, til å lede på Jesu vegne. Pastoren er den lokale menighetens hyrde og øverste leder, men han vil ofte stå under en apostels autoritet. Apostler opererer ofte med en spesiell salvelse og autoritet over et geografisk område. Paulus sier at han ikke har gått ut over sitt område, osv.

Ønsker du å få del i den salvelsen som flyter nedover fra hodet, er det viktig at du hedrer de som Gud har satt over deg: dine fedre i Herren. Du må hedre de som har vært dine pastorer opp over, som har sådd inn Guds ord i deg. Og du må ære den apostoliske tjenesten disse har stått under, enten det har vært Ulf eller Envald eller andre.

17 Dere skal lyde deres veiledere og rette dere etter dem, for de våker over deres sjeler, som de som skal avlegge regnskap. La dem gjøre det med glede og ikke med sorg, for det ville ikke være til noen nytte for dere. (Heb. 13, 17)

Lyd deres veiledere og rett dere etter dem. I dette ligger det at du hedrer dine foresatte i bunn. Uten denne lydigheten vil dine gjerninger og det regnskapet dine veiledere skal legge fram ikke bli til noen nytte for deg.

Ved å handle i ulydighet og tale ille om dine fedre kobler du deg av

fra den strømmen av salvelse som Gud tømmer over menighetens hode og lar flyte ned over legemets alle deler.

5 På samme måte skal dere unge underordne dere de eldste! Ja, dere skal alle underordne dere hverandre, og ikke dere ydmykhet! For: Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir Han nåde.

6 La dere derfor ydmyke under Guds mektige hånd, for at Han kan opphøye dere når tiden er inne. (1. Pet. 5, 5-6)

Gud er en ordens Gud, som handler i overenstemmelse med sine ordninger og i henhold til sin utvelgelse og sitt kall. Gud har aldri velsignet opprør mot de som han hadde innsatt i autoritet. Han velsignet ikke verken Miriam eller Korhas sønner da de reiste seg opp mot Moses. Jeg opplever at Den Hellige Ånd har lagt dette tungt på meg med et stort alvor, at det er mange enkeltpersoner og menigheter som i dag lever i en åndelig ørken på grunn av sine brudd og sine ord imot sine fedre i Herren.

12 Deretter viste Herren seg for Salomo om natten, og Han sa til ham: «Jeg har hørt din bønn, og Jeg har utvalgt Meg dette stedet som et offerhus.

13 Når Jeg lukker himmelen så det ikke kommer regn, eller når Jeg befaler gresshoppene å fortære landet, eller når Jeg sender pest blant Mitt folk,

14 hvis da Mitt folk, som er kalt med Mitt navn, ydmyker seg, ber og søker Mitt ansikt og vender om fra sin onde ferd, da skal Jeg høre fra Himmelen og tilgi deres synd og lege deres land.

15 Nå skal Mine øyne være åpne, og Mine ører skal lytte til den bønnen som blir bedt på dette stedet.

16 For nå har Jeg utvalgt og helliget dette huset, så Mitt navn skal være der til evig tid. Mine øyne og Mitt hjerte skal være der alle dager.
(2. Krøn. 7, 12-16)

Nå er det tid for ydmykelse og omvendelse og tid for å kansellere alle fåfengte ord vi har talt ut mot våre fedre i Herren, slik at Gud kan komme og lege landet og gi oss godtgjøring for alle årene som gresshopperen har spist. Dette er noe vi kommer til å se i den nye standarden som Den Hellige Ånd reiser opp i disse dager, en tid der vi hedrer de som har gått foran oss, og banet en vei for oss, de som har kjempet for å etablere Guds rike i blant oss. Gjennom vår hedring, vil vi få komme inn i en herlig strøm av velsignelse.

41 Den som tar imot en profet fordi han er en profet, skal få en profets lønn. Og den som tar imot en rettferdig mann fordi han er rettferdig, skal få en rettferdig manns lønn. (Matt. 10,41)

41 He who receives a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet's reward. And he who receives a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man's reward.
(Matt. 10,41 New King James)

Det finnes en herlig oppside ved det å ære våre fedre i Herren, og de tjenestene som han har gitt oss for å velsigne oss. Her står det: Om vi hedrer en profet fordi han er en profet, skal vi få profetens lønn. Eller som det står i New King James, "a prophet's reward". Hva er denne belønningen eller utbytte? Er det her kun snakk om profetens lønn i Himmelen? Nei, her er det først og fremst snakk om frukten av profetens tjeneste. Om vi ærer en profet, som den profet som han er, eller "in the name of a prophet" som New King James sier det, vil vi få del i frukten av profetens tjeneste. Salvelsen som flyter gjennom

profeten får vi da del av. Det samme står det om vi ærer en rettferdig mann. Vi får dermed del av frukten, lønnen eller utbyttet fra tjenesten til dem som vi ærer.

En ny standard av alltid voksende tro

1 Tro er full tillit til det en håper på, overbevisning om det en ikke ser.

2 For ved den fikk de eldste godt vitnesbyrd.

3 Ved tro forstår vi at verden ble formet ved Guds Ord; at de ting som sees, ikke ble til av de synlige ting.

4 Ved tro bar Abel fram for Gud et mye bedre offer enn Kain bar fram.

Ved den fikk han det vitnesbyrdet at han var rettferdig, idet Gud selv vitnet om gavene hans. Og ved den taler han ennå, selv om han er død.

5 Ved tro ble Enok tatt bort, så han ikke skulle se døden. Og han ble ikke funnet, for Gud hadde tatt ham bort. For før han ble tatt bort, hadde han fått det vitnesbyrdet at han var til behag for Gud.

6 Men uten tro er det umulig å være til behag for Ham, for den som kommer til Gud, må tro at Han er til og at Han er Den som belønner dem som søker Ham med iver. (Heb. 11,1-6)

Alt i Guds rike skjer gjennom tro. Vi blir frelst ved å tro, i tro tar vi imot den helbredelsen og den legedommen som Jesus ga oss på korset. Ved tro får vi og fungerer i nådegavene. Alt skjer i og gjennom tro. Uten tro er det umulig å behage Gud. Romerbrevet sier at den rettferdige skal leve ved tro, eller skal leve av tro. Så troen vår er ekstremt viktig og sentral i vårt kristenliv. Uten den er det bare tomme religiøse ritualer tilbake, som blir til ingen nytte for oss.

Mange opplevde trosbevegelsens fokus på tro, på 80- og 90-tallet som strevsom. Det ble for mange et jag etter å ha stor nok tro. For mange artet det seg ofte slik: Jeg tror, jeg tror,... Nei, var det ikke det jeg trodde. Men, uavhengig av hvilken erfaring du har eller ikke har, så skal den

rettferdige like fullt leve av tro. Det forandres ikke bare fordi en liker eller ikke liker en bestemt type forkynnelse, det er noe vi må forholde oss til.

3 Vi skylder alltid å takke Gud for dere, søsken, som rett er, fordi deres tro vokser rikelig, og kjærligheten hos hver enkelt av dere flyter over til de andre. (2. Tess. 1,3)

Vi kommer til å se en fornyet lengsel etter stadig voksende tro. Dette er noe Den Hellige Ånd vil føre oss inn i, som enkelt troende, men også som hele menigheter, hvor vår alles tro vil vokse og kobles sammen for å utføre storverk for Guds rike.

Betyr det at vi skal tilbake til å streve etter større tro? Nei, troen flyter ikke gjennom vårt strev, eller i en atmosfære av frykt for ikke å ha stor nok tro. Troen er som en muskel, som vokser gjennom bruk. Den vokser også gjennom å høre troen forkynt. Derfor er forkynnelsen og undervisningen helt avgjørende. I tillegg er overnaturlig tro en av nådegavene, som en kan søke og be om å få.

En atmosfære av kjærlighet og tro er noe som kommer til å karakterisere de menighetene som blir en del av den nye standarden. Frykt er den direkte motsatsen til tro, og den fullkomne kjærligheten driver frykten ut. Når frykten forsvinner, reiser troen seg og fyller vakuemet etter frykten. La oss på ny lengte etter, og søke en alltid voksende tro, så vi igjen kan få se Guds rike gå fram i vårt land.

En ny standard i forkynnelsen

Et viktig tegn på den nye standarden vil være forkynnelsen. Her har vi de siste årene sett en glidning bort fra den trosfylte og djerve forkynnelsen som vi tidligere hadde. Liberal teologi, vantro, usunne

lærer og praksiser har sneket seg inn og grumset til forkynnelsen i flere menigheter og sammenhenger.

1 Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider.

2 For da skal menneskene være slike som elsker seg selv, elsker penger, skryter, er stolte, spotter, er ulydige mot foreldre, er utakknemlige, vanhellige,

3 uten naturlig kjærlighet, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt, brutale, slike som er uten kjærlighet til det gode,

4 forrædere, oppfarende, oppblåste og slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud.

5 De har en ytre form for gudsfrykt, men forneker dens kraft. Og slike skal du vende deg bort fra!

6 For blant disse er de som sniker seg inn i husene og får makt over godtroende kvinner som er tynget av synd, og som er ført på avveier av mange forskjellige lyster.

7 De lærer bestandig og er likevel aldri i stand til å komme til sannhets erkjennelse.

8 Som Jannes og Jambres sto Moses imot, slik står også disse sannheten imot. De er mennesker med fordervet sinn, de holder ikke prøve med sin tro.

9 Men de skal ikke komme videre, for dårskapen deres skal bli åpenbar for alle, slik dårskapen til de førstnevnte også ble.

(2. Tim. 3, 1-9)

2 Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all tålmodighet og undervisning.

3 For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

4 De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr. (2. Tim. 4, 2-4)

Guds ord advarer om hvordan tilstanden skal være i mange menigheter i den siste tiden. Paulus sier at de skal ha en ytre form for guds frykt, men fornekte dens kraft. Dette har vi sett mer og mer av: Vi har trent Den Hellige Ånd bort fra våre møter, og i stedet satt vår lit til vår stramme og overgjennomtenkte møteregi. Vi sier vi er karismatikere og pinsevenner, men vi er livredde for nådegavene og åpner ikke for Åndens kraft i møtene våre.

Videre sier Paulus at de frafalne menighetene lærer bestandig, men er likevel aldri i stand til å komme til sannhets erkjennelse. Og de skal ikke holde ut den sunne læren, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, som kun skal forkynne det som klør dem i øret. Det blir en forkynnelse uten salt og kraft, hvor en kun hvitkalker gravene, uten å ta tak i det som trengs å ryddes opp i. Vi må jo ikke støte noen.

Dette kommer til å bli endret i den nye standarden. De som forkynner, kommer igjen til å forkynne Guds ord, rent og klart. Det finnes en brodd og et anstøt i evangeliet, som det ikke går an å bortforklare eller gjemme bort. Løftene, trosfriskheten, kraften og det overnaturlige går det heller ikke an å nedtone. Gud har ikke kalt oss til å være en dvask form for “feel good, life coach” men til å være forkynnere av alt Guds råd.

17 Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.

(Rom. 10,17) (Norsk Bibel 1988)

Det finnes en sammenheng mellom troen og den forkynnelsen som en hører. Forkynner en tro, vil en få en menighet fylt av tro. Forkynner en vantro, vil også menigheten bli deretter. Det som Den Hellige Ånd vil gjøre er å reise opp Gud menighet i kraft, tro og herlighet, og da kommer han til å starte med forkynnelsen. Han kommer til å trykke på for å få frem det som han vil skal forkynnes. De som er forkynnere i denne tiden har derfor et ekstra stort ansvar i å lytte til hva Den Hellige Ånd vil ha frem. Det er også helt avgjørende for den enkelte forkynner å gå i lydighet på dette. Resultatet om en velger å gå sine egne veier, vil være forherdelse og forfall, og til slutt frafall.

10 På Herrens dag ble jeg grepet av Ånden, og bak meg hørte jeg en sterk røst, som av en basun.

11 Den sa: «Jeg er Alfa og Omega, Den Første og Den Siste,» og: «Det du ser, skriv det ned i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.»

12 Så snudde jeg meg for å se røsten som talte til meg. Og da jeg hadde snudd meg, så jeg sju lysestaker av gull,

13 og midt mellom de sju lysestakene så jeg Én som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet med et gullbelte om brystet.

14 Hans hode og hår var hvitt som ull, så hvitt som snø, og Hans øyne var som luende ild.

15 Føttene Hans var som fint kobber, som om de var glødet i en smelteovn, og røsten Hans bruste som av mange vann.

16 I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner. Ut av Hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd, og Hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft.

17 Da jeg så Ham, falt jeg ned som død ved føttene Hans. Men Han la sin høyre hånd på meg og sa til meg: «Frykt ikke! Jeg er Den Første og Den Siste.

18 Jeg er Han som lever og var død, og se, Jeg er levende i all evighet. Amen. Og Jeg har nøklene til Dødsriket og til Døden.

19 Skriv det du har sett, både de ting som er og de ting som skal skje etter dette.

20 Dette er hemmeligheten med de sju stjernene som du så i Min høyre hånd, og de sju lysestakene av gull: De sju stjernene er englene for de sju menighetene, og de sju lysestakene som du så, er de sju menighetene. (Åp. 1, 10-20)

Det finnes en herlig oppside for de pastorer og forkynnere som er villige til å lyde Den Hellige Ånds kall. Jesus holder stjernene i sin hånd og han går blant lysestakene. Han er tett på alle sine menigheter, og han holder engelen eller som det også kan bety budbæreren for menigheten i sin hånd. Han beskytter, har omsorg for, kjærlighet til og velsignelse til sine forkynnere, de som faktisk er hans lydige budbærere. Dette vil enhver som tør å forkynne Ordet rent og klart, og som ikke lar seg lokke til å vanne ut evangeliet, eller forkynne et annet evangelium, oppleve. Skulle en derimot velge å forkynne et utvannet eller annet evangelium, sier Paulus at en er forbannet.

I tiden som ligger foran vil vi se hvordan Den Hellige Ånd utvelger, kaller på og utruker nye forkynnere, som er villige til å være en del av den nye standarden av forkynnere. Flere av de som har kompromisset de siste årene, vil kjenne igjen det som Den Hellige Ånd gjør, og vil omvende seg, og bli en fornyet del av Guds strøm. Men flere vil fortsette i sitt kompromiss og bevege seg stadig dypere inn på frafallets vei. Se til at du hører Den Hellige Ånds kall, og velger lydighetens vei, og blir en del av den nye standarden.

Del 5:

Gud forbereder sitt folk for tider som kommer

Gud vil bygge inn styrke i sitt folk

13 Derfor ber jeg om at dere ikke må miste motet ved mine trengsler for dere, det som er deres ære.

14 Av denne grunn bøyer jeg mine knær for vår Herre Jesu Kristi Far, 15 – fra Ham som ethvert farsforhold i himlene og på jorden har fått sitt navn –

16 og jeg ber om at Han vil gi dere å bli styrket med kraft ved sin Ånd i det indre menneske, etter Hans herlighets store rikdom,

17 det vil si at Kristus får bo i hjertene deres ved troen, idet dere er rotfestet og grunnfestet i kjærlighet,

18 for at dere skal være i stand til å fatte, sammen med alle de hellige, hvor stor bredden og lengden og dybden og høyden er,

19 og å kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, for at dere kan bli fylt til hele Guds fylde.

20 Han som er i stand til å gjøre langt mer enn alt det vi ber om eller forstår, etter den kraft som virker i oss,

21 Ham tilhører æren i menigheten som er i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i evigheters evighet! Amen. (Ef. 3,13-21)

Jeg ber om at Han vil gi dere å bli styrket med kraft ved sin Ånd i det indre menneske, etter Hans herlighets store rikdom. Gud ønsker å bygge inn styrke i oss. Styrke vårt indre menneske. Dette er noe av det som Den Hellige Ånd ønsker å gjøre gjennom den nye standarden som han er i ferd med å etablere. Hva vil det si å bli styrket i det indre mennesket? Vel, vi består av kropp, sjel og ånd, hvor Guds ord først og fremst kaller ånden vårt indre menneske, men også sjelen hører med her. Så dette dreier seg ikke om fysisk styrke, men åndelig og sjelelig.

4 Daniel utmerket seg blant riksrådene og satrapene, fordi det var en enestående ånd i ham. Kongen planla å sette ham over hele kongeriket.

5 Derfor forsøkte riksrådene og satrapene å finne noe de kunne anklage Daniel for, noe som angikk kongeriket. Men de kunne ikke finne noe å anklage ham for eller noen urett, for han var trofast. Det ble ikke funnet noen forsømmelse eller noen urett hos ham.

(Dan. 6,4-5)

Her står det om Daniel at han hadde en enestående ånd, eller som Norsk Bibel av 1988 sier, en høy ånd. Det ble ikke funnet noen forsømmelse eller noen urett hos han. Den Hellige Ånd ønsker å bygge en slik høy ånd inn i oss, for å gjøre oss uangripelige, fremgangsrike og seiersrike.

I tiden som kommer vil vi få oppleve stadig mer polariserte tider. Verden vil gå stadig mer inn i synd, mørke og Satans makt, samtidig som Den Hellige Ånd vil føre de som går med Gud, stadig lenger inn i herlighet, kraft og hellighet. Det kommer til å bli brytningstider, hvor en del av menigheten vil gå med Gud inn i fornyelse og kraft, mens andre vil kompromisse og falle mer og mer vekk fra Guds vilje.

På grunn av det som kommer, vil Den Hellige Ånd gjøre oss sterke i vårt indre menneske, slik at vi kan være rotfestet og grunnfestet i Guds ord og vilje. Når da presset øker, vil vi fortsatt bli stående, seirende og fremgangsrike. Derfor vil Den Hellige Ånd føre oss inn i den nye standarden, ut av floden av nederlag, og igjen gjøre oss seierrike.

Stå rede og ombundet på den onde dag

10 Til slutt, mine søsken, bli sterke i Herren og i Hans veldige kraft!

11 Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens listige knep.

12 For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdensherskerne i denne tidsalders mørke, mot ondskapens åndelige herskarer i himmelrommet.

13 Ta derfor Guds fulle rustning på, for at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag og å bli stående etter å ha vunnet seier i alle ting.

14 Stå derfor fast, med sannheten ombundet om livet, iført rettferdighetens brynje

15 og ombundet på føttene med den beredskap til kamp som fredens evangelium gir.

16 Ta framfor alt troens skjold; med det er dere i stand til å slokke alle de brennende pilene fra den onde.

17 Og ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds Ord.

18 Og be hver tid og stund med all bønn og påkallelse i Ånden! Og slik skal dere være våkne med all utholdenhet og påkallelse for alle de hellige, (Ef. 6,10-18)

Stå rede og ombundet på den onde dag. Dette handler om vår personlige kamp mot maktene, myndighetene, mot verdensherskerne og mot ondskapens åndehær. Satan er tyven som ønsker å stjele, myrde og ødelegge i våre liv. Han ønsker å treffe oss med sine brennende piler, for å skade oss og sette oss ut av striden. Her sier Paulus at vi skal stå rede og ombundet på den onde dag. Den onde dag er den dagen da vi utsettes for et angrep fra den onde. Paulus ber om

at vi må bli styrket av Herren, og at vi står kledd i Guds fulle rustning, slik at vi kan seire når Satan angriper oss.

Å stå rede betyr å være på alerten og våken, slik at en ser pilene som kommer flyvende. Når pilen står i kroppen og dirrer, er det for sent å løfte skjoldet. Skjoldet må løftes mens pilen er på vei. Er en derimot sløvet og sovende, vil en ikke oppdage pilen som er på vei. Dette viser igjen tilbake til det som Paulus ber om i kapittel 3 i Efeserbrevet:

16 og jeg ber om at Han vil gi dere å bli styrket med kraft ved sin Ånd i det indre menneske, etter Hans herlighets store rikdom,
(Ef. 3,16)

Pilene fra den onde er åndelige angrep, selv om de kan gi seg fysiske utslag, i form av sykdom, ulykker, fysiske angrep, ol. De må derfor takles i det åndelige. For å oppdage pilene må en derfor være åndelig alert. En må stå rede i sin ånd. En kan bli sløvet i sitt indre menneske om en lar denne verdenshersker få fylle en med verdslighet. Denne verdens ånd, er en nedsløvende ånd. Hvis en hele tiden kun hører på sekulær musikk, vil det sløve en ned, slik at en ikke oppdager den ondes angrep. Fyller en seg derimot med Guds ord, lever i bønn, synger lovsanger, vil derimot ditt indre menneske bli styrket, og du står rede i din ånd og kan skille ut og skjelne hva som er Satans angrep. Når du kjenner igjen angrepene, kan du bruke troens skjold og stoppe alle pilene fra den onde.

Om vi som Guds folk kommer inn i det som ligger i den nye standarden som Den Hellige Ånd vil føre oss inn i, vil vi bli styrket i vårt indre menneske og bli i stand til å leve i den seieren som Jesus har gjort klar for oss. Alt vi trenger er gjort klart, men vi må daglig

velge å leve i seieren. Ellers vil vi kun sløvt flyte med i floden av nederlag.

Strid den gode strid

7 Jeg har stridd den gode strid, jeg har fullført løpet, jeg har bevart troen. (Tim. 4,7)

Livet som kristen er å bli innrullert i en hær. En har ikke blitt frelst til et liv uten kamp. Tvert imot vil en tiltrekke seg mer av Satans angrep når en er blitt en kristen. Du er plutselig blitt en trussel. Men vår strid handler ikke kun om forsvar, på ingen måte. Vi er kalt til å utbre Guds rike på et hvert sted. Det betyr at vi aktivt må fortrenge Satans makt og hans innflytelse hvor vi er. Jesus har gitt oss våpen til denne striden, og for at vi skal kunne stå seirende, må vi gjøre oss bruk av dem.

Den nye standarden handler om å gå tilbake til å søke Guds nærvær, kraft og herlighet, og ikke lenger kun stole på vår egen evne til å organisere, ressisere og være relevante nok.

3 For selv om vi ferdes som mennesker, så fører vi ikke kamp på verdslig vis.

4 For våre stridsvåpen er ikke kjødelige, men i Gud er de mektige til å rive ned festningsverk;

5 med disse kan vi rive ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg imot kunnskapen om Gud, og ta hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus,

6 og være ferdige til å straffe all ulydighet når lydigheten deres er oppfylt. (2. Kor. 10,3-6)

De våpen som Gud har gitt oss er åndelige og ikke menneskelige. Vi må derfor lære oss å bruke dem. Her har vi de siste årene ikke vært flinke i Kristen-Norge. Vi har vært mer opptatt av kristen coaching enn i å lære menighetene åndelig strid. Vi har lukket øynene for den realiteten som vi står i. Vi står i en strid enten vi liker det eller ikke. Dette er ikke noe vi kan velge vekk, men vi kan velge hvor forberedt vi skal møte striden. Visjonen til menigheten Livets Ord i Uppsala fanger godt opp denne realiteten: “Utruste Guds folk med hans trosord, vise dem hvilke åndelige våpen de har, lære dem å bruke dem, og sende dem ut i seierrik strid for Herren.” Vi trenger både å vite hvilke våpen vi har fått, og vi må vite hvordan vi skal bruke dem. Ingen vil sende soldater uten våpen eller trening ut i en krig, derfor bør vi som menighetsledere også se det ansvaret vi har ovenfor våre menigheter.

19 Se, Jeg gir dere makt til å trampe på slanger og skorpioner, og over all den makt fienden har, og ingenting skal skade dere på noen måte.

20 Men gled dere ikke over dette at åndene er dere underlagt. Gled dere heller over at deres navn er skrevet opp i Himmelen.»

(Luk. 10,19)

Jesus har gitt oss autoritet i hans navn over alt fiendens velde. Den autoriteten som Adam mistet og ga fra seg i Edens hage, vant Jesus tilbake på korset. I Kristus har vi derfor del i den autoriteten. Vi kan derfor velge å bruke den autoriteten eller la være. Denne autoriteten er i høyeste grad ment for offensiv krigføring mot Satans rike og hans makt her på jord. Vi er kalt til å utbre og etablere Guds rike på ethvert sted hvor vi setter foten ned. Vi har ofte blitt så tilpasset til denne verden, og har lært oss til en «luen i hånden»-holdning overfor de

samfunnene vi lever i, mens vi er kalt til å frimodig reformere og forandre omgivelsene våre.

Vi må vekke opp igjen erobrerånden som de første kristne levde i. De ba ingen om unnskyldning for at de talte frimodig i Jesu navn, helbredet syke og kastet ut demoner. Og når de ble truet, ba de Gud om enda større frimodighet. Dette er noe av grunnen til at Den Hellige Ånd vil reise opp en ny standard iblant oss. Han vil føre oss ut av nederlag, og over på offensiven, inn i seier.

Liv i de døde beina i dalen

1 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein.

2 Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.»

4 Igjen talte Han til meg: «Profetér til disse beina og si til dem: Dere tørre bein, hør Herrens Ord!

5 Så sier Herren Gud til disse beina: Sannelig, Jeg skal la det komme ånd inn i dere, og dere skal leve.

6 Jeg skal feste sener på dere og la det komme kjøtt på dere, dekke dere med hud og la det komme ånd i dere, og dere skal leve! Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.»

7 Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapping. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

8 Jeg så, og se, det kom sener og kjøtt på dem, og det kom hud som dekket dem. Men det var ikke ånd i dem.

9 Da sa Han til meg: «Profetér til Ånden, profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vindretningene, Du Ånd, og pust på disse drepte, så de kan leve.»

10 Så profeterte jeg slik Han befalte meg. Da kom Ånden inn i dem, og de ble levende, og de sto på føttene, en hær som var meget, meget stor. (Esek. 37,1-10)

Gjennom de siste tiårene har vi stadig sett hvordan flere og flere kristne har forlatt menighetene og blitt sittende hjemme. Dette har både vært brennende kristne, som har blitt skuffet på den veien menighetene har tatt, eller det har vært kristne som har blitt såret på veien, eller andre igjen som har blitt tiltrukket av denne verdens fristelser og glidd vekk fra livet i Gud. Hvis en ser nøye på de forskjellige menighetene og tenker på alle de som engang har vært en del av menighetslivet, men som ikke lenger er aktive, vil en komme opp i et stort antall mennesker.

Jeg opplever at dette skrift avsnittet fra Esekiel er et profetisk ord som ikke bare gjelder for Israel, men som er et ord for oss i den situasjonen som Norge befinner seg i. En trenger ikke være noen stor profet for å se at vi har mye tørre og døde bein i vår dal også. Dette er blant annet disse som i dag ikke er en aktiv del av menighetslivet, men det kan like gjerne være at en finner disse innenfor menighetene også. Men de er tørket inn og er ikke på sin rette plass på legemet.

Dette ligger tungt på Den Hellige Ånd. Han vil blåse nytt liv inn i dem igjen. Han vil dra dem inn i sin nærhet igjen og fylle dem med liv og kraft. Han vil sette dem sammen med legemet igjen og la det komme

sener, kjøtt og hud på dem. Og han vil blåse på dem og gi dem nytt liv, og reise dem opp til en mektig hær for seg i denne tiden.

Derfor vil vi frimodig stille oss opp og profetere til de døde beina i Norge, at de skal finne sin plass, få kjøtt, sener og hud. Og vi vil profetere og tale til Ånden at han skal blåse liv inn i dem, så de kan reise seg i Guds kraft. En trenger ikke være store profeten for å se de tørre beina, og beskrive i detalj hvor tørre og spredt de er. Men en trenger å være en profet for å se hva Gud vil gjøre med de tørre beina. Dette er det som Den Hellige Ånd vil gjøre når han nå løfter sitt banner midt i floden fra fienden. Han samler seg en hær, og han reiser den opp fra de tørre beina. De beina som vi har avskrevet og ikke lenger regner med, de vil vi se at Den Hellige Ånd på nytt fører inn og fyller med sin kraft.

Så begynn å tale ut i Ånden og kall dem tilbake, nevnt dem med navn og tal ut det som Den Hellige Ånd gir deg for den enkelte. Profeter over dem og tal liv inn i deres liv. Begynn å jobbe på lag med Den Hellige Ånd, og se de tørre beina i din by eller bygd, finne sin rette plass og bli til en mektig hær.

Del 6:
Take heed

Take heed, vær aktsom, vær nøye, følg nøye med på

For flere år siden mens jeg var en av forkynnerne i Pinsemenigheten Betel på Hommersåk utenfor Sandnes, fikk jeg et profetisk ord til min pastor Sigmund T. Kristoffersen. Ordet jeg fikk var kun disse to engelske ordene “Take heed”. Take heed betyr, akte, men jeg opplevde at det som Den Hellige Ånd ville betone var at Sigmund i tiden som lå foran måtte være aktsom, nøye og følge nøye med på det som skjedde og det som han ville gjøre. Dette er hva jeg også kjenner er viktig for alle pastorer innfor den tiden som ligger foran.

Flodbølgen fra fienden har sveipet inn over det meste av landet, og dekket det som en flom. Den Hellige Ånds gjensvar vil ikke komme slik sveipende inn over alle. Den Hellige Ånd vil løfte opp et banner, denne nye standarden av liv og herlighet, men den kommer til å være som et rally point, et samlingspunkt. For de som er midt i flodbølgens strøm, vil det være et bevisst valg de må gjøre, for å søke til Den Hellige Ånds rally point. Det blir som med de gamle kongene i middelalderen som red ut i striden med sine menn, som da i kampens hete enten kunne la en basun lyde eller et banner heises for å få mennene til å samles om sin konge, for deretter å utføre en taktisk manøver på slagmarken. Det innebar en viss oppmerksomhet fra de stridende mennene for å få med seg signalet fra kongen. Slik vil det være nå også. Hvis en bare sløvt driver med i flodbølgen og ikke får med seg eller ikke ønsker å lyde signalet, vil en ikke bli en del av det som Den Hellige Ånd vil gjøre i denne tiden.

1 I det andre regjeringsåret til kong Dareios, i den sjette måneden, på den første dagen i måneden, kom Herrens Ord ved profeten Haggai til Serubabel, Sjealtiels sønn, Judas stattholder, og til Josva, Jehosadaks sønn, øverstepresten. Det lød slik:

2 Så sier hærskares Herre: Dette folket sier: «Tiden er ennå ikke kommet, tiden da Herrens hus skal bygges.»

3 Da kom Herrens Ord ved profeten Haggai, og det lød slik:

4 Er det tid for dere å bo i deres bordkledde hus, mens dette huset ligger i ruiner?

5 Derfor sier hærskares Herre: Legg dere på hjertet hvordan det går dere!

6 Dere har sådd mye, men høster lite. Dere spiser, men blir ikke mette. Dere drikker, men blir ikke utørste! Dere kler dere, men ingen blir varm. Den som får lønn som leiekar, legger lønnen i en pung med huller i.

7 Så sier hærskares Herre: Legg dere på hjertet hvordan det går dere!

8 Gå opp i fjellet, hent ned tømmer og bygg huset, så Jeg kan ha behag i det og herliggjøre Meg, sier Herren.

9 Dere ventet så mye, men se, det ble så lite. Da dere tok det i hus, blåste Jeg det bort. Hvorfor? sier hærskares Herre. Fordi Mitt hus ligger i ruiner, mens hver eneste en av dere har det travelt med sitt eget hus.

10 Derfor holder himmelen over dere doggen tilbake, og jorden holder tilbake sin grøde.

11 For Jeg kalte på tørke over landet, fjellene, kornet, mosten, oljen og over markens grøde, over mennesker og husdyr og over alt deres henders arbeid. **(Hag. 1,1-11)**

Legg dere på hjertet hvordan det går med dere... Det profetiske ordet fra Haggai til Serubabel og Josva, var at det finnes

årsakssammenhenger som det går an å følge med på. Det at Israel opplevde en lite velsignet tid, hadde sin årsak. Det at de endte opp med så lite tross at de trodde at de skulle få så mye, hadde en grunn. De var kun opptatte med å bygge på sine egne hus, mens Herrens hus lå i ruiner. Legg dere på hjertet hvordan det går med dere... Take heed... Dette er hva Den Hellige Ånd sier til oss som Herrens tjenere og til Guds menigheter i Norge i dag. Bryt ut av rekkene, kast deg på Herren, våkne opp, søk Den Hellige Ånds ledelse av all kraft. Det holder ikke bare å flyte med strømmen. Nei, akte deg vel. Vær nøye, med hva du gjør og ikke gjør i tiden som ligger foran. Den Hellige Ånd reiser i disse dager opp et banner, se til at du får det med deg, og at du er en av de som samler seg til strid under det banneret. Se til at du og din menighet blir en del av den nye standarden som Den Hellige Ånd er i ferd med å reise opp.

Hva vil det innebære? Jo, det betyr at du må gjøre noen aktive valg. Du kan velge å bare flyte med den døsende strømmen fra fienden, eller du kan velge å tre ut av strømmen og søke til det som Den Hellige Ånd gjør. Det vil innebære at vi må omvende oss fra det som vi har latt komme inn i menighetene, og igjen begynne vandringen opp i fjellet for å hente ned tømmer for å bygge opp igjen menighetene som har forfalt de siste årene. Det betyr at vi igjen må søke Herren slik at han kan gi oss materialet til å bygge hans menighet med. Det vil innebære å ikke lenger stole på vår evne til å organisere oss til kirkevekst, men i stedet kaste oss på Gud, og be om regn på vårt knusktørre land.

*14 Og skriv til engelen for laodikeernes menighet: Dette sier Han som er Amen, Det Trofaste og Sanne Vitne, Opphavet til Guds skaperverk:
15 Jeg vet om gjerningene dine, at du verken er kald eller varm. Om du enda var kald eller varm!*

16 Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil Jeg spy deg ut av Min munn.

17 Fordi du sier: «Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe,» og ikke vet at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken,

18 så råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, gull renses i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan være påkledt, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se.

19 Alle dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!

20 Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med Meg.

21 Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.

22 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

(Åp. 3,14-22)

Dette er hvordan vi har tedd oss. Vi som bor i verdens rikeste og mest selvgode land, har tatt dette med oss inn i menigheten også. Vi må makte å se oss slik som vi er. Vi trenger å se at vi ikke er de rike, som har overflod og ikke trenger noe, men i stedet er elendige, ynkelige, fattige, blinde og nakne. Vi må komme oss ned av den høye hesten vi tror vi har, og søke Gud på ny for oss selv, våre menigheter og vårt land. Vi er i sårt behov av at Den Hellige Ånd kommer og reiser opp dette banneret, denne nye standarden, så vi igjen kan få komme over på offensiven etter mange år med tilbakegang.

Derfor er det så viktig at du som er pastor eller menighetsleder, er nøye med dine valg i tiden som ligger foran. Gå ikke dine egne veier, eller driv på med dine egne små favorittideer. Nei, søk Jesus som er

menighetens hode om hva som er hans vilje og plan, og hold deg nøye til den. Ikke la forstyrrende elementer få deg av kurs, heller ikke la deg forlede til å bli en populist som kun serverer det som klør i øret. Nei, du er en Herrens tjener og er satt til å forvalte det du er betrodd, og du vil bli bedømt etter hvordan du har tjent Herren. Derfor, take heed.

En avgjørende tid

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn,

20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder.

(Apg. 3,19-21)

1 Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider.

2 For da skal menneskene være slike som elsker seg selv, elsker penger, skryter, er stolte, spotter, er ulydige mot foreldre, er utakknemlige, vanhellige,

3 uten naturlig kjærlighet, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt, brutale, slike som er uten kjærlighet til det gode,

4 forrædere, oppfarende, oppblåste og slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud.

5 De har en ytre form for gudsfrykt, men forneker dens kraft. Og slike skal du vende deg bort fra!

6 For blant disse er de som sniker seg inn i husene og får makt over godtroende kvinner som er tynget av synder, og som er ført på avveier av mange forskjellige lyster.

7 De lærer bestandig og er likevel aldri i stand til å komme til sannhets erkjennelse.

8 Som Jannes og Jambres sto Moses imot, slik står også disse sannheten imot. De er mennesker med fordervet sinn, de holder ikke prøve med sin tro.

9 Men de skal ikke komme videre, for dårskapen deres skal bli åpenbar for alle, slik dårskapen til de førstnevnte også ble.

(2. Tim. 3,1-9)

2 Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all tålmodighet og undervisning.

3 For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

4 De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr.

5 Men vær du på vakt i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning og fullfør din tjeneste! **(2. Tim. 4,2-5)**

Disse tre avsnittene handler alle om de siste tider, men det første og de to siste beskriver de siste tider veldig forskjellig. Dette har ført til en stor diskusjon og krangel mellom de som mener at det kommer en stor fornyelse og en tid av alle tings gjenoppbyggelse i de siste dager før Jesus kommer igjen og mellom de som venter på det store frafallet, hvor menighetene vil ta seg lærere i mengdevis. De forkynner ikke lenger evangeliet, men kun det som klør i øret. De har en ytre form for gudsfrykt, men fornekte dens kraft. Nå er det slik at Guds ord taler om begge disse tingene, den taler om fornyelse, gjenoppbyggelse og

mengder som skal bli frelst i tiden før Jesus kommer igjen, men den taler også om tøffe tider, med frafall, forfølgelse, kristne som ikke lenger er rede, osv. Her er det ikke et enten eller, men et både og. Begge disse scenariene kommer til å utspille seg parallelt. Dette ser vi også i de sju sendebrevene i Johannes Åpenbaring. Her ser vi sju menigheter med forskjellige situasjoner og karaktertrekk. Dette var selvfølgelig sju menigheter som fantes i Lilleasia da Johannes skrev ned brevene til dem, men de er også sju typer av menigheter som vi vil se igjen i endetiden. Blant disse er det kun to, Filadelfia og Smyrna som kommer godt ut av Jesu temperaturmåling. Alle de andre har på et eller annet vis kommet inn i kompromiss eller frafall, hvor Sardes og Laodikea er de som ligger dårligst an. Her igjen ser vi altså at menigheter som lever sterkt med Gud, eksisterer side om side med menigheter som er et eller annet sted på veien mot frafall.

Hvor vil jeg med alt dette? Jo, jeg opplever at Den Hellige Ånd har lagt på meg dette budskapet om den nye standarden med en slik tyngde og med et slikt alvor, at jeg opplever det som et hva svenskene ville kalle et “ødes beslut”. Det kommer til å finnes i hovedsak to typer menigheter i den siste tiden, en tid vi nærmer oss med stormskritt: en fornyet og gjenopprettet menighet, og en frafallende menighet. Valget som vi som Herrens tjenere og menighetsledere vil komme til å stå ovenfor i den kommende tiden i Norge, når Den Hellige Ånd reiser opp sitt banner er et valg som selvfølgelig først og fremst vil ha betydning i den situasjonen vi nå befinner oss i Norge, men også innfor hvilken av de to typene av menigheter vi vil finne oss i, i endens tid. Det er å ta hardt i, tenker du kanskje, men en liten kursendring gir store utslag over tid, og de kursendringene som vi har sett gjennom disse årene etter stortingsvalget i 2005 har ikke vært små.

Derfor er det så avgjørende for deg som menighetsleder at du får med deg Den Hellige Ånds ledelse i tiden som ligger foran, og blir en del av den standarden som Gud reiser opp i denne tiden. Om det betyr omvendelse og ydmykelse innfor din menighet og andre, så ikke gå din egen vei, men gå i lydighet med Den Hellige Ånd. La ikke stolthet holde deg fra å gå med Gud, så ikke ditt hjerte skal bli forherdet. Hold ditt hjerte mykt og mottakelig for Den Hellige Ånds ledelse.

La oss sammen bli en del av den nye standarden Den Hellige Ånd vil reise opp i en tid som denne. La oss sammen se fram mot de fornyelsens tider som skal komme fra Herrens ansikt, og la oss sammen bli en del av dem.

Gud velsigne deg, min kjære bror eller søster.

Hilsen

Arild Teikari